

Příběhy pro potěchu duše

BRUNO FERRERO

ÚVOD

Růže

Německý básník Rilke bydlel jistý čas v Paříži. Každý den, když chodil na univerzitu se svou francouzskou přítelkyní, procházel jednu velmi rušnou ulici.

Na jednom rohu této ulice vídal pokaždé žebračku, která prosila chodce o almužnu. Žena seděla bez hnutí jako socha vždycky na stejném místě s rukou nataženou a očima sklopenýma k zemi.

Rilke jí nikdy nic nedal, zatímco jeho společnice ji pokaždé nějakým penízem podarovala.

Mladé Francouzce to bylo divné, a tak se básníka jednou zeptala: "Proč té chudince nikdy nic nedáš?"

"Měli bychom obdarovávat srdce, ne ruce," odpověděl básník.

Dalšího dne přišel Rilke s nádhernou, čerstvě rozvitou růží. Vložil ji žebračce do ruky a chtěl odejít.

A tu se stalo něco neočekávaného. Žebračka zvedla oči, pohlédla na básníka, namáhavě se zvedla ze země, uchopila jeho ruku a políbila ji. Růži přitiskla na prsa a pomalu odcházela.

Celý týden ji nikdo neviděl. Ale za osm dní znovu seděla na svém obvyklém rohu ulice. Tiše a bez hnutí jako vždycky.

"Z čeho žila po celou tu dobu, kdy nic nedostávala?" ptala se francouzská dívka.

"Z růže," odpověděl básník.

"Existuje jeden problém, jediný na zemi. Jak vrátit lidem duchovní rozměr, jak působit na lidskou duši. Je třeba, aby lidstvo bylo zavláženo shůry, aby do něj vstoupilo něco, co ho učiní podobným gregoriánskému chorálu. Jak vidíte, nedá se žít dál tak, že se budeme zajímat jen o ledničky, politiku, bilance a křížovky. Tak není možné jít kupředu," napsal Antoine de Saint-Exupéry.

Tyto malé příběhy nejsou důležité. Chtějí ti jen na malou chvíli darovat voňavou růži.

Toto všechno mluvil Ježíš k zástupům v podobenstvích a bez podobenství k nim vůbec nemluvil.

(Mat 13,34)

Tato knížka krátkých příběhů a myšlenek přináší drobné moudrosti. Není určena k tomu, abyste ji přečetli jedním dechem. Stačí jedna povídka denně. Nechte ji, aby se uložila ve vaší mysli.

Každý příběh je jako malá skříňka - otevřete ji, sáhnete dovnitř rukou, objevíte semínko, které je tam schované. Věnujte mu pozornost a nechte ho klíčit ve vaší duši.

Prázdná židle

Jeden starý muž těžce onemocněl. Protože nemoc byla vážná, přišel ho domů navštívit farář. Jakmile vstoupil do pokoje nemocného, všiml si prázdné židle. Měla zvláštní místo, hned vedle postele, na které odpočíval nemocný. Kněz se tázal, k čemu ta židle slouží.

Muž se slabě usmál a odpověděl mu: "Představuji si, že na židli sedí Ježíš. Právě než jste přišel, jsem s ním mluvil... Dlouhá léta se mi modlitba zdála strašně obtížná, až mi jeden přítel poradil, že modlitba je vlastně povídání s Ježíšem. Tak si teď představuji Ježíše na židli naproti sobě, vyprávím mu a poslouchám, co mi odpovídá. A už nemám s modlitbou těžkosti."

Za několik dní přišla dcera starého muže na faru, aby oznámila, že její tatínek zemřel.

"Nechala jsem ho jen pár hodin samotného," řekla. "Když jsem se vrátila do pokoje, našel jsem ho už mrtvého. Hlavu měl opřenou o prázdnou židli, kterou chtěl mít stále vedle své postele."

"Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha."

(Matouš 5,8)

Kde se země dotýká nebe

Na stránkách staré knihy z klášterní knihovny četli dva mniši, že existuje místo na konci světa, kde se země dotýká nebe. Rozhodli se, že půjdou a najdou to místo. Slíbili si, že se nevrátí zpátky, dokud ho nenaleznou.

Prochodili celý svět, vyvázli z mnoha nebezpečí, vydrželi mnohé útrapy a odříkání, které přineslo putování do všech koutů, na všechny strany země. Setkávali se také s množstvím pokušení, která se je snažila svést z cesty. Všechno překonali.

Věděli, že na místě, které hledají, mají najít bránu: Až zabuší, stanou tváří v tvář Bohu.

Tu bránu nakonec našli.

Neztráceli čas a se srdcem až v hrdle zabouchali.

Brána se pomalu otevřela. Oba mniši rozechvěle vstoupili a ... ocitli se ve svém klášteře.

Jednoho dne navštívili rabbiho Mendel di Kozka velmi vzdělaní mužové. Rabbi je udivil svou otázkou, s kterou se k nim obrátil: "Kde přebývá Bůh?"

Vysmáli se mu: "Co tě to napadlo? Cožpak svět není plný jeho slávy?"

Rabbi sám však měl tuto odpověď: "Bůh přebývá tam, kam ho nechají vstoupit."

Co je tedy nejdůležitější? Nechat Boha vstoupit. Ale nechat ho vstoupit doopravdy, nechat oživit svou víru, aby se můj život proměnil.

"Stojím u dveří a tluču," říká Bůh v Písmu. Otevřeš mu dnes své dveře?"

Příběh o zlém vlkovi

Aleš, tři roky: "Vyprávěj mi pohádku o zlém vlkovi." Lída, deset let: "Ale ne, nejsou zlí vlci, jsou jen nešťastní vlci."

Nejsou lidé zlí...

Mrak a duna

Jeden velmi mladý mrak (je přece známo, že život mraků je krátký a stále v pohybu) se vydal na svou první cestu po obloze v doprovodu stáda načechraných mráčků roztodivných tvarů.

Když mýjely ohromnou saharskou poušť, ty zkušenější mraky ho povzbuzovaly: "Poběž! Přidej! Jestli se zastavíš, je s tebou konec."

Mrak byl však zvědavý jako všichni mladí a pomaloučku klesal dolů, pryč od mračného stáda, podobně, jako by na pastvě opouštěl stádo bizonů.

"Co děláš? Pohni se!" hučel za ním vítr.

Ale mráček uviděl duny zlatého písku a to byl úchvatný pohled. Duny mu připadaly jako zlato, se kterým si pohrává vítr. Nevšímal si toho, že se sám zmenšuje-

Jedna z dun se na něj usmála: "Ahoj," řekla mu. Byla to duna velmi půvabná, právě stvořená větrem, který si pohrával s její zlatavou kšticí.

"Ahoj, jmenuju se Olda," představil se mrak.

"Já Týna," odpověděla ta duna.

"Jak si žiješ tady dole?"

"Oó...slunce a vítr. Je trochu vedro, ale dá se to vydržet. A co ty?"

"Slunce a vítr...velké cesty po obloze."

"Můj život je tak krátký. Jestli se vrátí velký vítr, asi zmizím."

"Mrzí tě to?"

"Trochu. Zdá se mi, že nejsem k ničemu." "Já se taky brzy změním v déšť a spadnu. Tak to musí být."

Duna chvíli váhala a pak řekla: "Víš, že my nazýváme déšť rájem?"

"Nevěděl jsem, že jsem tak důležitý," smál se mrak.

"Slyšela jsem vyprávět od starých dun, jak je déšť krásný. My se při něm pokrýváme podivuhodnými věcmi, které se nazývají tráva a květiny."

"To je pravda. Ty jsem viděl."

"Já je pravděpodobně neuvídím nikdy," postěžovala si duna a skončila rozhovor.

Mrak chvíli přemýšlel a pak řekl: "Mohl bych na tebe napršet já..." "Ale zemřeš..."

"Zato ty rozkvetješ," řekl mrak. Začal padat a přitom se měnil v duhově zbarvený déšť.

Příští den byla malá duna celá rozkvetlá.

Jedna z nejkrásnějších modliteb, které znám, praví: "Pane, učiň mne lampou. Já sám sice shořím, ale daruji světlo ostatním."

V obchode

Jednomu chlapci se zdálo, že se ocitl ve velkém obchodě. Za pultem jako prodavač stál anděl.

"Co tu prodáváte?" zeptal se kluk.

"Všechno, co si přeješ," odpověděl krátce anděl.

Chlapec začal vypočítávat svá přání.

"Přál bych si, aby skončily všechny války na světě, aby byla všude spravedlnost, abychom byli snášenliví a velkodušní k cizincům, aby bylo v rodinách víc lásky, aby měli všichni práci, abychom v církvi měli k sobě blíž a..."

Anděl ho přerušil: "Je mi líto, chlapče. Ty jsi mě špatně pochopil. My neprodáváme plody, my prodáváme jenom semena."

Jedno Ježíšovo podobenství začíná takto: "Království Boží je jako dobré semeno, které člověk zasel na svém poli..."

Semínko je vždycky začátek. Malý, téměř zanedbatelný začátek. Bůh sám přišel na zemi jako semínko, jako částička, jako malý výhonek.

Semínko, to je zázrak. I ohromný strom vyroste z úplně malého semínka. Tvoje duše je zahrada, do které jsou zasety velké hodnoty.

Necháš je vyrůst?

Co

Co slýchávají naše děti:

Nelítej, pohni se, pomalu, pospěš si, nesahej, dávej pozor, dojez to, vyčisti si zuby, neumaž se, zmazal ses, buď zticha, co jsem ti říkal, co jsem ti říkala, omluv se, pozdrav, pojď sem, nemotej se pořád kolem mne, jdi si hrát, neruš, neběhej, ať se nepotíš, dávej pozor, ať nespadneš, říkala jsem ti, že spadneš, tvoje smůla, nedáváš nikdy pozor, to nezvládneš, jsi moc malý, to udělám já, na tohle jsi už moc velký, jdi spát, vstávej, uděláš to později, mám moc práce, hraj si sám, přikryj se, nechod' na sluníčko, buď na sluníčku, nemluv s plnou pusou.

Co by naše děti rády slyšely: Mám tě rád, mám tě ráda, jsi krásný, jsem šťastná, žq tě mám, pojď si povídat o tobě, najdeme si společn trochu času, jak ti je, jsi smutný, máš strach, proč se nechce, jsi roztomilý, jsi jemný, jsi něžný, vyprávěj mi, co jsi vyzkoušel, jsi šťastný, moc se mi líbí, když se směješ, můžeš plakat, jestli chceš, jsi nespokojený, co tě trápí, co tě rozzlobilo, můžeš říct všechno, co chceš, věřím ti, líbíš se mi, líbím se ti, kdy se ti nelíbím, poslouchám tě, jsi zamilovaný, co si o tom myslíš, je skvělé být s tebou, mám chuť si s tebou povídat, mám chuť tě poslouchat, kdy se cítíš velmi nešťastný, líbíš se mi takový, jaký jsi, je krásné, když jsme spolu, řekni mi, jestli se mýlím.

Kolem tebe je spousta dospělých lidí, kteří ještě čekají na slova, která chtěli slyšet jako malé děti.

Zeny si povídaly před obchodem o svých mužích. Jedna z nich mechanicky kroutila uchem tašky a nakonec řekla: "Vím, že můj manžel umí být něžný a srdečný. Ke psovi se tak chová."

Vůně

Indové si vyprávějí zvláštní legendu. Legendu o srnci z hor.

Před dávnými lety žil jeden srnec, který v nozdrách stále cítil příjemnou vůni pižma. Stoupal po zelených stráních hor a cítil tuto podivuhodnou vůni, pronikavou, sladoučkou. Zaběhl do lesa a ta vůně byla ve vzduchu, všude kolem něho.

Srnec nemohl pochopit, odkud se bere ta vůně, která ho tak vzrušuje.

Bylo to jako volání vábničky, kterému nemohl odolat.

Srnec začal běhat z lesa do lesa a hledal původ té podivuhodné a vzrušující vůně.

Byl tím hledáním úplně posedlý. Přestal se starat o jídlo, o pití, nemohl spát, byl posedlý jen touto jedinou věcí. Nevěděl, kde se bere ta vábivá vůně, ale stále ho to nutilo probíhat rokle, lesy, hory a doly. Až úplně vyhladověl a vyčerpал se. K smrti unavený najednou klopýtl a uklouzl na skále. Zřítel se a smrtelně se zranil.

Jeho rány byly sladké a voňavé. Srnec si lízal zakrvácenou hrud' a teprve teď odhalil neuvěřitelnou věc. Vůně, ta vůně, která ho dohnala až sem, byla tady, na jeho těle, ve zvláštním váčku, který mají všichni srnci jeho druhu.

Ubohé zvíře se zhluboka nadechlo té vůně, ale bohužel už pozdě.

"Příliš pozdě jsem si zamiloval tebe, krásu, stále stejná a vždy nová, příliš pozdě jsem si tě zamiloval. Byla jsi ve mně, ale já jsem byl venku a bez tebe a hnal jsem se za krásami, které jsi ty učinila a které bez tebe nemohou existovat. Ty jsi vždy se mnou, ale já jsem nebyl vždy s tebou."

(Sv. Augustin)

Dvě zrcadla

Jednou si satan vymyslel hru, aby se pobavil. Vytvořil ďábelské zrcadlo, které mělo kouzelnou moc: Co bylo krásné a dobré, to se v něm zdálo ubohé a k ničemu, zatímco to, co bylo zlé a špatné, se zveličilo a ukázalo se do nejmenších podrobností.

Satan se se svým strašným zrcadlem vydal na cestu do všech končin světa. A všichni, kdo se do zrcadla podívali, zachvěli se. Každá věc se v něm jevila znetvořená a všechno bylo ošklivé.

Zlomyslník se tím velmi bavil. Čím byly věci odpornější, tím víc se mu líbily. Jednoho dne ho pohled do zrcadla tak uchvátil, že se začal nezřízeně chechtat. Zrcadlo mu v tu chvíli vyklouzlo z rukou a roztránilo se na miliony kousků.

Mohutný víchř, který se rozpoutal, roznesl kousky zrcadla do celého světa.

Některé kousičky byly menší než zrnka písku a spadly do očí mnoha lidem. Tito lidé začali vidět všechno zkresleně - všímali si jen toho, co bylo špatné, a všude viděli jen zlo.

Z dalších kousků byla vyrobena skla do brýlí. Lidé, kteří nosili takové brýle, už neuměli rozeznat, co je správné, ani neměli schopnost spravedlivě soudit. Nepotkali jste náhodou takové lidi?

Některé kousky zrcadla byly použity do okenních skel. Ti, kteří se dívali okny s těmito skly, viděli jen nesympatické sousedy, kteří podle nich trávili čas vymyšlením špatností.

Když se Bůh dozvěděl, co se stalo, zesmutněl. Rozhodl se, že lidem pomůže.

Řekl: "Pošlu na svět svého Syna. On je můj obraz, moje zrcadlo. Bude ukazovat mou dobrotu, mou spravedlnost, mou lásku. Ukáže člověka takového, jakého jsem chtěl a zamýšlel stvořit."

Ježíš tedy přišel jako zrcadlo pro lidi. Kdo na něho pohlédl, spatřil dobrotu a krásu, naučil se zbavovat se sobectví a lži, učil se žít spravedlivě a nikým nepohrdat.

Nemocní nacházeli znovu odvahu k životu, zoufalí se posilovali novou nadějí.

Ježíš těšil zarmoucené a pomáhal lidem přemoci strach ze smrti.

Mnoho lidí si zamilovalo Boží zrcadlo a následovalo Ježíše. Dokázal v nich rozžehnout touhu po dobru.

Byli ale také jiní, které zlo přemohlo. Ti si přáli Boží zrcadlo rozbít. A tak byl Ježíš zavražděn. Ale vzápětí se zvedla nová vichřice: Duch svatý. Zvedl miliony kousků Božího zrcadla a rozvál je po celém světě.

Komu padl do oka malinký kousek tohoto zrcadla, začal vidět svět a lidi tak jako Ježíš. V očích se mu ukazovaly především věci dobré a krásné, spravedlnost a ušlechtilost, radost a naděje. A co bylo špatné a nespravedlivé, to mu připadalo, že je možné změnit a upravit.

Úspěch

Jeden misionář, který žil mnoho let v Číně, se vracel zpět do Spojených států. Na stejné lodi se s ním vracel po dvou týdnech v Číně jeden slavný zpěvák. Když se blížili k New Yorku, misionář zahlédl veliké zástupy fanoušků, které čekaly na zpěváka.

"Pane Bože, tomu nerozumím," mumlal misionář. "Zasvětil jsem dvačtyřicet let svého života Číně, on tam byl pouhé dva týdny. Přesto tisíce lidí očekávají jeho šťastný návrat domů, zatímco na mne nečeká nikdo."

A Pán odpověděl: "Ale synu, ty ještě nejsi doma."

Slavného rabína navštívil jednou jakýsi turista a byl překvapen, když spatřil, že rabínův dům má jen jednu místnost plnou knih. Jediným nábytkem tu byl stůl a lavice.

"Rabíne, kde máš svůj nábytek?" zeptal se turista. "A kde ho máš ty?" otázal se rabín. "Já? Já jsem tu přece jen na procházce," podivil se turista.

"Já také," řekl rabín.

Liščí taktika

Lev otevřel tlamu přímo před nosem jedné ovečky. Zeptal se, jestli se jí zdá jeho dech ošklivý. Ovečka odpověděla: "Ano."

"Hloupá!" řekl lev a utrl jí hlavu. Pak položil stejnou otázku vlkovi.

"Ne," odpověděl vlk.

"Pochlebníku!" zařval lev a roztrhal ho. Pak se se stejnou otázkou vydal za liškou. "Abych řekla pravdu, pane," odpověděla mu liška, "mám takovou rýmu, že vůbec nic necítím."

Žák jednoho filosofa zašel navštívit svého mistra, který umíral.

"Zanech mi, prosím tě, trochu ze své moudrosti," poprosil ho.

Mudrc otevřel ústa a řekl mladíkovi, aby se mu do nich podíval.

"Je tam můj jazyk?" zeptal se ho.

"Samozřejmě," odpověděl žák. "A jsou tam ještě mé zuby?" "Nikoliv,"

znovu odpověděl žák.

"A víš, proč jazyk vydrží déle než zuby? Protože je ohebný a přizpůsobivý. Zuby vypadají dřívě, protože jsou tvrdé. Nyní jsem ti předal vše, co má cenu vědět. Není nic dalšího, v čem bych tě měl vyučit."

Ruka a písek

Když se jednou třináctiletý Jirka procházel se svou maminkou po pláži, zeptal se jí: "Mami, jak to udělat, abych si udržel kamaráda, kterého jsem konečně našel?"

Maminka chvíli přemýšlela, pak se sklonila a nabrala dvě plné hrsti písku a obě dlaně obrátila vzhůru. Jednu ruku zavřela - a písek se jí sypal mezi prsty. Čím víc tiskla pěst, tím víc písku se sypalo pryč.

Druhou ruku nechala úplně otevřenou - písek na ní zůstal všechen.

Jirka se pozorně díval a pak prohlásil: "Rozumím."

V jedné horské kapliče jsem našel zapomenutý medailonek Panny Marie. Uvnitř jsem objevil tuto prosebnou modlitbu za to, abychom dokázali přijímat své bližní: Pane, pomáhej mi, abych byl pro všechny přítelem, který

je neúnavně očekává, který dobrotivě přijímá, který dává s láskou, který poslouchá a neunaví se, který děkuje s radostí. Přítelem, který je vždy k nalezení, když ho někdo potřebuje. Pomáhej mi, abych byl vždy tam, kde mne někdo potřebuje, abych byl přítelem, u kterého si mohou ostatní odpočinout, abych vyzařoval radost a pokoj, tvůj pokoj, Pane. Učiň, abych byl připraven přijímat především slabé a vyvržené. Jedině tak, i když nebudu vykonávat nějaké zvláštní skutky, jediné tak mohu pomoci druhým, aby tě cítili blízoučko, můj Pane, plný něhy.

Síla myšlenky

Na jedné tmavé a opuštěné silnici zastavilo auto s proraženou pneumatikou. Řidič vystoupil, aby auto opravil, ale nenašel zvedák. Propadl zoufalství, ale vtom zahlédl v dálce světélko - byl to statek.

Vydal se tím směrem a přitom v duchu přemýšlel: "A co když mi nikdo nepřijde otevřít? A co když nemají zvedák na auto? A co když mi sedlák nebude chtít ten zvedák půjčit, i když ho má?"

S každou další úzkostlivou otázkou rostlo jeho pobouření. Když konečně dorazil ke statku a vesničan mu otevřel, byl tak rozčilený, že ho ani nepustil ke slovu a zakřičel na něj: "Tak si ten svůj pitoměj zvedák nech!"

Ať se ti to líbí nebo ne, tvoje myšlenky určují směr cesty, která se nazývá život. Máš-li mysl plnou úzkostí a pochybností, pak žiješ v jejich zajetí. Jestliže se považuješ za nešiku a neschopného, pak se tak i chováš. Řekni chlapci, že je hlupák, a on se jím stane.

Gobelín

Jeden mladý mnich byl na několik měsíců pozván do kláštera ve Flandrech. Měl tkát spolu s dalšími mnichy gobelín, na kterém velmi záleželo. Po nějakém čase se uprostřed práce zvedl a dal nahlas průchod svým rozhořčeným myšlenkám a stěžoval si na svůj osud.

"A dost! Už nemohu dál! Příkazy, které mi dali, jsou nesmyslné!" Tak si stěžoval.

"Pracuji se zlatou nití a celou ji mám rozstříhat a vplést do nesmyslných uzlíčků. Takové plýtvání!"

Uslyšel ho starý mnich a řekl mu: "Synku, ty jsi neviděl celé dílo. Pracuješ na jedné částěчке výšivky a neznáš celek."

Zavedl ho do prostorné dílny, kde na zdi visel celý koberec. Mladý mnich zůstal překvapeně stát.

Pracoval na výšivce překrásného obrazu "Klanění králů" a jeho zlatá nit tvořila část oslňující svatozáře kolem hlavy Jezulátka. To, co se předtím mladíkovi zdálo mrháním, bylo nádherné.

Jeden starý příběh vypráví o dobrém muži, kterému Stvořitel slíbil, že mu splní jedno přání.

Muž o tom chvilku přemýšlel a pak řekl: "Přál bych si, abych mohl činit dobro a ani o tom nevěděl."

Bůh ho vyslyšel.

O něco později se Stvořitel rozhodl, že když se jedná o tak dobré předsevzetí, že ho přenese na všechny lidské bytosti.

A tak to dělá až do dnešní doby.

Nepodceňuj se. I když nenalezneš nikdy důkaz, přesto věř, že jsi daleko důležitější, než si myslíš. My všichni tvoříme část jednoho obrazu, obrazu daleko většího, než jsme schopni uvidět, obrazu, který je jako celek neuvěřitelně krásný.

Nedělní oběd

Z kuchyně jako obvykle žena volá: "Oběd!"

V tu chvíli si manžel čte noviny a obě děti sledují televizní pořad s hlasitou hudbou. Všichni tři jdou hlučně ke stolu. Netrpělivě se vrtí na svých místech. Zena přichází.

Ale místo obvyklého voňavého jídla klade doprostřed stolu hromádku sena.

"Co... co to je?" vydechnou ti tři. "Ty ses zbláznila!" "Vůbec ne. Jen jsem hledala způsob, abyste si něčeho všimli. Vařím pro vás dvacet let a za celou tu dobu jsem neslyšela ani slovo o tom, že právě nežvýkáte seno."

Na oslavu desátého výročí svého manželství poslala manželka svému muži dopis do časopisu, který rád četl. Dopis zněl takto: "Díky, díky, lásko moje. To, že jsem šťastná žena, manželka a matka, to je díky tobě. Díky, že mi dáváš pocítit, že jsem stále a všude na světě jediná žena pro tebe. Díky, že mi dáváš pocítit, že jsem krásná. Díky, že mi dáváš pocit vlastní důležitosti. Díky za tvé láskyplné pohledy, když jsme mezi lidmi. Díky za tvá "miluji tě", kterými mne zahrnuješ tu a tam, zvláště když to neočekávám. Děkuji, že jsi. Děkuji za tyto nádherné roky lásky."

Máme, velikou moc rozhodovat o tom, jestli ti, kteří žijí s námi, budou šťastní, nebo nešťastní. Obvykle k tomu stačí buď říci, nebo zapomenout říci obyčejné "děkuji".

Tajemství ráje

Jeden statný, sebevědomý, drsný voják navštívil malého mnicha. "Mnichu," řekl mu, "vysvětli mi, co je to peklo a co ráj!"

Mnich zvedl oči, podíval se na mocného válečníka a odpověděl s velikým opovržením: "Tobě mám vysvětlovat, co je to peklo a co je ráj? Tobě bych nemohl vysvětlit vůbec nic. Jsi špinavý a páchneš, ostří tvé dýky dávno zrezavělo. Jsi hanbou všech vojáků. Jdi, ať tě nevidím, nemohu tě snést."

Voják se rozzuřil. Tvář mu vzteky zrudla, začal se chvět a nebyl schopen vydat hlásku. Tasil dýku a chystal se mnicha zabít.

"A to je peklo," zamumlal mnich.

To vojáka zastavilo. Najednou si uvědomil cit a odevzdanost tohoto malého opomíjeného mnicha. Vždyť on nabídl vlastní život, jen aby mu ukázal, co je peklo! Pomalu spustil dýku. V jeho duši se rozhostil mír a pocit vděčnosti.

"A toto je ráj," zamumlal mnich.

Po dlouhém a hrdinném životě dosáhl věčnosti jeden význačný samuraj. Měl se dostat do ráje. Jenže to byl typ zvědavého člověka, a tak požádal, aby se mohl podívat také do pekla.

Byl vyslyšen a dovedli ho do pekla.

Došli do prostorného sálu. Uprostřed byl prostřený stůl, na něm mísy plné vybraných pochoutek. Ale stolovníci, kteří seděli kolem dokola, byli hubení, pobledlí a vychrtlí.

"Jak je to možné?" ptal se samuraj. "Vždyť mají tolik dobrého jídla před sebou!"

Dostal odpověď: "To je tak - když sem někdo přijde, dostane dvě tyčinky, které musí použít k tomu, aby se najedl. Ty tyčinky jsou delší než jeden metr a musí se uchopit až na konci. Jenom tak je dovoleno dávat jídlo do úst."

Samuraj se zachvěl. Osud těchto ubožáků byl strašný. Ať dělali co dělali, nemohli do úst dostat ani drobeček.

Samuraj už nechtěl vidět nic dalšího a prosil, aby se už vrátili do ráje.

Tady ho čekalo překvapení. Ráj, to byl sál úplně stejný, jaký viděl v pekle.

Uprostřed sálu stál stejný stůl obklopený lidmi, stejná byla i nabídka skvělých jídel.

A nejen to, všichni stolovníci byli vybaveni těmi samými tyčinkami dlouhými přes metr, aby s nimi nabírali jídlo.

Ale přece tu byl jeden rozdíl - tady byli lidé kolem stolu veselí, dobře živení a radostní.

"No, jak je to možné?" ptal se samuraj. Odpověď zněla: "V pekle se každý snaží nabrat jídlo a strčit ho do vlastních úst, protože tak se všichni chovali celý svůj život. Tady naopak každý nabere jídlo a pak se snaží nakrmit svého suseda."

Ráj a peklo jsou v tvých rukou. Už teď.

Táta pod postelí

Když jsem byla malá, tatínek byl pro mne něco jako světýlko v ledničce. Malé děti vědí, že každý domov má jednoho tatínka, a nevědí, co tatínkové ve skutečnosti dělají, když se za nimi ráno zavřou dveře.

Můj tatínek každé ráno odcházel a každý večer, když se vracel, vypadal šťastný, že nás zase vidí. Jedině on byl schopen otevřít sklenici nakládaných kyselých okurek, když se to nikomu jinému nepodařilo. Byl jediný, kdo neměl strach jít sám do sklepa. Občas se pořezal, když se holil, ale nikdo ho nenutil, aby vařil; ani jsme si ho při vaření nedovedli představit. Když přšelo, byl to samozřejmě on, kdo došel pro auto a nachystal ho ke vchodu, abychom nezmokli. Když byl někdo nemocný, on chodil kupovat léky. Kladl pasti na myši, prořezával růže u vchodu tak, aby se nikdo nemohl popíchat, když šel domů. Když jsem dostala své první kolo, šlapal spousty kilometrů vedle mě, dokud si nebyl jistý, že už mě může pustit samotnou. Bála jsem se všech cizích tatínků, ale svého ne. Jednou jsem mu uvařila čaj. Byla to jen sladká voda, ale on seděl na židličce, usrkával ho a říkal, jak je ten čaj výtečný.

Vždycky když jsem si hrála s panenkami, panenka, která představovala maminku, měla spoustu práce. Zato nikdy jsem nevěděla, co by měla dělat panenka, která představovala tatínka. Tak jen říkala: "Tak, už musím jít do práce," a pak jsem ji hodila pod postel.

Když mi bylo devět, jednoho rána táta nevstal do práce. Odvezli ho do nemocnice a druhý den zemřel. Šla jsem do svého pokoje a hledala tu panenku, která vždycky představovala mého tatínka. Našla jsem ji pod postelí a položila jsem ji do své postele.

Můj tatínek nikdy nic nedělal. Neumím si vysvětlit, proč mě jeho ztráta tak zranila. Ještě dnes nevím proč.

(Erma Bombeková)

Jedna paní se svěřovala: "Už je to několik let, co mi umřel tatínek, a ještě dnes cítím silně výčitku svědomí, že jsem mu nikdy neřekla: 'Tati, já tě mám ráda.'"

Nejsou na prodej

Jedna mladá dvojice vešla do nejkrásnějšího obchodu s hračkami ve městě. Manželé si dlouho prohlíželi barevné hračky, které tu byly v policích vyrovnané až do stropu. Hraček a nejrůznějších krabic s nimi tu bylo nepřehledné množství ve veselém nepořádku. Byly tam panenky, které plakaly, elektronické hračky, malinkaté kuchyňky, ve kterých se pekly dorty a pizzy, a další a další hračky.

Manželé se nemohli rozhodnout. Přiblížila se k nim milá prodavačka.

Žena se jí snažila vysvětlit: "Podívejte, my máme malou holčičku, ale jsme celý den pryč a často i večer."

"A holčička se tak málo směje," pokračoval muž.

"Chtěli bychom jí koupit něco, co by jí dělalo radost," řekla zase ta žena. "Když nejsme doma... Něco, co by ji potěšilo, když je sama."

"Je mi líto," usmála se mile prodavačka. "Ale my neprodáváme rodiče."

Rozhodnutí pořídit si děťátko znamená uzavřít s ním smlouvu - tu největší, jakou si člověk může představit. Všichni malí k nám přicházejí, protože jsme je pozvali do života, a ptají se nás: "Zavolali jste mě. Jsem tu. Co pro mě máte?" Tady začíná naše zodpovědnost za výchovu človíčka.

Jeden patnáctiletý to vidí takto:

Chtěl jsem mléko a dostal jsem dudlík.

Chěl jsem rodiče a dostal jsem hračku.

Chtěl jsem si povídat a dostal jsem televizi.

Chtěl jsem se učit a dostal jsem vysvědčení.

Chtěl jsem přemýšlet a dostal jsem myšlenky hotové.

Chtěl jsem celkový pohled a dostal jsem jediný názor.

Chtěl jsem být svobodný a dostal jsem kázeň.

Chtěl jsem lásku a dostal jsem morálku.

Chtěl jsem povolání a dostal jsem místo.

Chtěl jsem štěstí a dostal jsem peníze.

Chtěl jsem svobodu a dostal jsem automobil.

Chtěl jsem hledat smysl a dostal jsem kariéru.

Chtěl jsem naději a dostal jsem strach. Chtěl jsem změnu a dostal jsem soucit. Chtěl jsem žít...

Smrt farnosti

V novinách i po zdechjednoho města se objevila zvláštní smuteční zpráva: "S hlubokým zarmoucením sdělujeme, že zemřela farnost sv. Eufrosia. Pohřeb se bude konat v neděli v 11 hodin."

V neděli byl kostel sv. Eufrosia samozřejmě nacpaný jako nikdy předtím. Nenašlo by se místo k sezení, ale ani k stání. Před oltářem stál katafalk a máry z tmavého dřeva. Kněz pronesl jednoduchou řeč: "Nevěřím, že by naše farnost mohla znovu ožít a vstát z mrtvých, ale v tuto chvíli, kdy jsme tady všichni, chtěl bych udělat jeden zvláštní pokus. Chtěl bych, abyste všichni, kdo jste tu, obešli máry a naposledy se podívali na nebožtíka. Utvořte, prosím, řadu, jeden za druhým, a až se podíváte na mrtvého, vycházejte dveřmi sakristie. Potom, kdo bude chtít, může znovu vstoupit do kostela a zúčastnit se mše svaté."

Kněz otevřel rakev. Všichni byli zvědaví: "Kdo může být uvnitř? Kdo ve skutečnosti zemřel?"

Pomalou začali v řadě postupovat k rakvi. Každý k ní přistoupil a podíval se dovnitř. Pak vyšel z kostela. Vycházeli beze slova a trochu se zahanbením.

Protože všichni, kdo se chtěli podívat na nebožtíka z farnosti sv. Eufrosia a podívali se do rakve, uviděli v zrcadle, které bylo opřeno o dno, vlastní tvář.

"7 vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista."

(1. list apoštola Petra 2,5).

Jestliže je prach v sálech tvé farnosti, je prach na tvé duši.

Po malých krůčcích

Jeden mladý student měl ohromnou chuť starat se ve svém životě jen o lidské dobro. Jednoho dne navštívil sv. Františka Saleského s dotazem: "Co mám dělat, aby byl ve světě pokoj?"

Svatý František Saleský mu odpověděl: "Nebouchat tak silně dveřmi... "

Z mnohých malých nedorozumění a nepříjemností se vyvinou velké spory. Mnoho rozvodů začíná zapomenutými ponožkami pod postelí. Ale také velké lásky jsou tvořeny mnoha maličkostmi.

Tři žáby

Tři zvědavé žáby se odvážily jednoho dne z rybníka, kde dosud žily, a začaly objevovat svět. V blízkosti rybníka se táhla veliká farma.

Tři žáby ji začaly poznávat od mlatu. Ale zahlédly je dvě husy a zaradovaly se, že si zpestří jídelniček. Běžely k žábám s nataženými zobáky a sliny se jim sbíhaly.

Ale žáby byly odvážné a pohotové. Právě v tom okamžiku totiž správce farmy postavil před dveře chléva nádobu s mlékem. Dvěma ohromnými skoky ty tři žáby skočily do nádoby a hned začaly plavat v mléce. Napřed jim tato nová situace připadala zábavná a veselá. Pak dostaly strach. Měly by se co nejdříve dostat odtud pryč. Rozezlený správce právě zahnal husy...

Zkoušely se dostat ven, ale hrdlo nádoby bylo úzké a ocelové stěny byly hladké a klzké.

První žába se pomalu poddávala osudu. Nejdřív si něco mumlala a pak řekla: "Odtud se nikdy nedostaneme. To je konec." Přestala plavat a utopila se.

Druhá žába spoléhala na rozum. Věnovala velkou přípravu svému útěku, propočítávala skok a své fyzické síly. Provedla rychle všechny výpočty, které zahrnovaly výpočet vzdálenosti hrdla nádoby, jeho průměr, nutný odraz, dráhu skoku, váhu, zemskou přitažlivost, zrychlení. Nalezla správný postup a velkou silou se odrazila. Ale... zapomněla počítat s uchem nádoby. Praštila se strašně do hlavy, spadla a skončila, chudák, na dně.

Třetí žába nepřestala ani na okamžik plavat a dala do toho všechny své síly. Mléko se utlouklo na máslo, sice klzké, ale pevné, a žába mohla lehce vyskočit ven.

Jedno africké přísloví praví: "Každé ráno se v Africe probouzí lev. Ví, že musí běžet rychleji než gazela, aby ji chytil, jinak umře hladu. Každé ráno se v Africe také probouzí gazela. Ví, že musí běžet rychleji než lev, jinak přijde o život. Každé ráno, když se probudíš, neptej se, jestli jsi lev, nebo gazela, ale dej se do běhu."

Nikdy neztrácej naději, ať se děje cokoli. A pusť se do díla.

Kůň divoký a kůň domácí

Jeden divoký kůň potkal koně domácího. Začal mu vyčítat, že žije jako otrok. Domácí zvíře se bránilo, tvrdilo, že se cítí svobodné jako vítr.

"Tak mi tedy vysvětli," řekl divoký kůň, "k čemu slouží to železo, které máš v hubě."

"To je uzda," zněla odpověď, "a ta mě velmi povzbuzuje."

"A k čemu jsou ty řemeny, které máš přidělané k tlamě?"

"Ty mi zvedají hlavu, když jsem příliš líný a když se mi nechce pracovat."

"A co mi řekneš o sedle?"

"To mi ušetří velkou námahu. Když jsem unavený a motám se, sednu si na něj a vyrazím poklusem."

Nikdo není horší než otrok, který líbá vlastní pouta, a člověk, který omlouvá špatné zvyky těch, kdo ho drží ve vězení. Svobodný není ten, kdo nenipánem sebe sama.

Dva poutníci

Dva poutníci se šplhali po uzounké cestičce. Až dosud museli odolávat náporům ledového větru, ale teď se rozpoutala přímo sněhová bouře. Sněhové vločky prudce vířily a narážely do skal. Oba poutníci jen velmi ztěžka postupovali dál. Dobře věděli, že když včas nedojdou, ztratí se ve sněhové záplavě.

Zatímco jim srdce tlouklo až v krku a oči měli oslepené stále novými porvy sněhové vánice, jejich cesta vedla po okraji hluboké propasti. Vtom zaslechli volání. Někdo spadl do propasti, nemohl se hýbat a volal o pomoc.

První poutník se obrátil ke svému druhovi a řekl: "To je osud. Ten člověk je odsouzen k smrti. Musíme si pospíšet, abychom neskončili jako on." A zrychlil chůzi. Musel se sklonit skoro až k zemi a čelit tak náporům silného větru.

Tomu druhému bylo nešťastníka líto a začal sestupovat za ním do údolí. Našel zraněného, naložil si ho na záda a opatrně ho nesl nahoru.

Už se stmívalo a cestička se začínala ztrácet. Poutník, který nesl zraněného na zádech, byl celý propocený a vyčerpaný, když konečně zahlédl světlo svého cíle. Povzbudil zraněného, aby vydržel, ale v tom okamžiku o něco na cestě klopýtl. Podíval se pod nohy a nemohl věřit svým očím - pod nohama měl tělo druhého poutníka. Zmrzlého.

On sám unikl takovému údělu jen proto, že se víc namáhal, když nesl zraněného a stoupal s ním vzhůru. Tělo raněného i zvýšená námaha mu dodávaly potřebné teplo a zachránily mu život.

Dívka měla špatnou náladu. Byla naježená, tak jako se naježí dikobraz, když na něj zaútočí pes. Příliš práce doma, příliš dotazů, spousta všeho ... to je ono! Matka jí dává samá kázání, posuzuje, vysvětluje a doporučuje.

Dívka začala měnit barvu. Pak se podívala matce přímo do očí a spustila: "Mami, jsem unavená a mám dost tvých věčných kázání. Proč mě někdy nevezmeš do náruče a neobejmeš mě? Všechny tvoje rady jsou mi jinak k ničemu."

Matka překvapeně zůstala stát. Dcera ji očima prosila o objetí. Matce bylo do pláče, třásl se jí hlas, ale podařilo se jí říci: "Ty chceš... chceš, abych tě objala? Víš, že i já... já toužím, abys taky ty objala mne?" Chytila dceru do náruče a tiskla ji k sobě, jako by to byla malinká holčička.

Nezáleží na tom, jak je kdo starý. Ať je mu třeba sedmdesát let, každý potřebuje pohlázení, potřebuje pocítit stisk objetí, každý by chtěl důkaz, že je milován. Často jsme příliš uzavření, bojíme se dát najevo své opravdové city. A tak je skrýváme pod maskou, tváříme se chladně a přísně. Bojíme se, že by někdo zahlédl, jak jsme zranitelní ve vztahu k těm, které milujeme.

Ale právě lidské teplo může zachránit tuto dobu od velkého chladu.

Vězeň a mravenec

Jeden muž byl odsouzen na dvacet let do vězení. Jeho největším problémem bylo, jak zabít čas. Po několika měsících uvěznění si všiml, že pod omítkou jeho cely se to stále hemží mravenci. Pozoroval je a zkoušel s nimi různé věci. Jeden mravenec se mu zdál obzvlášť nadaný, a tak se vězeň rozhodl, že ho bude učit.

Stálo ho to spoustu trpělivosti, ale po pěti letech mravenec poslouchal jeho příkazy. Tančil výborně na vlásku a dělal dvojité salto. Za dalších pět let se podivuhodný a už trochu přestárlý mraveneček naučil zpívat všechny taneční písně, které muž znal. Za dalších pět let už mravenec mluvil perfektně čtyřmi světovými jazyky.

Právě se začal učit pátý jazyk, když vězně propustili. Ten strčil mravence do tašky a doufal, že tento úžasný tvoreček pomůže svému pánovi vydělat velký balík peněz.

Když vyšel z vězení, zamířil napřed do hospody, aby se napil. Pak ale nevydržel pokušení, aby se se svým nadaným mravencem nepochlubil. Položil ho na lavici a zavolał na hospodského:

"Podívej se na toho mravence!"

Hospodský se dlouho nerozmýšlel a mravence zamáčkł se slovy: "Promiňte, pane."

Tolik rodičů a vychovatelů věnuje tolik námahy a trpělivosti výchově dětí. Pak stačí okamžik a výsledek vší té námahy je zmařen. Protože se často objeví neblahý hospodský. A je určitě lehčí vycvičit slony než mravence.

Trochu stříbra

"Rabíne, co si myslíš o penězích?" ptal se jeden mladík učitele.

"Podívej se z okna," poradil mu učitel. "Co vidíš?"

"Vidím nějakou ženu s děckem, vůz tažený dvěma koňmi a vesničana, který míří na trh."

"Dobrá. A teď se podívej do zrcadla. Co vidíš?"

"Co chceš, abych viděl? Vidím sama sebe, samozřejmě."

"Nyní přemýšlej. Okno je vyrobeno ze skla, také zrcadlo je vyrobeno ze skla. Stačí nepatrná vrstvička stříbra na skle a člověk vidí jen sebe sama."

Jsme obklopeni lidmi, kteří si svá okna proměnili v zrcadla. Myslí si, že se dívají "ven", a přitom přemýšlejí jen o sobě. Nedovol, aby se okno tvého srdce stalo zrcadlem.

Jeskyně

Jeden beduín byl pronásledován divokými nepřáteli. Prchal před nimi, až se dostal do míst, kde poušť přecházela do drsné krajiny plné rozeklaných skal. Stále běžel, až se mu konečně zdálo, že už neslyší klapot kopyt koní svých nepřátel, kteří ho pronásledovali. Už nemohl dál, vydal ze sebe všechno.

Když se rozhlédl kolem sebe, viděl, že se dostal do kaňonu, který mu naháněl strach. Stěny byly tvořeny žulovými masivy a černý čedič nahoře měl podobu věžiček. S úžasem si všiml, že ve srázu je vyšlapaná uzounká stezka.

Vydal se po ní a za chvíli se ocitl před vchodem do hluboké a tmavé jeskyně. Velmi opatrně postoupil na okraj a nahlédl dovnitř.

"Pojď dál, bratříčku."

Hlas plný vlídnosti ho povzbudil. V polostínu jeskyně zahlédl beduín poustevníka, který se modlil.

"Ty tu žiješ?" otázal se beduín. "Jistě."

"Jak to děláš, že můžeš přežít v téhle jeskyni tak chudý, tak daleko od všech lidí a úplně sám?" Poustevník se usmál. "Nejsem chudý. Vlastním velké poklady."

"Kde?"

"Podívej se tam." Poustevník ukázal na malou skulinu nahoře ve stěně jeskyně a zeptal se: "Co vidíš?" "Nic."

"Opravdu nic nevidíš?" zeptal se poustevník. "Vidím jen kousíček nebe."

"Kousek nebe - a tobě se nezdá, že je to úžasný poklad?"

Četl jsem povídku o jednom vězni z doby nacistické okupace. Psal své rodině a psal s uspokojením. Právě byl převezen ze své cely, která měla čtyři holé zdi, do jiné, kde u jedné stěny nahoře chybělo kousek stropu. Mohl tak zahlédnout cíp modrého nebe a v noci pár blikajících hvězd. To byl pro něho nesmírný poklad.

My se můžeme dívat na celou nebeskou klenbu.

Kůň Alexandra Velikého

Když dosáhl Alexandr Veliký dvaceti let, dostal od svého otce, krále Filipa, darem koně, kterého se nikomu nepodařilo zkrotit. Bucefal byl nádherný kůň, ale povahu měl zvláštní a nezkrotnou. Alexandr se rozhodl, že kůň ho musí poslouchat za každou cenu. "Máme tolik koní, synu, proč ses rozhodl zkrotit právě tohoto?" vyptával se král Filip.

Ale Alexandr chtěl krotit právě Bucefala. Už tři měsíce se snažil udržet se mu v sedle. Mluvil s ním jako s přítelem, jemně ho laskal při každé příležitosti, ale na hřbetě mu nevydržel ani chvíli.

Ti, kteří se snažili Bucefala zkrotit už před ním, ho varovali: "Dávej si pozor, nech ho raději běžet někam do lesa, nebo ti něco provede!"

Když jednou Alexandr sledoval svého divokého druhá, všiml si, že kůň drží hlavu nezvykle nízko, jako by ji skrýval mezi předními nohama.

Právě bylo poledne a svítilo prudké slunce.

Alexandr o tom přemýšlel. Vzpomněl si, že se Bucefal takhle chová vždycky, když jsou slunečné dny, zatímco když je zataženo, dá se s ním snadněji vyjít, spíš si dá říci. A tu ho napadlo: "Co když se bojí slunce?"

Slunce na nebi krásně zářilo a Alexandr přiskočil zepředu k Bucefalovi, rázně ho chytil za hlavu a vši silou ji zvedl nahoru. Oči koně se poprvé zahleděly do slunce. Alexandr si všiml, že přestaly jiskřit, ale naopak zjemněly. Zdálo se, jako by se usmívaly.

Když mladík povolil své pevné sevření, hlava koně zůstala zdvižená, hrdá a klidná. Alexandr vítězně zajásal, objal koně, vyhoupl se na něj a hnal ho bláznivým tryskem do makedonských plání.

Bucefalovi se podařilo překonat strach z pohledu do slunce. A podobně překonal i strach z lidí.

"V synagoze byl člověk, který byl posedlý nečistým duchem; ten vzkřikl velikým hlasem: Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zahubit? Víím, kdo jsi, jsi svatý Boží!"

(Lukáš 4,33-34)

Myšlenka, že je nutné na Boha hledět se strachem, je zvrácená, ďábelská, a vlastně ateistická. Ti, kdo toto tvrdí, jsou lidé, kteří se k němu přibližují co nejméně, kteří s ním mluví ve spěchu, a když s ním mluví, nepodívají se mu do tváře, s ulehčením se od něho vzdalují, jak jen to jde, protože jim přináší nepohodlí.

Čím více však jsou mu vzdáleni, tím méně mohou k němu, který je dokonalá láska, prožívat opravdový vztah.

Výměna

Otec měl jet do města a jeho pětiletá dcerka se ho vyptávala, co jí tam koupí. Nenechala ho na pokoji a stále znovu mu dávala stejnou otázku. Táta nakonec ztratil trpělivost a vybuchl.

"Kup mi tohle, kup mi támhleto," napodoboval holčičku. "Ty myslíš jen na to, co ti mají dát tví rodiče. Rád bych věděl, co dáváš ty nám!"

Odpověď holčičky ho zcela odzbrojila.

"Já vás mám přece ráda, to vám dávám," řekla jednoduše.

Jeden milionář umíral uprostřed svých dědiců.

"Děti moje, opouštím vás," zašeptal.

A všichni kolem něho sborem zakřičeli: "Kolik?"

Skutečně bohatý je však jen ten člověk, ke kterému běží děti vždycky, i když má prázdné ruce.

Co hledáš v životě ty? Co chceš ty měnit?

Kočka

Byla jednou jedna kočka, která hořela láskou k jednomu mladíkovi. Byla tak zamilovaná, že požádala o pomoc vílu a poprosila ji, aby její kočičí podobu změnila v podobu krásné dívky, která by byla schopna získat srdce milovaného mladíka.

Víla jí přání splnila, a tak se z kočky stala pěkná dívka. Seznámila se s mladíkem a brzy začali připravovat svatbu.

Konečně nadešel svatební den. Všude se zpívalo a tančilo, dům byl slavnostně vyzdoben a osvětlen, na hosty čekala vybraná jídla.

Všechno se skvěle dařilo. Ale vtom v jednu chvíli nevěsta zahlédla, jak přes cestu přeběhla malá myška. Nevěsta všeho nechala a začala ji pronásledovat.

Naše společnost žije v neustálém klamu. Chceme na veřejnosti vypadat co nejlépe. Klidně říkáme: "Tojsem rád, že tě vidím! ... Těším se na slyšenou! ... Ale ty máš rozkošné šaty!..." A to říkáme lidem, které nemáme rádi, kterým bychom se raději vyhnuli, jejichž šaty se nám zdají příšerné.

Máme masku pro každou příležitost. Jedna maska pro přátele, jiná pro šéfa v zaměstnání, další pro manžela nebo pro manželku, jiná ještě pro sousedy z domu, pro Boha... Ale jednou přijde ta chvíle, kdy skončí všechny komedie.

"Mějte se na pozoru před kvasem farizeů, to jest před pokrytectvím. Není nic zahaleného, co nebude jednou odhaleno, a nic skrytého, co nebude poznáno. Proto vše, co jste řekli ve tmě, bude slyšet na světle, a co jste šeptem mluvili v tajných bytech, bude se hlásat se střech."

(Lukáš 12,1-3)

Přelud

Jeden muž se ztratil v poušti. Dlouho hledal nějaké lidi a vodu, až byl téměř vyčerpaný. Namáhavě se vlekl kamenitou plání, a najednou zahlédl před sebou zelené palmy, a dokonce slyšel zurčení vody.

Nezaradoval se, ale začal si sklíčeně stěžovat na svůj osud: "Teď mě ještě ke všemu pronásleduje přelud! To si tak se mnou zahrává moje fantazie. Vidím před sebou to, čeho je plná celá má bytost. A ve skutečnosti přede mnou vůbec nic není."

Ztratil poslední naději na záchranu, začal blouznit a nakonec upadl na zem. Ani se nepokusil vstát.

Za krátký čas ho našli dva beduíni. Ten chudák už byl ale mrtvý.

"Rozumíš tomu?" zeptal se první beduín. "Tak blízko oázy s vodou, dva kroky od datlových palem, z kterých mu padaly datle skoro do úst! Jak je to možné?"

Ten druhý potřásl hlavou a řekl: "Byl to moderní člověk."

Ach běda, svět je plný vysvětlení i tajemství a člověk je zakrývá svou malou rukou.

(Baal Schem)

Poušť pláče

Misionáře v severní Africe překvapilo zvláštní chování jednoho beduína. Čas od času si lehl na zem, jak dlouhý, tak široký, a přitiskl ucho k písku na poušti.

Misionář se ho zvědavě ptal:

"Co to děláš?"

Beduín se zvedl a odpověděl:

"Příteli, naslouchám poušti, která pláče. Pláče, protože by chtěla být zahradou."

Jak chceš, abych o Něm mluvila? Nemohu to vyjádřit slovy.

Musím to žít, a to stačí. Chtěla bych to křičet, chtěla bych to vybuchovat do tváří všem. V ulicích, v metru, lhostejnost, pohrdání, hněv, který na mne útočí, chtěla bych to vše navždy potřit.

Jestliže toto je hlas Boží, pak já jsem pohan. Ale já vím, že On existuje ve světě mužů a žen, kteří žijí jednoduše život a vědí, že v úsměvu a pohledu mohou zapálit hvězdu v srdci dítěte, v srdci ubožáka, v srdci starce.

Všechny tyto hvězdy ztracené, rozptýlené ve světě, ukončují den, aby objaly celý vesmír.

V ohni lásky a radosti září hlas Boží, aby byl pro některé milostí.

K nim mám důvěru, chci se snažit následovat je. Vně^K já věřím.

A poušť rozkvetě.

Anna, 18 let

Hloupá želva

Jednoho dne se v dlouhém údolí rozpršelo a pršelo tak dlouho, že vody zaplavily celou vesnici. Pršelo dál a už zbývaly jen hory, které nebyly zaplaveny stoupající hladinou vody...

A vtom bylo slyšet někoho, jak pláče. Byla to jedna želva: nejpomalejší a nejhloupější na světě.

"Proč pláčeš?" zasyčela husa, která letěla nad ní.

"Já se utopím," vzlykala želva. "Pro tebe je to snadné. Ty máš křídla a můžeš letět. Ale moje nohy jsou tak krátké, že by mi to trvalo měsíc, než bych došla do hor."

"Tak dost řečí," přerušila ji krátce husa.

"Poprosím svou sestru a my tě do hor odneseme."

Když se obě husy vrátily, sahala už voda želvě až po krk. Snesly se k ní dolů a v zobáčích nesly větve. Želva se jí tlamičkou chytila a husy se mohutným máváním křídel vynesly vzhůru.

Letěly nad vodou a mířily k horám, tam, kde už sídlil celý želví kmen.

Ostatní želvy totiž nebyly tak hloupé a zamířily do hor daleko dříve, hned jak si všimly, že voda stoupá. Byly velmi rády, že vidí dva ptáky, kteří přinášejí tu nejpomalejší a nejhloupější z nich.

Začaly křičet: "Hurá!" A chystaly se sborově zaspívat na oslavu záchranného činu obou hus.

"Ať žijí! Hurá! Zaspívejme všechny sborem pro naše husy zachránkyně..."

Ta nejpomalejší a nejhloupější z želv se stále ještě vznášela s oběma husami nad vodou, ale nemohla zůstat za ostatními želvami.

Otevřela ústa a zaspívala:

"...Hip, hip, hip, hurá ... AAAAACH!!!"

Naučit se kontrolovat vlastní ústa není tak málo. Hloupou želvu to stálo život.

Dopis z lásky

Princezna dostala ke svým narozeninám od svého snoubence balíček. Byl velmi těžký a měl neobvyklý tvar, tvar koule.

Princezna byla velmi zvědavá a netrpělivě balíček otevřela. Našla v něm... dělovou kouli. Zklamalo ji to a rozzlobilo, a tak hodila tu černou bronzovou věc na zem.

Jenže pádem na zem se porušil vrchní obal a objevila se o něco menší koule, celá stříbrná. Princezna ji rychle zvedla. Prohlížela si ji ze všech stran a lehce tlačila na její povrch. Vrstva stříbra se najednou otevřela a objevilo se pouzdro zlaté.

Teď už princezna otevřela pouzdro velmi lehce. Uvnitř zářil na jemném černém aksamitu nádherný prsten vykládaný lesklými brilianty, které tvořily korunu nad dvěma slovy: MILUJI TĚ.

Mnoho lidí si myslí, že je Písmo nepřitahuje. Podle nich obsahuje spoustu stránek velmi přísných a nesrozumitelných. Ale kdo si dá tu námahu odstranit první "obal", pozorně a s modlitbou, pokaždé odhalí nové a překvapující krásy. A především ho brzy přesvědčí jasné Boží poselství, které je tam uloženo: BŮH TĚ MILUJE.

Malá můra a hvězda

Jedna malá můra s něžnou duší se zamilovala do jedné hvězdy. Svěřila se s tím své matce a ta jí radila, aby se raději zamilovala třeba do stínidla. "Hvězdy nejsou stvořeny k tomu, aby se k nim dalo letět. Zato k lampám se dá krásně létat."

"V lampě můžeš alespoň na něčem přistát," přidal se otec. "Když poletíš ke hvězdě, nepřistaneš na ničem."

Ale můra nedala na rady jednoho ani druhého. Každý večer, jakmile zapadlo slunce a vyšla ta hvězda, vydala se na cestu za ní. A každé ráno, když svítalo, se vracela, nesmírně vyčerpaná a unavená marnou námahou.

Jednou si ji otec zavolal k sobě a řekl jí: "Za celé dlouhé měsíce nemáš ani kousek křídélka popeleného a bojím se, že se nespálíš nikdy. Všichni tvoji bratři jsou už nádherně ožehnutí, protože denně obletují pouliční lampy. A všechny tvé sestry se už krásně připálily, jak obletují lampy v domě. Dej se do toho, ať už máš taky nějakou krásnou popáleninu. Taková silná pěkná můra jako ty, a nemá znamení dospělosti!"

Můra opustila otcovský dům, ale nedala se ani do obletování pouličních lamp, ani se nepustila za lampičkami v domě. Pokračovala ve svých pokusech, aby dostihla svou vytouženou hvězdu, která byla vzdálená tisíce světelných let. Můra ale přece věřila, že se její hvězda jednou zachytí v nejvyšších větvích starého dubu.

A tak zkoušela znovu a znovu, noc za nocí dosáhnout své hvězdy. Přinášelo jí to radost, a i když své hvězdy nikdy nedosáhla, žila tak až do svého pozdního věku.

Rodiče, bratři i sestry byli už dávno mrtví, protože uhořeli, ještě když byli mladí.

Hvězda naděje, to je rozpoznávací znamení. Každý den by měl člověk prosit s vírou, aby se odvážil nemožného. Kdo si přeje spolupracovat s Kristem, a tím vlastně přetvářet celý svět, bude jiný než druzí. Bude neposlušný tam, kde ostatní budou poslouchat, udělá to, co ostatní odsoudí jako nesmysl. Svět mu bude připadat jako vězení, když ostatní budou mluvit o svobodě, a bude svobodný očima své víry, když ostatní budou zoufalí a budou se cítit uvězněni. Dělat takové nemožné věci mohou ti, kteří znají hlas svého Pána.

Pokud má člověk na nebi nějakou hvězdu svého života, neměl by ztrácet čas tím, že by si páčil křídla u nějaké lampičky.

Kruh radosti

Jednou jeden vesničan energicky zabušil na těžká dubová vrata kláštera. Když bratr vrátný otevřel, vesničan se usmál a ukázal mu nádherný hrozen vína.

"Bratře vrátný," oslovil mnicha, "víš, komu chci darovat tento hrozen vína, který je nejkrásnější z celé mé vinice?"

"Asi našemu představenému nebo nějakému otci z kláštera." "Ne, ne. Tobě!"

"Mně?" Bratr vrátný celý zčervenal radostí. "Ty ho chceš darovat právě mně?"

"Jistě, protože jsi se mnou vždycky jednal přátelsky a pokaždé jsi mi pomohl, když jsem něco potřeboval. Chci ti tímhle hroznem vína udělat radost." Ta jednoduchá a ryzí radost, která se zrcadlila bratru vrátnému v očích, ozářila také vesničana.

Bratr vrátný si položil hrozen vína tak, aby na něj dobře viděl, a díval se na něj celé ráno. Byl to opravdu nádherný hrozen. A tu ho něco napadlo: "Proč bych ten hrozen nedonesl otci opatovi, abych udělal radost také jemu?"

Vzal hrozen a zaklepal u opata.

Otec opat se upřímně zaradoval. Ale vzpomněl si, že v klášteře je jeden starý nemocný bratr, a pomyslel si: "Donesu mu hrozen, a tak se chudák trochu potěší." Hrozen vína tedy putoval dál. Ale nezůstal dlouho v cele nemocného bratra. Toho napadlo, že by tím hroznem potěšil bratra kuchaře, který se celé dny potí u kamínek. A tak mu hrozen poslal. Ale bratr kuchař ho daroval bratru sakristiánovi (aby mu také udělal radost), ten ho zase donesl nejmladšímu bratrovi z kláštera a ten ho dal dalšímu a ten zase dalšímu. Nakonec hrozen, který putoval od bratra k bratrovi, skončil u bratra vrátného (aby mu přinesl trochu radosti). Tak se uzavřel kruh. Kruh radosti.

Neměli bychom čekat, že začne někdo druhý. Měli bychom začít ten kruh radosti právě dnes. Často stačí malinká jiskřička, aby se vytvořil ohromný plamen. Stačí jiskřička dobroty a svět se začne měnit.

Láska je jediný poklad, který se násobí sdílením. Je to jediný dar, který se zvětšuje, čím víc se rozdává. Je to jediný podnik, ve kterém čím víc se utratí, tím víc se vydělá. Daruj lásku, rozhazuj ji, rozšiřuj ji do čtyř světových stran, naplň jí tašky, dávej ji do košů, nalejji do sklenic a zítra jí bude daleko víc, než když jsi začal rozdávat.

Dva vrabčáci

Dva vrabčáci si šťastně našli úkryt před zimou na jednom stromě. Tím stromem byla vrba.

Jeden z vrabčáků se uhnízdil na samém vršíčku vrby, zatímco druhý si našel místečko dole, tam, kde se strom začínal rozvětvovat.

Po nějakém čase se chtěl horní vrabec začít kamarádit. Aby začal řeč, zaštěbetal: "Čimčim, jak jsou ty listy krásně zelené!"

Vrabec ze zdola to však vzal jako provokaci. Suše se ozval: "Jsi snad slepý? Ty nevidíš, že listy jsou bílé?"

Horní vrabec se rozzlobil: "Ty sám jsi slepý! Jsou zelené!"

Dolní vrabec se zobákem zvednutým vzhůru rozčileně čimčaroval: "Sázím své peří z ocasu, že jsou bílé. Ty ničemu nerozumíš. Jsi blázen!"

Vrabec z vršku cítil, jak mu začíná vřít krev, nerozmýšlel se a vrhl se ke svému protivníkovi dolů, aby mu dal co proto. Druhý vrabec si to samozřejmě nenechal líbit, a tak poskakovali proti sobě, peří na krku vzteky naježené. Právě se do sebe chtěli pustit, ale ještě předtím zvedli hlavičky a podívali se vzhůru, aby každý z nich podpořil svou pravdu.

Vrabčák, který sem slétl shora, překvapením jen vydechl: "Čimčim, koukej, ony jsou skutečně bílé." Obrátil se ke svému sokovi a nabídl mu: "Pojď se schválně podívat na ty listy seshora, tam, odkud jsem se na ně díval předtím já."

A tak zalétli na vršek vrby a tentokrát začimčarovali společně: "Koukej, ty listy jsou zelené!"

Nikoho neodsuzuj, dokud jsi nepoznal úhel jeho pohledu.

Čtyři princové

Čtyři princové jeli do světa na zkušenou. Každý z nich se chtěl naučit něčemu, co ještě nikdo na světě neumí. Řekli si: "Prozkoumejme celou zemi a pokusme se naučit se co nejvíc."

Dohodli si místo, kde se po určitém čase sejdou, a pak se tito čtyři bratři vydali každý jiným směrem. Čas ubíhal.

Za jeden rok, jeden měsíc a jeden den se čtyři bratři sešli na určeném místě. Každý byl zvědavý, co se ti ostatní naučili, a každý se chtěl pochlubit, jak sám dopadl.

"Já jsem se ve světě naučil," pravil první nedočkavě, "z malinkého kousíčku kosti, když ho mám, vytvořit zbytek kostry a tu pokrýt masem."

"Já zase umím," vpadl do toho druhý, "umím nechat porůst živočicha kůží a také srstí, pokud jsou kosti pokryty masem."

Třetí se přidal: "Já umím vytvořit všechny části těla, když budu mít maso, kůži a srst."

Čtvrtý to uzavřel: "A já umím vdechnout život tvoru, který je hotový se všemi údy, kůží, srstí."

Bratři se tedy vydali do džungle, aby našli kousek kosti z nějakého tvora a mohli předvést své umění.

Nebylo to nic těžkého. Po nějaké chvíli našli kost a sebrali ji. Nezajímalo je, z jakého živočicha ta kost pochází. Byli tak plni svého umění, že na nic jiného nemysleli.

Jeden pokryl kost masem, druhý ji pokryl kůží a dal jí srst, třetí jí dal údy a čtvrtý vdechl život... lvu.

Šelmě se zachvěla hustá hříva, otevřela doširoka svůj hrozný chřtán, objevily se ostré zuby a nemilosrdné čelisti a šelma se vrhla na své stvořitele.

Zabila je všechny a spokojeně odkráčela do džungle.

Člověk už dokázal, že má zvláštní tvořivou moc. Ale tato moc v sobě obsahuje také možnost sebezničení. V obrovských průmyslových komplexech může člověk vyrobit za jednu hodinu to, s čím se dříve plahočil celá léta. Ale zároveň porušuje ekologickou rovnováhu přírody, ničí vzduch, obtěžuje hlukem a znečišťuje životní prostředí.

Člověk jezdí autem, dívá se na televizi, rozhoduje se podle počítače, ale ztratil schopnost ovládat nástroje, které používá. Je obklopen materiálním pohodlím, ale neumí se ve světě zaměřit ke správnému cíli. Moc dobře si uvědomuje, že když se zmýlí na své cestě a nepůjde za pravým cílem, dovede ho to k sebezáhubě. Současně cítí, že uvedl do pohybu něco, co mu uniká. A jestliže se mu nepodaří to zvládnout, bude to jeho vina.

Uzavřeme tuto úvahu čínským příslovím: "Člověka neopíjí víno. To člověk se opíjí vínem."

Vší silou

Tatínek pozoroval svého malého chlapce, který se snažil vší silou odsunout velmi těžký květináč s květinami. Dítě se namáhalo, supělo, rudlo, ale nepodařilo se mu květináč posunout ani o jeden milimetr.

"Použil jsi opravdu všechny své síly?" zeptal se ho tatínek.

"Ano," odpověděl chlapec.

"Ale ne, to víš, že ne," odpověděl mu táta, "ty jsi mě totiž nepoprosil, abych ti pomohl."

Modlit se znamená použít "všechny" své síly.

Dívej se na cestu

V dřívějších dobách se v Japonsku používaly lampy z papíru a z bambusu, ve kterých svítily svíčky. Jednou v noci se domů vracel slepý člověk a někdo mu nabídl podobnou lampu.

"Mně je lampa k ničemu," vysvětloval slepec. "Tma nebo světlo, to jsou pro mne dvě úplně stejné věci."

"Já vím," pravil ten dárce, "že lucerna ti neposlouží k tomu, abys lépe našel cestu. Ale když ji nebudeš mít, může do tebe někdo vrazit. A tak si ji raději vezmi."

Slepec s lucernou odešel, ale nedostal se ještě příliš daleko, když ho málem porazil něčí prudký náraz.

"Dívej se na cestu," zlobil se slepý na neznámého. "Nevidíš tu lucernu?"

"Zhasla ti svíčka, bratře," odpověděl neznámý.

Kdo by neznal bezohledné lidi, kteří se chovají domýšlivě. A protože jsou zaslepeni vlastní pýchou, ani nemohou vidět, že jejich lucerna nesvítí. A přece mnozí z nich si nechávají říkat "mistře" nebo "doktore" nebo "ctihodnosti".

Útěcha

Holčička se vrátila od sousedky, které právě tragicky zemřela osmiletá dceruška.

"Proč jsi tam chodila?" ptal se jí tatínek.

"Abych potěšila její maminku."

"A jak jsi ji těšila ty, taková malá?"

"Sedla jsem si jí na klín a plakala jsem s ní."

Když někdo poblíž tebe trpí, plač s ním. Jestliže je někdo šťastný, směj se s ním. Láska se dívá a vidí, poslouchá a slyší. Milovat znamená cítit spolu se všemi živými bytostmi. Kdo miluje, objeví v sobě nekonečné prameny útěchy a účasti na trápení druhých. Jsme jako andělé s jedním křídlem - můžeme letět, jen když se držíme v objetí.

Úsměv za svítání

Raoul Follereau se ocitl se v táboře malomocných na ostrově v Pacifiku a podal o tamějších poměrech velice burčující svědectví.

Bylo to něco nepředstavitelného. Hrozné rány, strašlivě znetvoření lidé, vlastně už jen chodící mrtvoly, všude beznaděj, zlost, zuřivost.

A přece si uprostřed tohoto zmrzačeného světa uchoval jeden nemocný stařec překvapivě zářivé a usmívající se oči. Prožíval stejné tělesné utrpení jako jeho nešťastní spoluobytelé. Bylo však vidět, že si zachoval chuť do života, nepodleh beznaději a jednal s ostatními jemně.

Follereau byl zvědavý, kde tento starý muž v takovém pekle, jakým byl tábor malomocných, bere sílu do života. Rozhodl se, že jeho tajemství vypátrá.

Nenápadně ho sledoval a zjistil, že každé ráno za svítání se stařeček došoural až k ohradě, která uzavírala tábor ze všech stran, a zůstal stát vždycky na stejném místě.

Posadil se tam a čekal.

Nečekal na východ slunce. Nečekal, až se objeví nad Pacifikem jeho záře. Cekal na chvíli, kdy na druhé straně ohrady vyšla žena, staříčká jako on, s tváří pokrytou spoustou vrásek, s očima plnými vlídnosti.

Žena nepromluvila. Poslala jen tiché a nenápadné poselství - úsměv. Ale ten muž se při jejím úsměvu rozzářil a odpověděl jí svým úsměvem.

Rozhovor beze slov trval jen pár chvil. Pak se stařík znovu zvedl a pomalu se dal na cestu k barákům. Každé ráno. Zvláštní způsob každodenního rozhovoru. Malomocný, naplněný a posílený tímto úsměvem, mohl snášet další den a vydržet až do nového setkání s úsměvem na tváři té ženy.

Když se ho Folereau zeptal, malomocný mu všechno vysvětlil:

"To je moje žena!" A po chvílce ticha dodal: "Dříve, než jsem přišel sem, ona se o mne tajně starala, jak uměla nejlépe. Jedna čarodějka jí dala mast. Každý den mi potírala mastí tvář, zachránila malou část, která jen tak tak stačila k tomu, aby mě tam mohla políbit... Ale stejně to všechno nebylo k ničemu. Nakonec mě přece odvezli sem. Ale moje žena mě následovala. Když ji každý den znovu spatřím, uvědomuji si, že právě ona mi dává jistotu, že dosud žiju. A pro ni ještě žiju rád."

Určitě se dnes ráno na tebe někdo usmál, i když sis toho možná ani nevšiml. A zcela jistě někdo čeká na tvůj úsměv, právě dnes.

Když vstoupíš do kostela a tvá duše se vnoří do ticha, zjistíš, že Bůh tě přijímá s úsměvem.

Pod převisem nad roklí

Jeden buddhistický kněz putoval pokojně do svého kláštera v horách a po cestě ho překvapil vyhladovělý medvěd.

Kněz se dal na zběsilý útěk, ale šelma mu byla v patách. Najednou se ocitl na okraji propasti.

Stál se před neřešitelnou volbou: buď se vrhnout dolů do propasti, nebo se nechat roztrhat.

Medvěd se blížil a už cenil své strašné tesáky.

Kněz sklouzl do propasti, ale podařilo se mu zachytit se větve stromu, který vyrůstal ze skalnaté stěny. Větev se však začala nebezpečně naklánět dolů.

Podíval se pod sebe a zahlédl dole hladového tygra. Tlamu měl dokořán a čekal na něj, až spadne.

A tak se ubohý kněz držel pevně větve, nad sebou měl medvěda, který ho chtěl roztrhat, a pod sebou dole ve střehu čekajícího tygra.

Byla to naprosto beznadějná situace.

Vtom si kněz všiml, že poblíž větve se červená trs jahod. Jejich plody byly červené, zralé, sladoučké a lákaly k jídlu. Kněz natáhl ruku a dvě si utrl. Jen se mu rozplynuly na jazyku a on s nadšením vydechl: "Ty jsou dobré! Taková výtečná chuť!"

Nikdo se nemůže ocitnout v situaci natolik ztracené, aby nenašel nějaký důvod k radosti. Umět ten důvod k radosti vždycky najít, to se podaří jen silné povaze se smyslem pro humor.

Ze života

Jeden příběh vypráví o muži a ženě, kteří měli čtyři děti, dobře je vychovali a pomohli jim, když se pak děti postupně samy vdávaly a ženily a odcházely z domova. Přišel den, kdy se vdala poslední dcera. Večer po svatbě se vrátili sami dva do prázdného domu, sedli si proti sobě a muž se dlouho díval na ženu.

Pak řekl: "Vždyť já tě vlastně vůbec neznám."

Posledním objevem na poli medicíny je nemoc nazvaná "syndrom neviditelného člověka". Je to člověk, který je s námi u stolu, v pokoji, v domě. Sledujeme jeho fyzickou přítomnost, a přece ho nevidíme. Dalo by se říci, že se odmítáme na něj podívat.

Skutečně slepý

Jedna stará perská pohádka vypráví o muži, který byl posedlý touhou po zlatě. Chtěl vlastnit všechno zlato světa.

Té myšlenky měl tak plnou hlavu, tak ho zaměstnávala a podřizovala si ho, až ho připravila o zdravý rozum a o srdce. Nebyl už schopen myslet na nic jiného než na zlato.

Když se procházel ulicemi svého města, míjel výlohy, ale viděl jen výklady zlatníků. Nevšímal si žádných pozoruhodných věcí, měl oči jen pro zlato.

Nevnímal lidi, nepohlédl na nádherné modré nebe, nepři voněl si ke květinám.

Jednou došlo k tomu, že už nemohl dál snášet jen se dívat, vešel rychle do zlatnického krámu a začal si plnit kapsy zlatými náramky, prsteny a jehlicemi.

Samozřejmě že když vycházel ven, zadrželi ho. Policisté se ho ptali: "Co vás to napadlo loupit v obchodě, který byl plný lidí?"

"Opravdu?" zeptal se muž překvapeně. "Toho jsem si nevšiml. Já jsem viděl jenom zlato."

"Mají oči a nevidí," praví bible o falešných idolech. To se dá říct o tolika lidech dnešní doby. Žijí v zaslepení vnějšími událostmi, aktivitami, které zakrývají pravé hodnoty a strhávají na sebe jejich pozornost jako hypnotizující kyvadélko.

Jeden učitel ve škole předvedl žákům pokus. Nakreslil malinkaté černé autíčko na velký bílý papír a pak ho ukázal žákům.

"Co vidíte?" zeptal se jich.

Všichni najednou odpověděli: "Černé auto."

"Všichni jste viděli to malinkaté autíčko," vysvětlil jim učitel. "A nikdo neviděl velký list bílého papíru."

V talmudu, který obsahuje moudrost židovských učitelů prvních pěti století našeho letopočtu, se praví:

"Každý z tohoto světa bude jednou povolán k tomu, aby se zodpovídal, proč nechal ležet ladem tolik krásných věcí, které Bůh dal zemi, a proč se na ně ani nepodíval." Život, to je série mnoha okamžiků - opravdovým úspěchem by bylo prožít všechny.

Neriskuj, že ztratíš velký list bílého papíru jen proto, že se ženeš za malinkatým černým autíčkem.

Kobylky v polévce

V jedné jeskyni na opuštěném místě v pouštní oblasti žila skupina mnichů. Jeden z nich byl ještě mladý a život jejich komunity teprve poznával. Jednou přišel za starým moudrým mnichem:

"Otče," oslovil ho, "ty víš, že už to bude skoro rok, co žiju v téhle poušti. A za tuto dobu šestkrát nebo sedmkrát přiletěly kobylky. Ty víš, jakou jsou pohromou, protože vlezou všude, dokonce i do našich jídel. Jak to můžeš vydržet?"

Starý muž, který žil v poušti už čtyřicet let, mu odpověděl takto:

"Zpočátku, když mi vlétla jediná kobylka do polévky, vyhodil jsem všechno. Když uplynul nějaký čas, tak jsem vždycky při náletu kobytek všechny kobylky spadlé do polévky vylovil a polévku jsem snědl. Ještě o něco později jsem jedl všechno, kobylky i polévku. A teď, když se snaží kobylka z polévky utéci, strčím ji tam zpátky."

Časem si člověk zvykne na všechno a přináší mu pokoj i to, co je ve své podstatě nepříjemné. Někdo si dokonce začne vážit i vlastních chyb.

Šaty

Jednou se potkalo na pláži Dobro se Zlem.

"Pojďme se vykoupat v moři," řekla si obě. A tak se obě svlékla a cachtala se v moři. Za malou chvíli se Zlo vrátilo na břeh, obléklo si šaty Dobra a vyrazilo do ulic.

Také Dobro vyšlo z vody, ale nenašlo své oblečení. Strašně se stydělo, že je nahé, a tak se obléklo do šatů Zla. A také Dobro vyrazilo do ulic.

(K. Gibran)

A ještě dnes se muži a ženy skrývají za maskami.

A tak se nauč dobře rozeznávat. Nestačí vidět krásnou tvář a pěkné šaty a soudit podle toho. Důležité je rozeznávat dobro podle pohledu, oblečení může velmi dokonale mýlit.

Řekněte to dřív!

On byl robustní, měl silný hlas a drsné způsoby. Ona byla křehká a velmi něžná. Uzavřeli spolu manželství. On jí dělal pomyslení, nic jí nechybělo. Ona se zase starala o dům a vychovávala děti. Děti odrostly, oženily se a povdávaly a odešly. Jak už to tak bývá...

Ale ve chvíli, kdy všechny děti byly zabezpečeny, žena ztratila svůj úsměv, hubla a stávala se čím dál průsvitnější. Nemohla jíst a zakrátko už nemohla ani vstát z postele.

Manžel se o ni velmi obával, a tak ji odvezl do nemocnice.

U jejího lůžka se střídali lékaři a později i proslulí odborníci. Ale nikdo nemohl přijít na to, o jakou nemoc se jedná. Potřásali hlavami a byli v koncích.

Poslední lékař si vzal manžela stranou a sdělil mu: "Řekl bych... jednoduše ... že vaše žena už nechce žít."

Muž si sedl beze slova na okraj lůžka své ženy a vzal ji za ruku. Drobounká ručka se skryla celá v ohromné dlaní. Potom silným hlasem rozhodně prohlásil: "Ty neumřeš!"

"Proč?" zeptala se ho hlasem tichým jako lehký závan větříku.

"Protože já tě potřebuju!"

"A proč jsi mi to neřekl dříve?"

Od té chvíle se její stav začal zlepšovat. A dnes se má výborně.

Odborníci se ještě dlouho dohadovali, o jakou nemoc šlo a jakým lékařským zákrokem se uzdravila.

Nikdy nečekej na zítřek, když máš někomu říci, že ho máš rád. Udělej to hned. Nemysli si: "Ale moje maminka, mé dítě, moje žena ... ta to přece ví." Snad to vědí. Ale tobě nic neudělá, když jim to zopakuješ. Nedívej se na hodiny, zvedni telefon: "To jsem já, chci ti říct, že tě mám rád." Vezmi za ruku člověka, kterého máš rád, a řekni mu: "Potřebuju tě! Máám tě rád, mám tě rád, mám tě rád ... "

Láska je život. Je země mrtvých a země živých. Jediný rozdíl mezi nimi je v lásce.

Kosí dílo

Bylo mi asi deset let, právě jsem svačil a přitom jsem pozoroval kosa. Sezobával bobule černého bezu, které se mu nabízely na blízkém keři.

Po nějaké chvíli, když už kos měl dost, vyletěl na zídku našeho souseda a začal si pečlivě čistit zobáček o kameny.

Malinké semínko bezu, sotva viditelné, mu vypadlo ze zobáčku rovnou do škvíry v zídce.

Po dvaceti letech jsem náhodou zase seděl na stejném místě. Přesně tam, kde si kos čistil zobáček, vyrostl ohromný keř černého bezu. Svými kořeny pevně vězel v zídce. Zamyslel jsem se nad ohromnou námahou a hrdostí toho semínka, které muselo pro ten veliký keř vybojovat život tam dole v hloubce zídky, mezi kameny, toho semínka, které před dvaceti lety vypadlo ze zobáčku jednomu kosovi.

Vzal jsem kousek cihly a napsal na tu zeď: "Toto je dílo jednoho kosa."

Jeden mladý zedník pracoval na demolici starého domu, který měl být přestavěn. V jednom okamžiku odpadl kus omítky a místo cihly se objevila veliká kniha. Byla tam zazděna. Zedník byl zvědavý, a tak knihu opatrně vytáhl a otevřel. Byla to bible. Kdoví, jak se tam ocitla...

Mladý zedník se nikdy nijak zvlášť nezajímal o náboženské otázky, ale během poledního volna se do knihy začel.

Večer pak pokračoval doma. A potom po několik dalších večerů. Kousek po kousku zjišťoval, že Boží slovo je určeno právě jemu. Při té četbě se změnil celý jeho život.

Asi za dva roky byla firma, u které zedník pracoval, vyslána na práci do jedné arabské země. Dělníci tam bydleli v malých pokojíčkách. Jednou večer, právě když mladý zedník vyndal bibli a začal v ní číst, jeho spolu-nocležník se na něj zadíval a zeptal se:

"Co to čteš?"

"Bibli."

"Bibli? Jdi do háje! Víš, že já jsem jednou jednu bibli zazdil místo cihly do domu blízko Milána? Docela bych rád věděl, jestli se jí podařilo osvobodit se."

Mladý zedník se překvapeně podíval na svého parťáka. "A není to právě tahle bible?"

"Poznal bych ji, protože jsem si do ní udělal znaménko." Mladý zedník mu knihu podal: "Nenajdeš tam své znaménko?"

Parťák vzal knihu do ruky a zůstal jako opařený. Byla to právě ta bible, kterou zazdil. Obrátil se na mladíka s otázkou: "To bych rád věděl, jak se dostala sem."

Mladý zedník se usmál: "Jak vidíš, vrátila se k tobě."

Králův šašek

V královských službách u dvora byl šašek - blázen. Jeho úkolem bylo krále bavit různými převleky a žertíky.

Jednou se král na šaška kvůli nemístným žertům rozzlobil a dal mu do ruky větev jako žezlo se slovy:

"Vezmi si to, bude to tvé žezlo a budeš ho nosit, dokud nenalezneš většího blázna, než jsi ty. Pak mu ho můžeš darovat."

Za několik let král těžce onemocněl. Cítil, že smrt se už blíží, a tak si zavolal šaška, kterého měl ve skutečnosti velmi rád. "Řekl mu: "Odcházím na dlouhou cestu."

"Kdy se vrátíš? Za měsíc?"

"Ne," odpověděl král. "Už se nevrátím."

"A jak ses na tu cestu připravil?" zeptal se ho šašek.

"Nijak", zněla smutná odpověď.

"Ty odjíždíš navždycky," řekl blázen, "a nic sis nepřipravil? Vezmi si toto žezlo, našel jsem někoho, kdo je hloupější než já."

Mnozí lidé se nepřipravují na "velký odchod". Pro ně je chvíle odchodu ze života bolavým bodem plným úzkosti.

"Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu," říká Ježíš v evangeliu sv. Matouše.

(Matouš 25,13)

A co ty, připravuješ se skutečně?

Holčička a vlk

Jednou odpoledne čekal veliký vlk v tmavém lese, až tudy půjde holčička s košíčkem plným dobrot pro babičku. Konečně se holčička s košíčkem jídla objevila na lesní pěšince.

"Neseš ten košík babičce?" zeptal se vlk. Holčička řekla, že ano, že ho nese babičce. Vlč se jí zeptal, kde bydlí babička, a holčička mu to prozradila. Vlč pak hned zmizel v lese.

Když holčička otevřela dveře babiččina domku, okamžitě si všimla, že někdo, kdo má babiččinu košili a šátek, leží v babiččině posteli. Byla dost daleko, ale přesto jí bylo jasné, že to není babička, ale vlk.

Holčička rychle vytáhla z košíčku lahvičku s éterem, namočila do něj šátek, přehodila ho vlkovi přes hlavu a zavolala pomoc. Vlka pak odvezli do zoologické zahrady.

Ne vždycky se všechno děje podle předem daných schémat. Nesmíme přespříliš věřit pohádkám a příslovím, tomu, co se říkávalo.

Kohout a diamant

Ubohý hladový kohout se vydal hledat něco k snědku. Všude zobal, i pod hromádkou dřeva, mezi listy, kolem kamenů, a kloval také do každého kamínku, který našel.

Najednou se zastavil. Tam, kousek před ním, ležel kamínek, který byl jiný než ostatní. Leskl se zvláštním způsobem.

Kohout se ho snažil vzít do zobáku. Pak náhle pochopil. To nebyl obyčejný kamínek. Jeho tvar, jeho jiskra a jeho rozměry to jasně naznačovaly.

"Lidé ti říkají diamant," zamumlal si pro sebe hladový kohout. "Ale ať jsi zvláštní, nebo ne, pro mne nemáš větší cenu než zrnko rýže," uzavřel tuto událost kohout a pokračoval ve svém hledání vhodné potravy.

Ti, kteří se starají jen o "zobání", leckdy minou ty pravé hodnoty a ani si jich třeba nevšimnou. Abychom odhalili to, co má opravdu cenu, musíme mít vůli to hledat.

"Nedávejte psům, co je svaté. Neházejte perly před svině, nebo je nohama zašlapou, otočí se a roztrhají vás."

(Matouš 7,6)

Pamatovat si kázání

Jednou v neděli před polednem, když mladá žena právě myla v kuchyni salát, přišel k ní její muž a zeptal se jí: "Mohla bys mi říct, o čem se mluvilo v dnešním ranním kázání?"

Už si to nepamatuju," odvětila žena. "Proč tedy chodíš do kostela poslouchat kázání, když si ho nepamatuješ?"

"Podívej, drahý, voda omývá tenhle salát, a přece nezůstává v misce. A salát je přesto úplně očištěný."

Není důležité pamatovat si všechno do puntíku. Ale je důležité nechat se "omývat" Božím slovem.

Mrtvý, nebo živý?

Byl teplý letní den, když se před slavným vědcem objevil jeho vnouček. Ruce měl schované za zády a skrýval v nich ptáčka, kterého chytil v zahradě ve velké ptačí kleci.

Z očí chlapce vyzařovala zlomyslná dychtivost, když se dědečka ptal: "Je kanárek, kterého držím v rukou, mrtvý, nebo živý?"

"Mrtvý," odpověděl moudře dědeček.

Chlapec rozevřel dlaně a se smíchem pustil ptáčka, který okamžitě uletěl.

"Zmýlil ses," posmíval se kluk.

Kdyby byl dědeček řekl "živý", chlapec by sevřel ruku a ptáčka by udusil.

Dědeček se podíval na svého vnuka a dodal: "Jak vidíš, odpověď byla ve tvých rukou!"

Smrt a věčný život jsou v našich rukách. I ta nejmenší a nejjednodušší rozhodnutí, která dnes uděláš, určují tvůj věčný osud.

Perla

Jedna ústřice se obrátila na svou sousedku a začala se jí svěřovat: "Cítím v sobě tak ohromnou bolest. Je ve mně něco těžkého a kulatého a jsem tak vyčerpaná."

Ta druhá jí odpověděla pyšně a s uspokojením: "Chvála nebi a moři, já žádnou bolest nepocítuju. Jsem na tom skvěle a jak zevnitř, tak zvenku jsem zdravá."

Právě v tu chvíli se okolo plazil rak a zaslechl, co si ty dvě ústřice povídají. Obrátil se k té, která se cítila tak zdravá zevnitř i zvenčí, se slovy: "Jistě, ty se cítíš skvěle a jsi zdravá. Ale bolest, kterou tvá sousedka nosí v sobě, vytváří perlu nevšední krásy."

S obdivem hledíme na ústřici, která, když do ní vnikne zrníčko písku nebo malinký kamínek, jenž ji zraňuje, nezačne plakat, nebrání se, nezoufá. Den po dni přeměňuje svou bolest v perlu.

Kde je Bůh?

Vjedné vesnici se u studny zastavila skupina potulných cikánů. Z blízkého domku vyběhlo asi pětileté dítě a zvědavě si cikány prohlíželo.

Přitahoval ho zvláště jeden, který si nabral ze studny do vědra vodu a s nohama doširoka rozkročenýma hltavě pil. Stružka vody mu stékala po lesklých a hustých vousech, silnýma rukama si přidržoval vědro u úst, jako by to byl hrníček.

Když se napil, vytáhl šátek, který hrál všemi barvami, a otřel si tvář. Pak se naklonil a pátravě se zahleděl do studny. Děcko bylo zvědavé, a tak se přiblížilo krůček po krůčku ke studni, aby se také podívalo, co to tam ten cikán vidí.

Obr se obrátil k dítěti a zvedl ho se smíchem do náruče.

"Chceš vědět, co je tam dole?" zeptal se. Dítě souhlasně přikývlo.

"Tam dole je Bůh," řekl.

"Koukni!" pokračoval cikán a přidržel děcko u okraje studny.

Tam dole, když se hladina vody uklidnila, se jako v zrcadle objevila tvář dítěte. "Ale to jsem já!" zvolalo dítě.

"Tak vida," usmál se cikán a jemně postavil dítě na zem. "Teď už víš, kde přebývá Bůh."

Neumím vynalézat nové věci jako letadla, která létají na stříbrných křídlech. Ale dnes za svítání mě napadla myšlenka, skvělá myšlenka, a ty nejobnošenější části mého oděvu najednou zkrásněly ozářeny světlem, které se snášelo z nebe. Ta myšlenka - v mé ruce je skryto tiché tajemství, a má ruka je velká - velká úkolem, který jí byl dán. Bůh je přítomen v mé ruce, zná mé tajemství, chce působit na svět právě mou rukou.

Vlakový jízdní řád

Znal jsem člověka, který uměl z paměti jízdní řád všech železnic. Železnice byly jedinou jeho radostí. Trávil veškerý svůj volný čas na nádraží, sledoval vlaky, jak přijíždějí a zase odjíždějí. Prohlížel si vagony, obdivoval silné lokomotivy a jejich velká kola, sledoval se zájmem průvodčí, kteří naskakovali do vagonů, zajímal ho i výpravčí na nádraží.

Znal každý vlak, věděl, odkud přijíždí a kam jede, kdy dorazí do kterého města, a věděl také, které vlaky zase z tohoto města odjíždějí a kdy tam mají přijet.

Měl v paměti čísla vlaků, dny, kdy jedou, nebo naopak nejedou, jestli mají jídelní vůz, jestli čekají na přípoj. Věděl, které vlaky mají poštovní vůz a kolik stojí jízdenka do Frauenfeldu, do Oltenu, do Niederbippu a do dalších měst.

Nechodil do hospody, nechodil do kina, nechodil na zábavy, neměl ani kolo, ani rádio, ani televizi, nečetl noviny ani knihy, a když dostal dopis, nečetl ani ten. Neměl na to čas, protože trávil celé dny na nádraží. A zvláště když se měnil jízdní řád, to je v květnu a v říjnu, nebylo ho vidět několik týdnů.

V tuto dobu seděl doma u svého stolu a učil se všechno zpaměti, četl nový jízdní řád od první do poslední stránky, zvláště si všímal změn a vždycky ho potěšilo, když jich bylo co nejméně. Bylo jasné, že se ho někdo někdy zeptal na odjezd nějakého vlaku. Při takové příležitosti se celý rozzářil a chtěl přesně vědět, jaký má ten dotyčný cíl cesty. A když se ho někdo zeptal na informace týkající se určitého vlaku, nechtěl ho nechat odejít, dokud mu přesně nesdělil nejen hodinu, ale také číslo vlaku, počet vagonů, možné přípoje a všechny časy jeho odjezdů z následujících stanic. Dále uměl lidem vysvětlit, kterým vlakem je možné se dostat do Paříže a v kolik hodin tam vlak dorazí. A vůbec nechápal, že to všechno lidi nezajímá. A když ho někdo opustil dřív, než mu mohl předat všechny své vědomosti, rozzuřil se, napadl ho a křičel na něj: "Vy nemáte ani nejmenší tušení, co je to železnice!"

Sám do vlaku nikdy nevstoupil.

Říkal, že by to nemělo cenu, protože už dopředu ví, v kolik hodin vlak přijede.

(Peter Bichsel)

Mnozí lidé (a mezi nimi mnozí znamenití a studovaní) znají z bible všechno, podají výklad i těch nejmenších veršů Písma, znají význam nejobtížnějších slov, a dokonce vědí, co pisatel chtěl doopravdy říci, i když se to jeví opačně.

Ale všechny tyto znalosti nejsou k ničemu, nepřinášejí-li si tyto lidé do svého života nic z toho, co je v bibli psáno.

Vejce

Jedna žena, která byla velmi chudá, našla vejce. Celá rozradostněná zavolala svého muže a děti a rozvíjela svou fantazii: "Všechny naše starosti jsou pryč. Koukněte, našla jsem vajíčko. My ho nesníme, ale dáme ho k sousedově kvočně, která sedí na vejcích. Brzy se nám vylíhne kuřátko, z kterého se stane slepice. My samozřejmě slepici nesníme a ona nám snese spoustu vajíček. A z těch vajíček budou další slepice, které nám budou snášet plno dalších vajec. Tak budeme mít hodně slepic i hodně vajec. Ale my nesníme ani slepice, ani vajíčka, my je prodáme a koupíme si telátko. Z telátka si vypěstujeme kravičku. Kravička nám dá další telátko, a tak budeme mít krásné stádo dobytka. Toto stádo prodáme a koupíme si pole, pak ho prodáme a koupíme..., koupíme a prodáme..."

Zena byla tak zaujata svými nápady, že prudce mávala rukama. Vajíčko jí vypadlo z ruky a rozbilo se o zem.

Často si děláme tolik předsevzetí jako tato žena: "Udělám... Řeknu... Pomohu..." Ale jak míjejí dny a roky, neuděláme nic.

Myšlení a veřejné mínění

Byla jednou jedna mladá rostlinka. Vypadalo to, že z ní jednou vyroste velký strom.

Měla přesně čtyři lístky. Čtyři krásné listy, které se třpytily v ranní rose a v slunečních paprscích.

Ty čtyři lístky spolu dobře vycházely a často si spolu povídaly.

Jednou se ten největší a nejkrásnější z nich (byl tak trochu "mluvčím" skupiny) rozhodl, že mu voda vadí a že se musí před ní chránit.

Zbylé tři listy nechtěly odporovat a byly tak hloupé, že se bez rozvahy podřídily svému kamarádovi.

Zavedly si důmyslný systém deštníku: Když bylo hezky, deštník se zavřel. A když hrozil déšť, deštník se rozevřel.

Bohužel, malý ubohý stromeček začal bez deště chřadnout, až uschl.

Všechny listy odnesl vítr.

Když se všichni podřídí omezenému způsobu myšlení, mnoho z toho nevzejde. Jsou lidé, na "které se dá", i když říkají hlouposti. Jsou "velcí", protože ti "malí" nemají chuť jim odporovat. Anebo nemají dostatek odvahy mít vlastní názory.

A to je riskantní hra.

Ježíš říká: "Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi; kdo mě však zapře před lidmi, toho i já zapřu před svým Otcem v nebi."

(Matouš 10,32-33)

Horníková lucerna

Jeden muž se živil tím, že sestupoval každý den do podzemních štol, aby tam doloval sůl. Nosil s sebou motyku a lucernu.

Jednou, když se večer vracel na povrch, v místě, kde byl tunel křivolaký a nepohodlný, mu lampa vyklouzla z ruky a rozbila se.

Prvním horníkovým pocitem byla úleva. Pomyslel si: "Konečně! Už nepotřebuju tu lampu. Pořád ji musím vláčet s sebou a dávat pozor, kam ji pokládám, musím na ni během své práce pořád myslet. A teď mám o jednu překážející věc míň. Hned se cítím svobodnější. A pak... Vždyť touto cestou chodím už léta, určitě se neztratím!"

Ale brzy se přesvědčil o opaku. Ve tmě bylo všechno jiné. Udělal několik kroků a narazil na stěnu tunelu. Podivil se: "Ze bych nešel správně? Jak jsem mohl tak brzy zabloudit? Pokusím se vrátit zpátky." Ale místo toho skončil na břehu jezírka, do kterého stékaly všechny vody.

"Není sice hluboké," přemýšlel, "ale jestli do něj takhle potmě spadnu, jistě se utopím."

Spustil se na zem a začal lézt po kolenou. Nohy i ruce si úplně rozedřel a do očí mu vhrkly slzy, když zjistil, že vlastně postoupil jen o pár metrů a že je zase na místě, odkud vyšel.

A smutně si vzpomněl na svou lucernu.

Nezbylo mu než pokorně čekat, že pro něj někdo sestoupí do podzemí, bude ho hledat a přinese nějaké svíčky, aby našli správnou cestu.

"Světlem pro mé nohyje tvé slovo, osvětluje moji stezku. Kam tvá slova proniknou, tam vzhází světlo, nezkušené nabývají rozumnosti.

(Žalm 119)

Báseň o lásce

Krásnou báseň o lásce napsala jedna americká dívka a nazvala ji "Věci, které jsi neudělal":

Pamatuješ se na den, kdy jsem si půjčila tvé nové auto a rozbila ho?

Myslela jsem si, že mě zabiješ, ale tys to neudělal.

A pamatuješ, jak jsem tě táhla na pláž, a ty jsi říkal, že bude pršet? A pršelo.

Myslela jsem si, že mi budeš vyčítat: "Vždyť jsem to říkal!" Ale ty jsi to neudělal.

Pamatuješ, jak jsem se vyzývavě bavila s jinými kluky, abys žárlil? A tys žárlil.

Myslela jsem si, že mě necháš, ale tys to neudělal.

Pamatuješ, jak jsem jednou vyklopila dort s jahodami na kobereček tvého auta?

Myslela jsem, že mi jednu vrazíš, ale tys to neudělal.

A pamatuješ, jak jsem ti zapomněla říct, že na slavnost máme přijít ve večerních šatech, a tys přišel v džínsách?

Myslela jsem si, že mě opustíš, ale tys to neudělal.

Ano, je tolik věcí, které jsi neudělal.

Naopak, měl jsi se mnou trpělivost, měl jsi mě rád, chránil jsi mne.

Je tolik věcí, za které jsem tě chtěla prosit o odpuštění, kdyby ses vrátil z Vietnamu.

Ale ty ses nevrátil.

Je jedno zlaté pravidlo: Žijeme svůj život jen jednou. A proto nic neodkládejme, poskytněme hned - všechno dobro, které můžeme vykonat, každou něžnost, kterou můžeme někomu projevit. Nečekejme na později, nezanedbávejme to, protože nežijeme na světě dvakrát.

Zvědavé jepice

Několik jepic poletovalo poblíž ohničku, který svítil do noci. Vedly přitom vědecké a filosofické rozhovory. Létaly kolem plamínků, které hřály a svítily, a diskutovaly spolu:

"Co je to vlastně oheň?" "Je to věc, která září," řekla jedna. "Je to věc, která zahřívá," pokračovala druhá. Ale odpovědi se jim zdály nedostatečné, nevyčerpávající.

Nakonec se jedna jepice vrhla doprostřed plamene - a na kratičký okamžik se sama stala plamenem. "Teď už ví, co je to oheň," konstatovaly ostatní.

Jeden čínský mladík se rozhodl, že se stane zkušeným brusičem smaragdů. Vyhledal tedy nejlepšího mistra z celé Číny a vstoupil k němu do učení.

První den mu mistr vložil do ruky kousek smaragdu a řekl mu: "Pevně ho sevři v pěsti."

Celý den mladík držel pěst sevřenou. A nedělal nic jiného.

Další den přišel za mistrem a směle ho žádal, že chce dělat také něco jiného. Ale mistr mu opět vložil do dlaně kousek smaragdu a poručil: "Zavři pěst." A celý den mladík strávil poněkud nespokojeně se sevřenou pěstí, ve které se skrýval kousek smaragdu.

A tak probíhal den po dni. Po celý rok.

Jednou ráno, tak jak už byl zvyklý, nastavil mladík mistrovi otevřenou ruku. Jako obvykle mu mistr do ní vložil kámen.

Ale sotva se kámen dotkl jeho ruky, mladík zvolal: "Ale to není smaragd!" Mistr se usmál: "Teď už znáš smaragd."

Dva kapesníky

V mateřské škole jeden chlapec stále nosil dva kapesníky. Učitelka se ho ptala proč. Chlapec jí odpověděl:

"Jeden mám na utírání nosu. druhý mám na to, abych s ním utíral oči těm, kteří pláčou."

A co ty? Nosíš také dva kapesníky?

Dřevorubcovo oko

Jeden dřevorubec nemohl najít svou nejlepší sekyru. Obrátil celý dům vzhůru nohama, ale sekyra nikde. Byla pryč. Tu ho napadlo, jestli mu ji někdo nesebral.

Jak tak o tom přemýšlel, zahlédl oknem, jak se vrací domů sousedův syn.

"Ale ten chodí přesně jako zloději!" pomyslel si dřevorubec. "A jeho oči také vypadají zlodějsky... a natož jeho vlasy!"

Po několika dnech dřevorubec svou sekyru našel. Byla pod postelí, sám ji tam jednou večer položil, když se vrátil z práce.

Byl přešťastný, že ji zase má. Pak zahlédl oknem, jak kolem opět prošel ten sousedův syn.

"Ten nechodí jako zloději," myslel si dřevorubec. "A oči má jako správný kluk ... a vlasy také!"

Rozlišujeme podle nálepek, pro každý typ určitá nálepka. Dáváme je jednotlivým věcem, máme je pro oblečení -kalhoty, košile, boty - a také je dáváme na čelo.

Rozděluje nálepky. Díváme se na svět, jako by to bylo divadlo, a každému předurčujeme jeho roli: tento člověk je dobrý, tamta žena je hloupá, tamten je zlý, tenhle je podlý...

*A přisuzujeme někomu roli kata a roli oběti často třeba jen podle barvy jeho kravaty. Ježíš řekl: "Nesudte, abyste nebyli souzeni. Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám. Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku **I** nepozoruješ?" (Matouš 7,1-3)*

Prasklá studna

Byly dvě studny jen pár desítek metrů od sebe. Rozhlížely se kolem sebe a občas se také daly do řeči. Každá byla úplně jiná.

První studna byla dokonalá. Její kamenné okraje byly pevné a ani kapička vody se z ní neztratila její vinou.

Naopak ta druhá byla popraskaná, děravá. Z jejích stran vytékaly stružky vody.

První byla velmi hrdá a pyšnila se svou dokonalostí. Stála osamoceně, přiblížilo se k ní jen občas pár ptáčků nebo drobný hmyz.

Druhá byla obrostlá záplavou rozkvetlých stromků, svlačci a dalšími rostlinami, které hltavě pily unikající vodu. Hmyz neustále kroužil kolem a ptáci si dokonce na okraji studny postavili hnízdo.

Nebyla dokonalá, ale cítila se šťastná.

Potřebujeme věřit v dokonalost, ale potřebujeme také odvahu uznat, že jsme nedokonalí. Žijeme ve světě, kde se dokonalost mísí s mohutným úsilím být "super", "první", "být středem", "být někdo". Dokonalí bychom měli být jedině v lásce. Jen tak je možno chápat slova Ježíšova: "Budte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec." (Matouš 5,48) To jsou slova, která čteme v Písmu hned za blahoslavenstvími: blahoslavení chudí, blahoslavení plačící, blahoslavení tiší, blahoslavení, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, blahoslavení milosrdní, blahoslavení čistého srdce, blahoslavení tvůrci pokoje, blahoslavení, kdo jsou nespravedlivě pronásledováni pro spravedlnost.

Kdo žije s otevřenou náručí, obvykle neudělá kariéru, ale nalezne spoustu lidí, které může obejmout.

Zabil jsem ji pro kousek chleba

Jeden muž, který dvacet let nevstoupil do kostela, se nyní s velkým váháním blížil ke zpovědnici. Poklekl a po chvíli začal v slzách vyprávět: "Mám ruce potřísněné krví. Stalo se to během ústupu v Rusku. Každý den umíral některý z našich. Hlad byl strašný. Bylo nám řečeno, nevstupuj nikdy do jizby, aniž bys neměl v ruce ručnici připravenou vystřelit, jakmile by se jen něco... Tam, kam jsem vstoupil já, byli jen dva lidé, stařec a světlovlasá dívenka se smutnými očima. "Chleba! Dejte

mi chleba!" křičel jsem. Dívka se sehnula. Myslel jsem, že si chce vzít nějakou zbraň nebo bombu. Střílej, rozhodl jsem se. Padla mrtvá.

Když jsem se k ní přiblížil, uviděl jsem, že v ruce tiskla malý kousek chleba. Zabil jsem čtrnáctiletou dívku, která mi chtěla nabídnout kousek chleba. Začal jsem pít, abych zapomněl. Ale nejde to.

Může mi Bůh odpustit?"

Kdo chodíš puškou, skončí tím, že vystřelí. Jestliže jediný nástroj, který máš, je kladivo, skončíš tak, že všechny kolem sebe budeš považovat za hřebíky. A strávíš dny tím, že budeš tlouci kladivem.

Opalovat duši

Žil jeden misionář v papuánské Nové Guineji. Dařilo se mu získávat domorodce pro víru v Boha, a tak už byl obklopen "svými novými křesťany". Několikrát si všiml, že hrdý náčelník kmene Kanak přišel vždycky po mši svaté před svatostánek, stoupl si před něj zpříma jako palma, s vypjatou hrudí a s nahým trupem. Byl to muž velmi jednoduchý, který neuměl ani číst. Misionář jednoho dne podlehl své zvědavosti a zeptal se ho, co to dělá, když stojí před svatostánkem tak strnule a tiše.

Náčelník Kanaků se usmál a odpověděl:

"Pouštím na svou duši slunce."

Jeden mistr svolal své žáky a zeptal se jich: "Kde je počátek, pramen modlitby¹?"

První mu odpověděl: "V potřebě člověka." Druhý řekl: "V radosti. Když mé srdce jásá, duše uniká ze skořápky mých starostí a mého strachu a stoupá vzhůru k Bohu." A třetí: "Modlitba potřebuje ticho. Když se celý zklidním, Bůh může začít mluvit."

A mistr jim na to řekl: "Všichni jste odpověděli správně. Ale přesto je tu ještě moment, který předchází všemu, co jste řekli. Modlitba začíná v Bohu samotném. Je to on, kdo ji začíná, ne my."

Pro koho?

Jedna hebrejská historka vypráví o velmi moudrém a bohabojném rabínovi, který se jednou večer po celém dni stráveném studiem knih o dávných proroctvích rozhodl, že podnikne dlouhou vycházku.

Když tak pomalu kráčet opuštěnými ulicemi, potkal strážníka, který křižoval dlouhými, rozhodnými kroky ulici před domem bohatého statkáře, sem a tam a zase tam a sem. "Kvůli komu se tady procházíš?" zeptal se ho zvědavě rabín. Strážník mu řekl jméno svého pána. A po chvíli se zeptal strážník rabína: "A kvůli komu se tady procházíš ty?"

A touto otázkou, která se hluboce vryla rabínovi do srdce, končí tento krátký příběh.

A jak je to s tebou? Kvůli komu se vydáváš na své denní cesty? Komu jsou určeny všechny tvé kroky a starosti dnešního dne? Pro koho nebo pro co žiješ?

Můžeš žít jen pro někoho. Při každém dnešním kroku si opakuj jeho jméno. Zjistíš, že ještě nikdy jsi neměl tak snadný den.

Profesor a rybář

Jeden proslulý univerzitní profesor, kandidát Nobelovy ceny, slavný v celém světě, s jednou vyšel na břeh jezera.

U břehu uviděl rybáře s bárkou, a protože se mu zachtělo projet se po jezeře, požádal rybáře, aby ho na své bárce svezl. Rybář souhlasil a profesor nastoupil do lodky. Když už byli dost daleko od břehu, profesor se začal rybáře vyptávat. "Znáš dějiny?" "Ne." "Pak je čtvrtina tvého života ztracená. Znáš astronomii?" "Ne." "Pak dvě čtvrtiny tvého života jsou ztraceny. Znáš filosofii?" "Ne." "Pak jsou tedy ztracené tři čtvrtiny tvého života."

V tom okamžiku se zvedla strašná bouře. S bárkou uprostřed jezera si vítr a vlny pohrávaly jako s ořechovou skořápkou. Rybář se obrátil na profesora a snažil se překřičet řev větru: "Umíte plavat?" "Ne," odpověděl profesor. "Pak je ovšem celý váš život ztracený!"

Je tolik cest, krásných a svůdných, které vedou ke smrti. Jen jediná cesta vede k životu. Je to cesta Boží. Nikdy si nepřestaň uvědomovat, co je opravdu důležité.

Pavouci děti

Sotva maminka s malým čtyřletým Markem přijela na chalupu, zahájila lov pavouků, kteří všude nasoukali spoustu pavučin. Marek se jich zastával: "Ty malinké pavoučky nezabíjej."

Ale maminka odporovala: "Cožpak nevidíš, jak jsou oškliví?"

"Ale svým maminkám se zdají roztomilí," ukončil to Marek.

Na nejvzácnějším diamantu světa byla původně ošklivá trhlina. Bylo rozhodnuto, že z něho nadělají hrst průmyslových diamantů. Ale našel se výtečný a zručný rytec, který vynaložil veškerý svůj um, nekonečnou trpělivost a mnoho času a tuto trhlinu proměnil v nádhernou růži. Tuto růži, nádherně vyrytou do diamantu, dnes všichni obdivují.

Život je plný překvapení. Jsou dny dobré a dny špatné. Jsou také problémy a trápení, kterými trpíme. Ale ony nás udržují v bdělém stavu. A často nás přimějí, abychom ze sebe vytáhli tu lepší část našeho "já".

Oběť

V jednom africkém kostelíku si při obětování lidé posílali široký proutěný koš, do kterého každý něco vložil. Byl to takový koš, do jakého se sbírá maniok (strom, z něhož se ve střední Africe sbírá škrob, tedy velký koš - pozn. překl.).

V poslední řadě kostela seděl chlapec, který se zatajeným dechem sledoval koš putující od lavice k lavici. Přitom vzdychal a trápil se myšlenkou, že nemá vůbec nic, co by Bohu obětoval.

Koš se přibližoval, až se zastavil u něho.

A najednou si k úžasu všech věřících chlapec do košíku sedl a pravil: "Obětuji Pánu jediné, co mám."

"Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba."

(List svatého Pavla Římanům 12,1)

Oslava na hradě

Vesnička v podhradí byla probuzena hlasitým provoláváním posla hradního pána, který pak na náměstí začal předčítat pánův vzkaz:

"Náš převelice milovaný pán zve všechny své dobré a věrné poddané na oslavu svých narozenin. Každý dostane milé překvapení. Ale ode všech se žádá drobná

pomoc - ať každý, kdo se zúčastní slavnosti, přinese trochu vody, aby se naplnila studna na hradě, která je prázdná..."

Posel zopakoval vzkaz silněji, pak se otočil čelem vzad a v doprovodu hradní stráže se vrátil do hradu.

Ve vesničce se prolínaly zcela rozdílné názory.

"Pche! Tyran jeden! Má dost svých služebníků, kteří mu můžou naplnit nádrž... Já mu donesu skleničku vody, to mu stačí!"

"Ba ne! Byl vždycky dobrý a velkodušný! Já mu vezmu celý sud!"

"Já... náprstek!"

"Já sud!"

To ráno, kdy se konala slavnost, bylo možno vidět podivný průvod, který vystupoval k hradu. Někteří tlačili ze všech sil ohromné sudy nebo ztěžka oddechovali, jak je zmáhala tíha ohromných měchů naplněných vodou. Někteří je s posměchem míjeli, šlo se jim snadno, protože nesli malé lahvičky nebo skleničku na nějakém podnose.

Průvod vešel na nádvoří hradu. Každý vylil svou vodu do ohromné nádrže, to, v čem vodu přinesl, postavil do kouta a s radostí se ubíral do sálu, kde probíhala oslava.

Po pečeních a vínu následovaly tance a zpěvy a to vše trvalo až do večera, kdy pán všem poděkoval a odebral se do svých komnat.

"A kde je slíbené překvapení?" bručeli někteří zklamaně. Jiní zase vděčně a radostně říkali: "Náš pán nám daroval nejskvělejší slavnost!"

Každý se před odchodem domů stavil pro svou nádobu. A tu se začal ozývat pokřik, který stále víc sílil. Bylo slyšet výkřiky vzteku i výkřiky radosti.

Nádoby byly až po okraj naplněny zlatými penězi.

"Ach! Kdybych byl přinesl víc vody... "

"Dávejte, a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám."

(Lukáš 6,38)

Tři dýmky

Jeden moudrý starý Indián dával vznětlivým mladíkům svého kmene tuto radu: "Když jsi na někoho, kdo tě smrtelně urazil, tak rozzlobený, že ho toužíš zabít, abys smyl ze sebe hanbu, napřed se posad', nacpi si dobře dýmku tabákem a vykuř ji.

Až vykouříš 'první dýmku', zjistíš, že když se to tak vezme, smrtje příliš těžký trest za způsobenou křivdu. Napadne tě, že půjdeš provinilci udělit pořádný výprask holí.

Než mu půjdeš napráskat, sedni si, nacpi tabákem 'druhou dýmku' a celou ji vykuř. Až skončíš, pomyslíš si, že místo pořádného výprasku by stačily vlastně barvitě urážky pěkně od plic.

Výborně! Když už si to chceš jít s tím darebákem vyříkat, usedni, nacpi si 'třetí dýmku', vykuř ji, a až skončíš, budeš mít už jen chuť se s tím dotčným usmířit."

Mezi mnichy jednoho kláštera docházelo často k neshodám. Jejich dohady pramenily mnohokrát ze zcela malicherných důvodů. Proto si pozvali duchovního mistra, který tvrdil, že zná zaručený způsob, jak vnést soulad a lásku do každého společenství.

Ten mistr jim tehdy prozradil své tajemství: "Pokaždé, když jsi s někým znepřátelen nebo něco proti někomu máš, musíš si říci: Právě umírám a také tento člověk umírá. Pokud skutečně budeš myslet na tato slova, zmizí každá hořkost."

Otec Forgets

Poslouchej, synáčku, zatímco ti tohle říkám, ty spinkáš, ručku pod tváříčkou a světlé vlásy shrnuté na čele. Vešel jsem do tvého pokojíku, protože mě před

několika minutami, když jsem si vedle v knihovně sedal ke čtení, zalila vlna výčitek svědomí a s pocitem viny jsem se přiblížil ke tvé postýlce.

Přemýšlel jsem o těchto věcech: ztrpčoval jsem ti život, huboval jsem tě, když ses oblékal do školy, protože místo aby ses umyl, jenom sis přejel ručníkem po obličeji, vyčítal jsem ti, že sis nevyčistil boty. Tvrdě jsem tě sjel, protože sis hodil oblečení na zem.

Také při jídle jsem se na tebe zlobil: něco ti spadlo na ubrus, hltal jsi jídlo, jako bys týden nejedl, dával sis lokty na stůl. Namazal sis příliš másla na chleba. A když sis začal hrát a já jsem odcházel, abych stihl vlak, otočil ses, zamávals mi a zavolals: "Ahoj, tatínku!", já jsem svraštil obočí a odpověděl ti: "Narovnej záda!"

A všechno začalo znovu, když jsem se pozdě odpoledne vrátil. Přicházel jsem domů a ty sis hrál na kolenou na chodníku. Bylo vidět, jak máš prošoupané boty. Ztrapnil jsem tě před kamarády, protože jsem tě hnal domů před sebou. Boty jsou drahé, a kdyby sis je musel sám platit, určitě by ses o ně staral lépe, neokopával bys je a neklouzal by ses pořád po podrážkách.

A pamatuješ, jak jsi pak později vešel potichu do pokoje, kde jsem si četl, a tys měl tak provinilý pohled? Když jsem zvedl oči od novin, netrpělivě, protože jsi mě vyrušil, zůstal jsi stát váhavě u dveří. "Co chceš?" zeptal jsem se přísně. Tys nic neřekl, přiběhl jsi ke mně, objal jsi mě rukama kolem krku, dal jsi mi pusku a tiskl jsi mě se vší láskou, kterou ti do srdce vložil dobrý Pán a která nikdy neuvadne. Pak jsi odešel a poskakoval dolů po schodech.

Ach jo, synečku, chvílku potom mi vypadly noviny z ruky a přepadla mě strašlivá úzkost. Co se to stalo? Byl jsem zvyklý hledat vinu a křičet - ale ty jsi ještě dítě, ne dospělý. Od této noci už nikdy, synáčku. Teď jsem alespoň přišel ke tvé postýlce a poklekl u ní. Strašně se stydím.

Je to špatné napravení. Víím, že kdybys byl vzhůru, nepochopil bys to, co ti tu říkám. Ale zítra budu pro tebe opravdovým tatínkem. Budu ti kamarádem, bude mi zle, když ty se budeš cítit zle, a budu se smát, když ty se budeš smát, ukousnu si jazyk, jestli bude chtít pustit na rty nepřijemná slova. Budu si stále opakovat slova: "Je to ještě dítě, kluk!"

Obávám se, že jsem s tebou jednal jako s dospělým. A zatím, když tě teď vidím, jak tu spíš, dochází mi, že jsi ještě dítě. Ještě včera tě chovala maminka, měl jsi hlavu na jejím rameni. Žádal jsem po tobě příliš mnoho, příliš mnoho.

Chceme vždy příliš od druhých.

Kdy končí noc

Starý rabín se jednou zeptal svých žáků, podle čeho se pozná okamžik, kdy končí noc a začíná den. "Snad podle toho, že se snadno rozezná pes od ovce?" "Ne," řekl rabín. "Když poznám datlovník od fíkovníku?" "Nikoliv," odpověděl rabín. "A jak je to tedy?" ptali se ho žáci. Rabín odvětil: "Je to tehdy, když poznáš bratra nebo sestru, díváš-li se na nějakou osobu. Do té chvíle byla ještě ve tvém srdci noc."

"Naučili jsme se létat jako ptáci, plavat jako ryby, ale nenaučili jsme se umění žít jako bratři."

(Martin Luther King)

Manhattan

Atrium společnosti Maximus bylo ohromné jako v nějaké katedrále, vše svítilo a blýskalo se. Společnost zahrnovala půlku světa a také to tu bylo vidět.

Pan Liddel, ředitel společnosti Maximus, přišel o pět minut dříve. Dnes byl velký den - ke společnosti mělo být připojeno půl tuctu bank a sedm velkých meziná-

rodních průmyslových podniků, víc než celá plocha jedné africké země, která nevěděla, jak splatit dluhy.

Pan Liddel byl nadšen - stalo se tak zásluhou jeho zručných machinací.

Jeho čistě ocelový pohled, kterého se bály spousty podřízených, přehlédli atrium a zastavil se v rohu na lavičce čističe bot. Byl to starý prostý černochoch, v roztřepených hadrech, se starými kartáči a rukama umazanými od leštidla. Pan Liddel ho nikdy neviděl, ale měl ještě pět minut, a tak si nechal přešetřit své nádherné boty za 650 dolarů, které měl na sobě.

Starý černochoch pracoval velmi zručně. Po třech minutách se boty leskly, že na ně byla radost pohledět. Pan Liddel věnoval muži zcela mechanicky jeden dolar, ale vtom zachytil jeho pohled. Zvláštní, hluboký, prozářený srdečností a zároveň pobavený. Ten pohled mu pronikl do srdce. Když se pan Liddel zvedl z lavičky, stalo se něco legračního, něco nečekaného. Boty samy odcházely a unášely pana Liddela ven z atria. Dva zcela oněmělí vrátní ho sledovali pohledy, když ho viděli, jak přechází ulici, jako by chtěl běžet maratón přes New York.

A byl to maratón vskutku podivný. Boty donesly pana Liddela před ubohého chlapce bez nohou, který prosil o almužnu na rohu 59. ulice, a nepohnuly se, dokud pan Liddel nevyprázdnil celý obsah peněženky do rukou vyděšeného chlapce. Pak zamířily směrem do čtvrtí plných chudých příbytků a lidí, kteří trpěli (pan Liddel dosud nevěděl, že vůbec existují), boty ho přinutily vidět slzy a samotu, fyzickou bídu, zločinnost, opuštěnost...

Po několika hodinách unavený pan Liddel cítil, že se v něm něco obrátilo. Stal se úplně novým člověkem. Bylo to, jako by v něm praskla kamenná skořápka, která ho věznila. K večeru boty udělaly neslýchanou věc: odnesly pana Liddela do jednoho kostela. Naposledy byl pan Liddel v kostele ještě jako dítě. Kostel byl tmavý, svítilo jen červené světélko. Pan Liddel si vzpomněl na hluboký pohled plný světla, který mu pronikl do nitra. Pociťoval takové štěstí jako nikdy a nečekaně všemu porozuměl.

Pak už byly jeho boty úplně normální. Když vstupoval do atria společnosti, uvědomil si, že už nastal večer. Zeptal se: "Neviděli jste, kam odešel ten černý čistič bot?"

"Tady nikdy žádný černý čistič bot nebyl," odpověděli mu.

To očekával. Ale na druhou stranu, jak mohl tušit, že Bůh je černý a dělá čističe bot v Manhattanu?

Lstivá myška

Jedna myška, která se chystala vyběhnout ze své díry, zpozorovala, že venku čeká kočka. Vrátila se dovnitř do svého pelíšku a pozvala jednoho známého na společnou výpravu k jistému pytlí zrní.

"Mohla bych jít sama," řekla, "ale nemohu si odepřít tu radost z tak vznešené společnosti."

"Skvělé," řekl známý myšák, "jdu s tebou. Jdi přede mnou."

"Já?" hrála myška udivenou. "Já dávám přednost vznešenému a slavnému myšákovi, jako jsi ty. To jinak nejde. Budu následovat spíš vaše blahorodí... "

Myšák, jehož domýšlivost byla polichocena prokazovanou okázalostí, bez váhání vyrazil z díry první a stal se kořistí kočky, která číhala venku a pak s ním odběhla.

Po něm už nerušeně vyšla myška.

Jsou lidé, kteří ti hodí na hlavu vázu květin z pátého patra a pak řeknou: "Tady ti daruji růže."

Kdybys mohl žít znovu

Před několika dny se mě někdo zeptal na zajímavou věc - zda bych na svém životě něco změnila, kdybych ho mohla žít znovu. Odpověděla jsem mu, že ne, ale pak mi tato otázka vrtala hlavou a...

Kdybych mohla žít znovu, méně bych mluvila a více naslouchala.

Neodmítala bych pozvat své přátele na večeri jen proto, že máme na koberci fleky a náš gauč je už značně vybledlý.

Jedla bych zdravé zeleninové saláty s tmavým pečivem a vyhýbala bych se všem jídlům smaženým na přepáleném tuku, i když mi chutnají lépe.

Našla bych si čas a poslouchala babičku, když mi chce vyprávět o svém mládí.

Nikdy bych netvrdila, když by byl právě parný letní den, že okénka auta musí být zavřená jen proto, že jedu od kadeřnice a mám čerstvě udělaný účes.

Nikdy bych nenechala vyhořet zcela opuštěnou a zapomenutou nádhernou svíčku ve tvaru růže v nějaké komoře. Držela bych u ní stráž a rozsvěcela bych ji a zase zhášela. Starala bych se o ni.

Běhala bych s dětmi po louce a nehubovala bych je, že mají šaty samou zelenou skvrnu od trávy.

Plakala bych a smála bych se méně při sledování televize a víc bych sledovala skutečný život.

Sdílela bych co nejvíc odpovědnosti se svým manželem.

Když bych onemocněla, zůstala bych v posteli a nehnala bych se do práce s horečkou, protože když budu chybět nějaký čas v zaměstnání, svět se nezastaví.

Ačkoliv bych nevěděla, kdy přesně skončí devět měsíců těhotenství, radovala bych se z každého okamžiku, protože bych věděla, že zrození dítěte, které žije pod mým srdcem, je podivuhodná věc a já mám přitom možnost spolupracovat s Bohem na uskutečnění zázraku.

Mému dítěti, které se na mne vášnivě vrhne a líbá mě, bych neřekla: "Tak dolů, to už stačí! Jdi se umýt, večere je na stole!"

Říkala bych mu co nejčastěji: "Mám tě ráda." A co nejméně: "Bohužel..." Ale především, kdybych mohla znovu začít svůj život zde na zemi, nepromrhala bych ani chvilku.... dávala bych strašný pozor, abych ho prožila opravdově... abych ho prožila... a už ho nikdy ničím nepromrhala.

(Erma Bombecková)

Každý okamžik, který ti Bůh dává, je nekonečný poklad. Nepromarni ho. Nehoň se pořád, abys zajistil zítřek. Žij lépe, než můžeš, mysl lépe, než můžeš, a vydej ze sebe to nejlepší dnes. Protože dnešek je dřív než zítřek, a zítřek bude dřív než věčnost."

(A. P. Gouthey)

Kdo se nemodlí?

Během trhu se jeden vesničan zastavil najídlo v přeplněné hospodě, kde se obvykle scházel "výkvět" města. Vesničan si našel místo u stolu, u kterého už seděli jiní strávníci. Objednal si jídlo, a když mu ho hospodský donesl, udělal kříž a nahlas se pomodlil. Ti, co s ním seděli u stolu, ho pozorovali s posměškem a jeden z nich se ho zeptal: "U vás doma to takhle děláte? U vás se fakt všichni modlí?"

Vesničan, který už začal klidně jíst, mu odpověděl: "Ne, u nás se taky všichni nemodlí." Mladík se ušklíbl: "Ach ták! A kdo se nemodlí?" "No," pokračoval vesničan, "tak například moje krávy, můj osel a moje prasata..."

Vzpomínám si, že jednou jsme pochodovali celou noc a usínali jsme až za svítání poblíž nějakého lesíka. Derviš, který se k nám přidal během cesty, najednou vykřikl a začal se pohybovat, aniž by si aspoň na chvilku odpočinul.

Když se rozednilo, zeptal jsem se ho: "Co se ti to v noci stalo?" Odpověděl mi: "Uviděl jsem slavíky, kteří začali na stromech zpívat, uviděl jsem koroptve na poli, žáby v rybníce a zvířata v lese. Pomyslel jsem si, že není možné, aby všichni chválili Pána a já sám spal a nemyslel na něj."

(Sadi)

Miluješ mě?

Ve velkém rybníku se oženil jeden půvabný pulec s rybkou. Jenže jednoho dne mu začaly růst nohy, a jak se to stává všem pulcům, začal se pomalu měnit v žábu.

Obrátil se tedy na svou ženu - rybu: "Já musím za svým osudem, a tudíž musím odejít žít na zem. A proto si taky ty musíš zvyknout žít na zemi."

"Můj drahý," zaprotetovala ryba, jak chceš, abych to udělala? Co moje ploutve a moje žábry? Zahynula bych." Pulec (ale téměř už žába) si vzdychl: "Miluješ mě, nebo mě nemiluješ?" "Ale to víš, že tě miluji," vzdychla ryba. "No tak půjdeš, ne?" zakončil rozhovor pulec.

Muž a žena seděli u pootevřeného okna, kterým se dovnitř vlévalo jaro. Jak tak seděli jeden vedle druhého, žena řekla: "Miluji tě. Jsi krásný a bohatý a oblékáš se do krásných šatů."

A muž pravil: "Miluji tě. Jsi nádherná myšlenka, jsi dokonalost sama, kterou držím v rukou, jsi píseň mých snů."

Ale žena odvrátila tvář a plná zloby mu odpověděla: "Prosím tě, nech mě! Nejsem žádná myšlenka a nejsem žádná věc, která žije ve tvých snech. Jsem žena. Chci, abys po mně toužil jako po ženě, jako po matce dětí, které jednou budeme mít." A odtáhli se od sebe.

Muž řekl: "Tak se sen rozplývá v mlze." A žena řekla: "Co dělat s člověkem, který mě proměnil v mlhu a sny?"

(K. Gibran)

Ušlechtilý strom

Byl jeden strom, který miloval jedno dítě. Dítě ho přicházelo každý den navštívit.

Sbíralo jeho listy, pletlo si z nich korunu na hlavu a hrálo si na krále lesa. Šplhalo po jeho kmenech a houpalo se na jeho větvích. Jedlo jeho plody a pak si spolu hrály na schovávanou.

Když bylo dítě unavené, zdřímlo si ve stínu stromu a větve mu zpívaly ukolébavku.

Dítě strom milovalo z celého svého dětského srdce. A strom byl šťasten. Ale čas utíkal a dítě rostlo. Když už bylo dítě velké, zůstával strom často sám.

Jednoho dne se dítě přišlo podívat na strom a strom mu pravil:

"Pojď ke mně, dítě moje, vyšplhej se na můj kmen a udělej si houpačku v mých větvích, ochutnej mé plody, pohraj si v mém stínu a buď šťastné."

"Nemám už věk na lezení po stromech, už si nehraju," odpovědělo dítě. "Chci si koupit nějaké věci a chci se bavit. Chci peníze. Můžeš mi dát peníze?"

"Bohužel," odpověděl strom, "já nemám peníze. Mám jen listy a plody. Vezmi si mé plody, dítě moje, jdi a prodej je ve městě. Tak budeš mít peníze a budeš šťastné."

A tak se dítě vyšplhalo na strom, sklidilo všechny plody a odneslo je pryč.

A strom byl šťasten.

Ale "jeho dítě" se dlouho nevracelo... A strom ze-smutněl.

Pak se jednou dítě vrátilo. Strom se zachvěl radostí a zašuměl:

"Pojď ke mně, dítě moje, vyšplhej se na můj kmen, udělej si houpačku v mých větvích a buď šťastné."

"Mám moc práce a nemám čas lézt po stromech," odpovědělo dítě. "Chci dům, který by mě chránil," pokračovalo. "Chci ženu a chci děti, proto potřebuji dům. Můžeš mi dát dům?"

"Já nemám dům," pravil strom. Ale můžeš uřezat mé větve a dům si z nich postavit. Pak budeš šťastný."

Dítě uřezalo všechny větve a odvezlo je pryč, aby si postavilo dům. A strom byl šťasten.

Pak dlouhou dobu dítě nepřišlo. Když se vrátilo, strom byl tak šťasten, že nemohl ani promluvit.

"Pojď ke mně, mé dítě," zašuměl, "pojď si hrát."

"Jsem příliš starý a příliš smutný na to, abych si mohl hrát," odpovědělo mu dítě. "Potřeboval bych loď, abych odjel daleko odtud, pryč. Můžeš mi dát loďku?"

"Uřízni můj kmen a udělej si loďku," nabídl mu strom. "Tak budeš moci odjet a budeš šťastné."

A tak dítě uřízlo kmen a udělalo si loďku, aby mohlo odjet. A strom byl šťasten... ale ne úplně.

Za velmi dlouhou dobu se dítě opět vrátilo.

"Je mi to moc líto, mé dítě," pravil strom, "ale už nemám, co bych ti dal... Už nemám žádné plody." "Mé zuby jsou už špatné a nerozkousaly by tvé plody." "Nemám už žádné větve," pokračoval strom, "už tě nemohu pohoupat." "Jsem už příliš starý na to, abych se houpal ve větvích," řeklo dítě. "Jsem bezradný," povzdechl si strom. "Rád bych ti něco dal... ale už nic nemám. Jsem jen starý pařez. Je mi to tolik líto..." "Já už moc nepotřebuji," řeklo dítě. "Jen klidné místo, kde bych si sedl a odpočinul si. Cítím takovou únavu." "Pak tedy," pravil strom a snažil se napřímít, jak jen mohl, "pak tedy, starý pařez je právě to, na co se můžeš posadit a kde si můžeš odpočinout."

A tak to dítě udělalo. A strom byl šťasten.

(Shel Silverstein)

Sedni si dnes večer do nějakého klidného koutku a pomoz svému srdci, aby poděkovalo všem "stromům" tvého života.

Míň než nic

"Řekni mi, kolik váží jedna vložka sněhu?" zeptala se sýkorka holubice.

"Míň než nic," odpověděla holubice.

Sýkorka tedy vyprávěla holubici svůj příběh:

"Odpočívala jsem na větvi borovice a začalo sněžit. Ne nějaká bouře, to ne, vložky se lehounce snášely na větev, pěkně pomaloučku. Protože jsem neměla co dělat, začala jsem počítat vložky, které dopadly na mou větev. Spadlo jich 3 751 952. Když pomalu a lehoulně dopadla ta, při které jsem došla k číslu 3 751 953, která vážila míň než nic, jak jsi řekla - větev praskla..."

Sýkorka dovyprávěla a uletěla pryč.

Holubice, která od dob Noemových představuje symbol míru, se na chvíli zamyslela a pak vyslovila svou myšlenku: "Možná že chybí jen jeden člověk, aby na světě zavládl mír... "

Snad chybíš právě ty.

Lod'ka

Dva turisté tábořili na břehu jezera. Večer se rozhodli, že na loďce přeplují na druhou stranu jezera a zajdou si na skleničku do hospody, která je tam odtud lákala.

Zdrželi se tam až dlouho do noci a vypili nejednu skleničku.

Když vyšli z hospody, poněkud se jim motaly nohy, ale přesto se jim podařilo nasednout do loďky a vydali se na zpáteční cestu.

Dali se mohutně do veslování, potili se, funěli a snažili se ze všech sil už asi dvě hodiny. Konečně se jeden obrátil na druhého: "Nezdá se ti, že už bychom měli být touhle dobou dávno u druhého břehu?" "No, jasně," přitakal mu druhý. "Ale asi jsme do toho veslování nedali dost síly."

A tak ti dva zdvojnásobili své úsilí a veslovali další hodinu. A přesto, když se rozednilo, překvapeně zjistili, že jsou stále na stejném místě.

Zapomněli odvázat silný provaz, kterým byla bárka přivázaná k můstku.

Jeden muž, který se všude prohlašoval za ateistu, spadl ze strmého srázu. V rychlosti se mu ještě podařilo zachytit se keře, který vyrůstal ze strmého břehu. Visel nad propastí a dal se do úpěnlivého volání: "Pane Bože, zachraň mě!"

Odpovědí na jeho volání bylo naprosté ticho. Ale muž se dal znovu do křiku: "Bože, zachraň mě!"

Vtom uslyšel seshora hlas: "To říkají všichni, když jsou v úzkých." "Já ne, Pane! Mluvím čistou pravdu. Budu o tobě všem vyprávět! Budu věřit všem tvým slovům!" sliboval zoufalý ubožák.

"Dobrá. Tak se pusť větve," vyzval ho Bůh. "Pustit se větve? Takový blázen nejsem!"

U ohně

Kdysi se k Ježíši přiblížil nějaký člověk a začal mu vyprávět:

"Mistře, my všichni víme, že přicházíš od Boha a že nám ukazuješ tu pravou cestu. Ale musím ti říct, že tvoji následovníci, které nazýváš apoštoly, nebo to tvé společenství, že se mi vůbec nelíbí.

Zjistil jsem, že se skoro vůbec neliší od ostatních lidí. Dokonce jsem se s jedním z nich strašlivě pohádal. A pak vím, a všichni to vědí, že tví žáci nežijí vždycky ve shodě a lásce.

Znám mezi nimi jednoho, který provozuje pěkně nečisté obchody... Chci se tě proto otevřeně na něco zeptat: Je možné patřit k tvým následovníkům a přitom nemít nic společného s těmi tak zvanými apoštoly?

Chtěl bych tě následovat, ale bez společenství, beze všech těch apoštolů!"

Ježíš ho pozorně s láskou vyslechl.

"Poslyš," řekl mu, "budu ti vyprávět jeden příběh: Bylo jednou několik lidí, kteří seděli pospolu a povídali si. Když je noc zakryla svým tmavým pláštěm, postavili do hranice dřevo a zapálili oheň.

Seděli jeden vedle druhého, tiskli se k sobě a oheň jim barvil tváře do červena. Ale jeden z nich najednou nechtěl být s ostatními u jednoho ohně, odešel od nich kus dál, kde byl sám. Vzal si z ohně kus větve, která nejsilněji hořela, a šel si sednout dál od ostatních. Jeho kus dřeva zpočátku nádherně hořel a sálal teplo. Ale po chvíli začal oheň slábnout a uhasínal.

Muže, který seděl o samotě, pozvolna pohlcovala tma noci. Začal se třást nočním chladem a na chvíli se zamyslel. Pak se zvedl, vzal svůj kousek dřeva a přinesl ho zpátky ke hranici svých kamarádů. Jeho kousek dřeva hned vzplanul a oheň se na něm znovu rozhořel. Muž si sedl do kruhu ostatních. Zahřál se a zář ohně se odrážela na jeho tváři."

Ježíš se usmál a posléze dodal: "Kdo chce ke mně patřit, bude u ohně spolu s mými přáteli. Protože já jsem přišel, abych na zem přinesl oheň, a hlavně si přeji, aby plál co nejvíc."

A právě to je církev - je to záruka, že jsme blízko u ohně.

Klaun

K jednomu slavnému psychiatrovi do ordinace vstoupil muž. Vypadal velmi vyrovnaně, seriózně a elegantně. Po několika větách však lékař poznal v jeho nitru sklí-čenost, velkou melancholii a hluboký smutek. Dozvěděl se, že muže tyto pocity neopouštějí a pozvolna ho ubíjejí.

Lékař se tedy pustil přesně podle svých lékařských zkušeností do léčení. Na konci rozmluvy navrhl pacientovi: "Víte co? V našem městě je právě cirkus. Zajděte tam dnes večer. Vystupuje tam velice slavný klaun, který už rozesmál a pobavil půlku světa, všichni mluví jen o něm, protože je jedinečný. To vám udělá dobře, uvidíte."

V tu chvíli vyhrkly muži do očí slzy a zašeptal: "Ten klaun, to jsem já."

"Jedna věc mi dělá velké starosti... Jak to mám udělat, když mám mluvit sama za sebe? Kdy mohu být skutečně sama sebou? Něco předstírám, protože se nemohu ukázat taková, jaká jsem... trošku něco upravím, abych se druhým líbila. Nevím, možná takové starosti mají i ostatní... Možná se také chtějí zdát silnější a chytřejší, než doopravdy jsou..."

Dnes se už konečně uvolní, zbav se strachu, přestaň se stydět a buď jen sám sebou.

Modrá jeskyně

V jednom městě žil muž. Byl chudý a jeho myšlení bylo jednoduché. Večer se vracíval po těžké dřině z práce unavený a se špatnou náladou. S nenávistí pozoroval lidi, kteří si jeli v autech nebo seděli na stoličkách v barech.

"Ti si žijou," bručel si, když jel namačkaný jako sardinka v tramvaji. "Ti vůbec nevědí, co je to nějaké trápení ... Všechna smetanaje jen pro ně. Kdyby tak museli nést můj kříž!"

Pán velmi trpělivě naslouchal jeho nářkům. A jednou večer na něho čekal u dveří jeho domu.

"Á, to jsi ty, Pane?" podivil se muž, když ho uviděl. "Nepokoušej se mě usmířit. Víš moc dobře, jak je těžký kříž, který jsi mi naložil." Muž se zlobil víc než kdy jindy.

Pán se dobrotivě usmál a řekl: "Pojď se mnou. Dám ti možnost, aby sis vybral jiný."

Muž se náhle ocitl v ohromné modré jeskyni. Vypadala božsky. A byla plná křížů: malých, velkých, vykládaných drahokamy, hladkých, pokroucených.

"To jsou kříže lidí," pravil Pán. "Tak si z nich jeden vyber." Muž neohrabaně odložil svůj kříž do rohu, otřel si ruce a začal s výběrem.

Vyzkoušel si jeden kříž, byl lehoučký, ale strašně dlouhý a překážel při chůzi. Naložil si na záda kříž pana biskupa, ale ten ho neuvěřitelně tížil, protože na něm leželo mnoho zodpovědnosti a mnoho obětí. Jiný byl hladký a zdál se velmi lehký, ale když si ho muž naložil na záda, začal strašně píchat, jako by byl plný hřebíků. Vzal tedy do ruky stříbrný kříž, který na dálku zářil, ale zalil ho tak strašný pocit samoty a opuštěnosti, že ho hned vrátil. Zkoušel a zase zkoušel, ale každý kříž měl nějakou vadu.

Nakonec v tmavém koutě objevil malý kříž, byl už trochu opotřebovaný. Nebyl ani příliš těžký, ani nepřekážel. Vypadalo to, že je jako šitý na míru právě jemu. Muž si ho vítězoslavně hodil na ramena. "Tento si vezmu!" prohlásil. A vyšel z jeskyně.

Pán se na něj zahleděl chápavým pohledem. A v tu chvíli si muž všiml, že si vybral právě svůj starý kříž, ten, který v jeskyni odložil do kouta. Ten, který nosil celý život.

V ranním snění se nám život zdá vždy skvělejší ve srovnání s tím, jak žijeme. Ale pravda se nakonec ukáže.

(Richter)

Dva přátelé

Ten starší se jmenoval Frank a bylo mu dvacet. Ten mladší byl Ted a nebylo mu ještě osmnáct. Byli stále spolu, kamarádili se už od prvních školních let. Společně se rozhodli, že se nechají povolát na vojnu. Když odjížděli, slíbili rodičům, že se budou starat jeden o druhého.

Měli štěstí, dostali se do stejného oddílu.

Ten oddíl byl poslán do války. Válka zuřila v písečných vlnách pouště a byla strašlivá. Nějakou dobu byli Frank a Ted chráněni letadly. Pak jednou večer přišel rozkaz proniknout na nepřátelské území. Vojáci postupovali celou noc pekelným ohněm střelby.

Ráno se oddíl shromáždil v malé vesničce. Ted tam však nebyl. Frank ho všude hledal, mezi raněnými i mezi mrtvými. Našel jeho jméno na seznamu ztracených.

Ohlásil se u velitele.

"Žádám vás o dovolení, abych mohl přinést svého přítele," hlásil.

"Jeto příliš nebezpečné," odpověděl mu velitel. "Ztratil jsem už tvého přítele. Ztratil bych i tebe. Tam venku tě zastřelí."

Frank přesto odešel. Po několika hodinách svého přítele našel. Ted byl smrtelně raněný a svému zranění podlehl. Frank si ho naložil na záda a obrátil se s ním k návratu. Ale jedna střela ho zasáhla. Podařilo se mu dostat se z posledních sil do tábora.

"Stálo to za to položit život za mrtvého?" křičel na něj velitel.

"Ano," zašeptal Frank, "protože dřív než Ted zemřel, řekl mi: Franku, věděl jsem, že přijdeš."

A totéž v takové chvíli řekněme Bohu: "Věděl jsem, že přijdeš."

Rybářská síť

Záliv se nořil do hlubokého klidu arktické noci. Voda lehce narážela na břeh. V dřevěném domku rybáře Hanse bylo teplo a útulno. Hans spravoval rybářskou síť po posledním rybolovu. Jeho milovaná žena odpočívala na malém hřbitově vedle kostela. Dumal o svém životě, ale vtom se ozvaly radostné dětské hlásky. Dveře se otevřely a dovnitř vpadla světlovlasá Guendalina, jeho milovaná dceruška, která vedla za ručičku bratříčka Erika.

"Guendalino, ty máš teď volno. Nechceš mi pomoci? Mohla bys místo mě spravovat síť a já bych šel opravit loďku." "Ráda, tatínku!"

Hodiny ubíhaly. Guendalina pracovala velmi šikovně, oko za okem, uzlík za uzlíkem. Dny ubíhaly. Jenže provazy byly drsné, škrábaly do rukou, práce byla jednotvárná a ruce bolely. Malé kamarádky nakoukly do dveří a lákaly Guendalinu: "Guendalino, pojď si s námi hrát!" A oka byla stále větší, uzlíky méně pevné.

Přišlo jaro. První teplé paprsky pohladily celý záliv. Začal znovu rybolov. Hans byl hrdý na práci své milované dcery, naložil rybářskou síť na svou starou věrnou loďku.

"Můj malý Eriku, pojď, vyjedeme si poprvé společně!"

Chlapeček s radostí skočil do loďky. Loďka se na vodě zakymácela. Síť zmizela v modrozelených vlnách. Erik radostně tleskal ručičkami, když viděl stříbrné ryby, jak skáčou a jak se mrskají v plné síti.

"Fantastická ryba! Pomoz mi ji chytit do sítě, synku!"

A Erik táhl, táhl ze všech sil. Jenže tíha sítě ho přemohla a žbluňk - spadl do vody právě doprostřed sítě. Voda se nad ním zavřela. "To nic," myslel si otec a rychle vytahoval síť nahoru. Moje síť je pevná! Vždyť ji spravovala má Guendalina, Erika vytáhnu i s rybami!"

Síť šla z vody příliš lehce. Už byla venku... a uprostřed měla ohromnou trhlinu. Špatně utažené uzlíky povolily. Špatně upevněná oka se zvětšila. A malý Erik teď odpočívá na dně zálivu.

"Ach! Kdybych každý uzlík byla vázala poctivěji," plakala Guendalina.

Každý den se tká síť věčnosti. Každý den je jako jeden uzlík. Nevíme kdy, ale jednoho dne přijde rybář. A úspěch rybolovu bude záviset na tom, jak zaplétáme uzlíky zde dole, právě dnes.

Vidět Boha

Stalo se, že jeden král svolal všechny mudrce, vědce a kněze z celého svého království. Pohrozil jim strašlivými tresty, jestli mu neukážou Boha. Ubožáci si začali zoufat, rvali si vlasy na hlavě, protože nevěděli, co mají dělat. Vtom se tam objevil jakýsi pastor a oznámil jim, že je schopen tento problém vyřešit.

Všichni zajásali a pospíchali ke králi, aby mu tohoto pastora představili. Pastor zavedl jednoduše vladaře na terasu a ukázal mu slunce.

"Podívej se na něj!" řekl mu.

Po chvíli král sklopil oči a vykřikl: "Chceš mě snad oslepit?"

"Můj pane," vysvětloval mu pastor, "slunce je jenjedna malá věc, která pochází od Stvořitele. Jen jiskřička, odlesk jeho jasu... jak bys mohl spočinout očima na jeho osobě?"

Každý den kladl žák stejnou otázku: "Jak mohu nalézt Boha?" A každý den se mu dostávalo stejné odpovědi: "Musíš po tom toužit."

"Ale já po tom toužím celým svým srdcem. Proč ho nenacházím?"

Jednou se koupal mistr v řece spolu se svým žákem. Strčil mu hlavu pod vodu a držel ji tam, zatím co ubožák sebou beznadějně házel, aby se osvobodil.

Další den začal rozhovor mistr: "Pročjsi sebou tak strašně házel, když jsem ti držel hlavu pod vodou?"

"Protože jsem zoufale hledal vzduch."

"Až ti bude dána milost, abys zoufale hledal Boha, tak jako jsi hledal vzduch, nalezněš ho."

Předsevzetí

Jeden dospívající kluk si psal na papír svá předsevzetí. Byl skloněný nad stolem, zatímco maminka žehlila prádlo.

"Kdybych uviděl někoho, kdo se chce utopit," psal kluk, "vrhl bych se hned do vody, abych ho zachránil. Kdyby někde hořel dům, zachránil bych děti. Při zemetřesení bych docela určitě neměl strach a vrhal bych se do nebezpečných trosek, abych zachránil všechny ubožáky světa..."

Maminka: "Prosím tě, dojdi mi dolů koupit kousek chleba." "Mami, copak nevidíš, že prší?"

Taková "chtěl bych" a "kdybych" v duchovním životě... Jedna dvanáctiletá dívka napsala: "Jsme lidé budoucnosti, je na nás, abychom zlepšili svět. Nejvážnější věc je to nicnedělání, to, že se jen díváme, jak se náš ubohý svět rozdrobuje. My říkáme, ať žije mír, a válčíme, říkáme dost drogám, ale rozmnožujeme obchod, dost terorismu, a zabíjíme spravedlivé. Tím nechci říct, že se svět zničí. Ale chci říct toto: jestliže jsi smutný z nenávisti ve světě, neplač a neztrácej naději, ale něco dělej, třeba něco úplně malého."

Dělej alespoň něco malého.

Ježčí dobrodružství

Jednou v létě se do lesa nastěhovala ježčí rodina. Bylo krásně a teplo, a tak se celý den ježci bavili pod stromy. Vesele dováděli v polích, která se táhla podél lesa, hráli si na schovávanou a na honěnou mezi keři, chytali mouchy mezi květinami, aby zahnali hlad, a v noci usnuli na mechu. Jednou se ze stromu zvolna začaly snášet listy - přišel podzim. Ježci si dál hráli na honěnou a honili padající listy, kterých bylo stále víc. V noci už bývalo chladněji, a tak se ježci na noc hodně zavrtávali pod suché listy.

Bylo však stále chladněji a na řece se objevil první led.

Sníh listy přikryl. Ježci se celý den třásli zimou a v noci oka nezamhouřili, jaká jim byla strašná zima.

A tak se večer rozhodli, že se jeden ke druhému přitulí, aby se navzájem zahřívali. Ale jak se k sobě přiblížili, rázem se rozprchli na všechny strany do lesa - těmi svými bodlinami si způsobili spoustu zranění na nose i na nožkách. Opatrně

udělali nový pokus, ale znovu si popíchlali čumáčky. A pokaždé, když se zkusili k sobě přiblížit, opakovalo se to samé.

Bylo bezpodmínečně nutné nalézt způsob, jak se k sobě přitulit: ptáci se zahřívají jeden od druhého, zrovna tak králíci, krtci a všechna další zvířata.

A tak pomalinku, večer co večer, velice opatrně a něžně se k sobě přibližovali, zkoušeli všechny možné způsoby, vytrhávali si bodlinky, až konečně našli tu správnou polohu.

Vítr, který pofukoval, už jim nevadil, teď už mohli spát v teploučku všichni pohromadě.

Mělo by existovat také "Desatero ohleduplného chování". Mohlo by vypadat víceméně takto:

- 1. Protože je ohleduplné chování možné, neexistuje žádný důvod, proč se podle něho nechovat.*
- 2. Povídejte si spolu aspoň trochu každý den.*
- 3. Vyrůstajte společně, stále znovu.*
- 4. Važte si jeden druhého. Ti, kdo si vážijí rohožek, mívají většinou špinavé boty.*
- 5. Mějte s druhými soucit.*
- 6. Buďte milí. Láska nepřipouští hrubé způsoby.*
- 7. Najděte v každém, co je na něm krásné, i když se to snaží zakrýt.*
- 8. Nebojte se svárů a hádek - jen mrtví a lhostejní se nikdy nedohadují.*
- 9. Nenechte se znechutit drobnými podrážděními a každodenními ubohostmi.*
- 10. Stále se smějte. To cvičí srdce a chrání před srdečními nemocemi.*

Studna

V jedné islámské vesnici v Libanonu se malá skupina obyvatel stala křesťany. Tím se jim zavřely všechny dveře ostatních obyvatel vesnice. Křesťané už nemohli pobývat s ostatními na náměstí, pokuřovat a povídat si. Zeny už nesměly brát vodu z vesnické studny. Noví křesťané byli nuceni si vykopat na vlastní náklady svou studnu.

Jednou však vesnická studna vyschla a zůstala bez vody. A v této situaci křesťané pozvali své spoluobčany, aby přišli k nim a čerpali vodu z jejich studny. A udělali ještě víc - na všechny své domy pověsili cedulku, kde bylo napsáno: "Tady bydlí křesťané."

Každý tak věděl, že v takovém domě nalezne pomoc a nabídnutou ruku.

"A konečně, bratři, buďte jednomyslní, plni bratrské lásky a zájmu o druhého, milosrdní a pokorní. Neodplácejte zlo zlem, nadávku nadávkou, ale spíše naopak přejte dobro. Vždyťk tomu jste byli povoláni, aby se vám dostalo údělem požehnání. Neboť kdo chce mít radostný život a prožívat krásné dny, musí dávat pozor na svůj jazyk, aby neříkal nic špatného, a na své rty, aby nemluvily falešně. Ať se vyhýbá zlu, avšak koná dobro, ať hledá pokoj a usiluje o něj. Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu a buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje.

(Podle 1. listu sv. Petra 3, 8-11, 15)

Myš

Ve sklepě žila jedna vznešená, půvabná a dobře vypadající myš. Při jednom svém zoufalém útěku před kočkou vběhla do sousedního sklepa, který patřil k bohatému domu. Tam ve tmě se zastavila u podivné louže. Byla to louže nejlepšího brandy, které vyteklo netěsným uzávěrem uložené lahve.

Myš napřed bázlívě ochutnala pár doušků. Chutnalo to dobře. S větší odvahou se napila víc a cítila, jak jí tekutina prochází krčkem a pálí.

Když vypila celou louži, narovнала se, vypnula hrud' a sepnula přední tlapy do pěstí. Pak udělala strašlivý obličej a zařvala: "Kde je kočka?"

Mnoho lidí v dnešní době má odvahu právě jen jako ta myš.

Sny

Rabín Bunam vypráví mladým, kteří k němu přicházejí poprvé, příběh rabína Ezechiela, syna rabína Jekela z Krakova. Po letech bídy a trápení, které však nijak nepoznamenaly jeho důvěru v Boha, dostal Ezechiel ve snu příkaz, aby šel do Prahy a hledal poklad pod mostem, který vede ke královskému paláci.

Když se sen už potřetí opakoval, Ezechiel se vydal na cestu a pěšky došel až do Prahy. Most byl však ve dne v noci hlídán stráží a Ezechiel neměl odvahu kopat na označeném místě. Přesto se na most vracel každé ráno a chodil po něm sem a tam. Nakonec kapitán ze stráže, který pozoroval jeho bloumání, k němu přistoupil a přátelsky se ho zeptal, zda něco neztratil nebo jestli na někoho čeká. Ezechiel mu vyprávěl svůj sen, který ho vyslal z jeho vzdálené země až sem. Kapitán se začal smát: "A ty, ubožáku, jsi uvěřil tomu snu a přišel jsi až sem pěšky? Ha, ha, ha. Jak můžeš věřit snům! Představ si, že i já jsem měl sen, který mě posílal na cestu až do Krakova, do domu jakéhosi Žida, jistého Ezechiela, syna Jekelova. Prý tam mám hledat poklad pod kamny! Ezechiel, syn Jekelův, to je legrace! Už se vidím, jak chodím od domu k domu ve městě a hledám toho Žida. Polovina Židů se jmenuje Ezechiel a druhá polovina Jekel!"

A znovu se dal do smíchu. Ezechiel se s ním rozloučil, vrátil se domů a hledal pod kamny.

Nalezl poklad, vykopal ho a postavil za něj synagogu v našem městě.

Arský farář často potkával v kostele obyčejného vesničana ze své farnosti. Tento muž klečel před svatostánkem hodiny a hodiny bez hnutí a ani jeho rty se nepohnuly.

Jednou se ho kněz zeptal: "Co tady děláš tak dlouho?"

"Nic zvláštního. Dívám se na Pána a on se dívá na mě."

Můžeš jít ke svatostánku takový, jaký jsi. Můžeš být obtížen strachem, nejistotou, roztržitostí, zmatkem a rozpaky, nadějemi i zradou. Budeš mít neobyčejnou odpověď: "Jsem tu!" Co bude se mnou ve chvíli, kdy je všechno tak nejisté?

"Jsem tu!"

Nevím, jak odpovědět, jak zareagovat, jak se zachovat v té těžké situaci, která mě očekává. "Jsem tu!"

Cesta je tak dlouhá, já jsem tak malý a unavený a sám...

"Jsem tu!"

Přátelé a medvěd

Dva přátelé společně putovali přes les a vybrali si velice nebezpečnou tmavou cestu. Najednou se objevil ohromný medvěd a zařval na oba přátele. Jeden z nich ze strachu vyšplhal na strom a schoval se. Druhý na to neměl čas a tak se vrhl k zemi a předstíral, že je mrtvý. Věděl totiž, že medvědi se mrtvol ani nedotknou.

Medvěd přišel až k němu, očichal ho a zabručel mu do ucha, pak do něj zkusil čumákem strčit. Ubožák zadržel ze všech sil dech. Medvěd si pomyslel, že muž je skutečně mrtvý, a odkolébál se pryč.

Sotva medvěd zmizel, druhý muž slezl se stromu, na kterém se ukrýval, a běžel se zeptat kamaráda: "Co ti to šeptal ten medvěd do ucha?"

"Řekl mi, abych necestoval společně s jistými přáteli, kteří ve chvíli nebezpečí, místo aby mi pomohli, vezmou nohy na ramena."

Láska vzbuzuje také mnoho strachu. Láska požaduje svobodu nechat druhého odejít, osvobodit se od sebe, nespoléhat se jen na sebe, vyžaduje důvěru, která oslňuje, ale neoslepuje, úplné darování sebe sama.

Budeme muset zaplatit za všechna nevyřčená slova, za všechny pozornosti, na které jsme zapomněli, za všechny ztracené sny.

Budeme též nuceni vydat účet ze strachu a z lakoty, které překážejí lásce, ze zaslepenosti a pýchy, které brání rozletu.

Budeme muset také zaplatit za všechny nesplněné úkoly a spolykané slzy, za lásku, kterou jsme "nedali", za nesplněné sliby a za ztracený čas.

Ticho

Jeden muž se odebral za mnichem, který žil dlouho v klauzuře. Zeptal se ho: "Co ses ve svém životě naučil od ticha, co pro tebe ticho znamená?"

Mnich právě čerpal vodu ze studny a řekl svému hostu: "Podívej se dolů do studny! Co vidíš?"

Muž se podíval do studny. "Nevidím nic."

Chvilku zůstali oba dokonale v klidu a mnich pak řekl svému hostu: "Podívej se teď! Cojsi viděl ve studni?"

Muž poslechl a odpověděl: "Teď vidím sebe - vidím svůj odraz ve vodě."

Mnich mu na to řekl: "Podívej, když ponořím konev do vody, voda je v pohybu. Teď zase naopak je voda klidná. A to je zkušenost s tichem - člověk vidí sama sebe." *"Když nemám co dělat, jdu si sednout k babičce, zatímco ona plete... Moje babička voní pudrem a dýchá velmi pomalu, pomalu. Čas od času zvedne oči a trochu se usměje, obvykle však přestane pracovat a oddechnout... Dává mi pocit klidu a bezpečí..."*

Amélie, 14 let

Vyber si dnes klidný koutek a nech se zklidnit tichem.

Spolupráce

Manžel a manželka stáli na schodech s těžkou skříň. Uviděl je švagr.

"Pomohu vám," zavolal a přiběhl. Chytil skříň z jedné strany.

Po několika minutách, kdy nemohli se skříň pohnout ani o centimetr, dohodli se všichni tři, že si odpočinou.

"Je to pořádná dřina tahat takovou těžkou skříň nahoru," poznamenal pomocník.

Manželé se oba dali do smíchu. "My se ji snažíme dostat dolů!"

Přátelé se nedívají vzájemně do očí. Dívají se společně stejným směrem. Jedna dvojice snoubenců se ptala: "Co máme udělat, aby naše láska vytrvala?" Jeden moudrý muž jim odpověděl: "Milujte společně jiné věci."

Puzzle

Jednou nebyla manželka doma, a tak musel manžel, velmi významný obchodník, převzít péči nad dvěma dost živými dětmi. Byl velmi schopný, ve svém povolání uměl všechno rychle vyřešit a zařídit, ale tito dva malí dare-bové ho nenechali ani chvilku v klidu.

Snažil se tedy přijít na nějakou hru, která by je alespoň na chvíli zabavila samotné. Pak našel v nějakém časopise mapu světa - a byla to mapa velmi složitá, hodně barevná, protože každý stát měl svou barvu. Nůžkami tedy nastříhal tuto mapu na malé kousky a dal je dětem, aby z nich sestavily mapu celého světa. Myslel si, že tato improvizovaná skládačka děti zabaví na několik hodin.

Chyba lávky! Za čtvrt hodiny před ním stály vítězoslavně obě děti a mapa byla perfektně složená.

"Jak jste to mohli tak rychle zvládnout?" ptal se jich překvapený otec.

"To bylo jednoduché," odpovědělo starší z dětí. "Na rubu byla postava nějakého muže. Sestavili jsme tu postavu a na druhé straně se nám sama postavila správně tvoje mapa."

Mudrc Bajazid vyprávěl svůj příběh: "Když jsem byl mladý, chtěl jsem všechno změnit, a tak mé prosby k Bohu zněly: Pane, dej mi sílu, abych změnil celý svět.

Když jsem byl ve středním věku, zjistil jsem, že svého cíle nemohu dosáhnout, protože jsem ještě nic nezměnil. Mé prosby se změnilly asi takto: Pane, naplň mě milostí, abych mohl změnit všechny, se kterými se setkávám. Hlavně mou rodinu a mé přátele, a budu spokojený.

Teď už starý a mé dny jsou sečteny. Ale teprve teď začínám chápat, jak jsem byl pošetilý. Moje jediná prosba dnes je tato: Pane, dej mi, prosím, milost, abych se změnil.

Kdybych se takto modlil už od začátku, nepromarnil bych svůj život.

Kdyby se každý snažil změnit sama sebe, změnil by se celý svět.

Jak se loví opice

Lovci vymysleli geniální a jistý způsob, jak chytat opice. Když objeví oblast, kde se opice nejvíc zdržují, rozmístí v ní vázy s dlouhými a úzkými hrdly. Velmi pozorně vázy zakryjí zemí a nechají volné pouze hrdlo. Pak dovnitř vloží hrst bobulí a rýže, kterou opice milují. Opice jsou mlsné a navíc velmi zvědavé.

Jakmile se lovci vzdálí, opice se přiblíží. Jejich přirozená zvědavost je žene k vázám, a když zjistí, co je uvnitř, mlsně tam strčí ruku a uchopí do hrsti co nejvíc jídla. Ale hrdlo vázy je příliš úzké. Prázdňá ruka snadno dovnitř pronikne, ale když je plná, nemůže v žádném případě ven. A tak opice tahají a tahají.

A to je okamžik, na který čekají lovci poschovávání v okolí. Přiblíží se k opicím a snadno je chytí. Ačkoliv se opice zběsile brání, za žádnou cenu neotevrou ruku a nepustí, co jednou uchvátily.

Mnoho lidí ztratí život jen proto, že se nechtějí vzdát něčeho, co mají, co drží v ruce, co jim připadá strašně důležité, a co je ve skutečnosti zbytečné.

Lovci jsou stále v činnosti, s elegancí a s úsměvem ukryli své pasti v líbivých časopisech, na televizních obrazovkách a na nárožích ulic. Vyskytuje se tak množství lidí se stále sevřenými pěsti a vyhaslým srdcem.

Neměli bychom zapomenout, co nám řekl Ježíš: "Neboj se, malé stádce, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království. Prodejte, co máte, a rozdejte to. Opatřte si měšce, které se nerozpadnou, nevyčerpatelný poklad v nebi, kam se zloděj nedostane a kde mol neničí. Neboť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce."

(Lukáš 12,32-34)

Schůzka

Stará arabská legenda vypráví příběh jednoho sultánova zbrojnoše z Bagdádu.

Jednou mladý zbrojnoš vpadl bez dechu ke svému pánovi, který ho měl velmi rád, a prosil ho, aby mu půjčil svého nejlepšího koně, který byl tak rychlý, že se zdálo, že snad létá.

"A k čemu?" zeptal se ho sultán.

"Zahlédl jsem Smrt v zahradě a dělala směrem ke mně jakési znamení. Na koni jí uprchnu do Bassory a tam se na tržišti schovám. Smrt mě nenajde."

Sultán mu půjčil svého skvělého koně a mladík se s ním dal na útěk.

Sultán zatím sešel do zahrady a uviděl Smrt, která na něco čekala.

"Proč jsi hrozila mému zbrojnošovi?" zeptal se jí.

"Já jsem mu nehrozila," odpověděla Smrt. "Já jsem pouze zvedla zděšeně ruku. Říkala jsem si - jak to, že je teprve tady, když s ním mám schůzku za pět hodin na náměstí na trhu v Bassore... "

Jagiju Tadžijama, starý přeslavný a ctihodný mistr, učitel samotného císaře, odmítl přijmout mezi své žáky, které učil ovládat meč a střílet z luku, jednoho samuraje. Vyznavači a žáci zenu o něm říkali, že se už od dětství cvičil přemýšlet o vlastní smrti a naučil se tyto myšlenky zvládnout.

"Čemu důležitějšímu bych tě mohl ještě naučit?" pravil učitel, když uchazeče odmítal. "Vždyť jsi dosáhl samého srdce moudrosti - v umění, které ovládáš, je zahrnuto každé jiné, včetně zvládnutí meče i střelby z luku."

"Neboť," dodal učitel, obrácen už ke svým žákům, "kdo se vyzná ve smrti, vyzná se i v životě. A kdo se nestará o smrt, zanedbává život."

Bohatý a chudý

V jednom městě byly dva kláštery. Jeden byl velmi bohatý, zatímco druhý velmi chudý. Jednoho dne navštívil mnicha z bohatého kláštera jeho přítel, mnich z chudého kláštera.

"Teď se nějaký čas nevidíme," řekl chudý mnich. "Rozhodl jsem se, že pojedu na dlouhou pouť, abych navštívil sto velkých svatyň. Prosím tě, provázej mne svou modlitbou, protože musím překročit velká pohoří a přejet nebezpečné řeky."

"Co si bereš s sebou na tak dlouhou a nebezpečnou cestu?" zeptal se bohatý mnich.

"Jen jeden pohárek na vodu a hrnek na rýži," usmál se chudý mnich.

Jeho přítel se velmi podivil a přísně se na něj podíval: "Ty všechny věci příliš zjednodušuješ! Nemůžeš být tak bezbranný a bez prostředků. Já se také chystám na pouť do stovky svatyň, ale neodejdu dřív, dokud si nebudu jistý, že mám s sebou všechno, co potřebuju."

Za rok se chudý mnich vrátil do kláštera a pospíchal, aby navštívil svého přítele a mohl mu vyprávět všechny své bohaté duchovní zkušenosti, které získal během své pouti.

Bohatý mnich se zastyděl a svěřil se svému příteli: "Bohužel, mně se ještě nepodařilo ukončit všechny přípravy na cestu."

Ve vlaku se mnou v kupé seděl také jeden muž, který se na každé stanici zvedl, podíval se ven z okna, pak si sedl, zabrumlal jméno stanice a vzdychl si.

Po čtyřech nebo pěti zastávkách se ho jeho soused zeptal: "Něco se vám nezdá? Vypadáte strašně rozrušený."

Muž se na něj podíval a odpověděl: "Víte, měl jsem už před pěknou chvilkou přestoupit. Jedu špatným směrem. Ale je mi tu tak příjemně a tak teploučko..."

Malířův model

Velký malíř Leonardo da Vinci dostal nabídku, aby vytvořil fresku v refektáři kláštera Panny Marie Mi-lostiplné v Miláně. Tato freska měla zobrazovat Poslední večeři Ježíše s apoštolů.

Malíř chtěl vytvořit touto freskou velké mistrovské dílo, a proto pracoval klidně a pozorně. Jen bratrům z kláštera se zdálo, že pracuje velmi pomalu.

Model pro obličej Ježíše si Leonardo vybíral dlouhé měsíce - musel mít všechny potřebné vlastnosti, tvář musela vyzařovat sílu i něhu, duchovní i lidský rozměr.

Nakonec na ulici narazil na mladíka s prostým, upřímným, čistým výrazem, který nejvíc odpovídal jeho představě o Ježíšovi. Jmenoval se Agnelo.

Po roce Leonardo začal hledat ve vykřičených částech Milána, v pochybných a nebezpečných krčmách. Potřeboval najít tvář, která by mu byla modelem pro Jidáše, Ježíšova zrádce.

Hledal tvář, ve které by se zračil nepokoj a beznaděj, tvář člověka schopného zradit nejlepšího přítele. Po nocích a nocích hledání v prostředí podvodníků všeho druhu Leonardo našel toho pravého.

Vzal ho s sebou do kláštera a začal ho malovat. Vtom uviděl v jeho očích slzy.

"Co se děje?" zeptal se Leonardo, když si všiml jeho výrazu. "Já jsem Agnelo," zamumlal muž. "Ten, podle kterého jste maloval tvář Kristovu."

Návrh na převratnou změnu v kosmetice - krásná duše vytváří krásnou tvář.

S Jakými slovy?

Jeden muž měl velké starosti, protože jeho manželství bylo v krizi. Proto se vydal pro radu za slavným učitelem.

Ten ho vyslechl a pak mu řekl: "Musíš se naučit své ženě naslouchat."

Muž si vzal radu k srdci a vrátil se domů. Po měsíci se vrátil k mistrovi a řekl mu, že poslouchal každé slovo, které jeho žena vyslovila.

Mistr mu se smíchem poradil: "Teď běž domů a poslouvej každé slovo, které neřekne."

Která slova použít, když chci udělat radost? Která slova použít, když chci dát štěstí? Je nutné sdělovat přátelství? Je nutné sdělovat svornost? Je třeba říct, že dávám druhému svobodu? Nebo je třeba podat ruku? Jak říct, že chci dát Lásku? Jak říct, že chci být něžná?

Je potřeba říct miluji tě? Je to nutné vždy vyslovit? Je to nutné říkat dětem?

Nebo ti mám třeba podat ruku?

Jak to mám říct? Jakými slovy?

A když neřeknu nic, když jednoduše mlčím?

Jestliže se na tebe jednoduše podívám

A jestliže se na tebe usměju

Tak vložím svou ruku do tvé

A ty uslyšíš tato slova

V mém tichu.

Blanka (19 let, zemřela na rakovinu kostí)

Další příběhy pro potěchu duše

BRUNO FERRERO

Co odvál vítr

Na trávníku v městském parku se pod hřejivým jarním sluncem objevily zubaté a silné listy pampelišky. Jedna z nich vystavila na odív nádherný žlutý květ, nevinný, zlatý a zářivý jako květnový západ slunce. Po nějaké době se květ změnil v lehoučkou kouli, ozdobenou chundelatým pápeřím, které na tenkých nožkách vyrůstalo ze semínek tísničích se v kulatém středu.

A co se malá semínka napřemýšlela! Kolik snů jim přinesl večerní vánek, když si první cvrčkové zkoušeli své serenády.

"Kde budeme klíčit?"

"Kdoví?"

"To ví jen vítr."

Jednou ráno se neviditelné a silné prsty větru zmocnily lehoučké koule. Semínka se s ním rozlétla na svých padáčcích.

"Sbohem... sbohem," loučila se semínka.

Většina z nich dopadla na dobrou půdu záhonků a luk, ale jedno, to nejmenší, jen kousek popolétlo a svůj krátký let skončilo v prasklině betonového chodníku. Vítr a déšť tam nanesl trochu prachu, tak ubohého ve srovnání s dobrou, hutnou zemí trávníku.

"Ale všechno to tu patří jenom mně!" řeklo si semínko. Dvakrát se nerozmýšlelo, pořádně se zavrtalo a hned se dalo do zapouštění kořínků.

Před prasklinou v betonu stála kulhavá a počmáraná lavička. Právě na ni si často sedal jeden mladík. Vypadal

utrápeně a neklidně těkal pohledem sem tam. Srdce mu zastíraly černé mraky a ruce měl pořád zaťaté v pěsti.

Když zpozoroval, jak si dva zubaté jasně zelené lístečky razí cestu betonem, hořce se usmál: "Nedokážeš to! Jsi jako já!" A zašlápl je zpátky.

Ale druhý den uviděl, že se lístky znovu zvedly a místo dvou byly čtyři.

Od toho okamžiku už od tvrdohlavé a odvážné rostlinky nedokázal odtrhnout oči. Za několik dní vyrazil květ. Byl jasně žlutý jako výkřik štěstí.

Poprvé po tak dlouhé době sklíčený mladík ucítil, že se nevole a hořkost, která ho uvnitř tížila, začíná rozplývat. Zase zvedl hlavu a zhluboka se nadechl. Rukou sevřenou v pěst pořádně bouchl do opěradla lavičky a vykřikl: "Ale jistě! My to dokážeme!"

Chtělo se mu plakat i smát. Prsty pohladil žlutou hlavičku květu.

Rostliny vnímají lásku a dobrotu lidských bytostí. Pro malou a odvážnou pampelišku bylo mladíkovo pohlazení tou nejkrásnější věcí na světě.

Neptej se větru, proč tě donesl tam, kde jsi. I když tě dusí beton, zapouštěj kořeny a žij. Ty jsi poselství.

I tyto drobné příběhy jsou semínky nesenými větrem. Kde přistanou a co vykonají, to ví jen vítr.

Zázrak

- Věříš na zázraky?

- Ano.

- Ano? Copak jsi nějaký viděl? >

- Zázrak? Ano.

- Jaký?

- Tebe.

- Mě? Já jsem zázrak?

- Samozřejmě. -Jakto?

- Dýcháš. Máš měkkou a teplou kůži. Bije ti srdce. Vidíš. Slyšíš. Běháš. Jíš. Skáčeš. Zpíváš.

Myslíš. Směješ se. Miluješ. Pláčeš...

- Hmm... A to je všechno?

Byl jednou jeden šedohnědý vrabeček, který žil svůj život jako neustálý sled úzkostí a otazníků.

Ještě ve vajíčku se trápil: "Podaří se mi vůbec prorazit tak tvrdou skořápku? Nevypadnu z hnízda? Postarájí se o mne rodiče a budou mě krmit?"

Těmto obavám sice unikl, ale brzy upadl do dalších. Když se měl z větve odrazit k prvnímu letu, třásl se a říkal si: "Udrží mě křídla? Plácnu sebou na zem... Kdo mě sem vynese zpátky?"

Létat se přirozeně naučil, ale začal pítat: "Najdu si vůbec nějakou vrabčí družku? Budu moct vystavět hnízdo?"

I to se stalo, ale vrabeček se trápil úzkostí dál: "Budou vajíčka dost chráněná? Co kdyby do stromu uhodil blesk a zabil celou moji rodinu... A co když přiletí sokol a sežere mi mé maličké? Dokazuje uživit?"

Když se z mláďát vyklubali krásní, zdraví a bystří vrabci a poletovali sem a tam, vrabeček lamentoval: "Najdou dostatek potravy? Uniknou kočce a ostatním dravcům?"

Pak se jednou pod stromem zastavil Mistr. Ukázal na vrabce a řekl učedníkům: "Podívejte se na nebeské ptactvo: neseje, nežne ani nesklízí do sýpek... a přece je váš Otec, který je na nebesích, živí!"

Šedohnědý vrabeček si najednou uvědomil, že měl vždycky všechno... A ani si toho nevšiml.

Světlo

"Jaká světla byla v kostele?" zeptala se učitelka náboženství dětí.

"Lustry."

"Svíčky."

"Malé červené světlo na oltáři."

"Okna."

Děti zmlkly.

"Ještě něco?" zeptala se znovu učitelka. Jedno z dětí zvedlo ruku a řeklo: "Oči lidí."

Proč tak často zapomínáme na světlo, které je "uvnitř" nás? Proč je necháváme vyhasnout?

"Když jsem byl malý, otec mi na nočním stolku vždycky nechával na noc rozsvícenou lampičku."

"Můj tatínek byl světlo."

Osel a flétna

Na poli nějakou dobu ležela opuštěná flétna, na kterou už nikdo nehrál. Až jednoho dne šel kolem osel. Silně do ní foukl, až vydala nejkrásnější zvuk svého života, nejkrásnější v celém životě osla i flétny.

Oba nedokázali pochopit, co se vlastně stalo, a vzhledem k tomu, že rozum nebyl jejich silnou stránkou a oba dva v rozum věřili, rychle se od sebe vzdálili, protože se styděli za to nejlepší, co každý z nich za svou smutnou existenci učinil.

Kolik opuštěných fléten a kolik oslů je na tomto světě! Mnozí z nás se neznají a skrývají sami sobě, kdo jsou, a žádají lásku od jiných nepoznaných, kteří svou totožnost také skrývají. Ale někdy se objeví záblesk, jiskra, a všechno se jasně osvítlí... Ale tím to také skončí. Protože schází odvaha. Člověk potřebuje tolik odvahy, aby mohl milovat.

Ale stejně tolik jí potřebuje, aby se nechal milovat.

Správná věc

Jeden člověk se procházel přírodou a zahlédl jiného člověka stojícího u stromu, jak něco dělá s provazem. Jeden konec si uvázal jako oprátku kolem boků a pokoušel se přehodit druhý konec přes silnou větev.

"Co to děláte?" zeptal se první muž zvědavě.

"Věším se," odpověděl druhý.

"Tak to si musíte uvázat uzel kolem krku," napověděl mu první.

"To jsem už zkoušel," vykřikl druhý. "Ale to bych se udusil."

Mnoho lidí by chtělo vykonat velké, pozoruhodné, významné a rozhodující věci. Mnozí z nich však nijak netouží po tom, aby nesli také jejich následky.

Každé rozhodnutí, zvláště to velké, důležité a rozhodné, má své následky. Moudrost života

spočívá právě ve zvážení důsledků činů, k nimž se rozhodujeme.

Setkání

Sedmiletý Marek zachmuřeně s rukama v kapsách odchází z hodiny náboženství. Pokrčí rameny a mumlá si: "Tady se mluví jenom o Bohu: Bůh, Bůh, Bůh a zase Bůh. Proč neříkají něco *zajímavého*? Proč si nikdy nepovídáme o fotbale nebo o televizních seriálech?"

Bože, vyslyš mne!

Říkali mi, že neexistuješ,

a já jsem jim jako blbec věřil.

Ale včera večer jsem v díře po granátu uviděl tvoje nebe.

Najednou jsem si uvědomil, že mi lhali.

Kdybych se snažil pořádně se podívat

na věci, které jsi stvořil,

hned bych pochopil, že tamti

zapírali, že kočka je kočka.

Je zvláštní, že jsem se musel

dostat až do tohoto pekla,

abych měl čas uvidět tvou tvář!

Strašně tě mám rád...

to jsem chtěl, abys věděl.

Za chvíli tu bude hrozná bitva.

Kdoví?

Možná k tobě dnes večer přijdu.

Nebývali jsme dobrými přáteli,

a já se ptám, můj Bože,

jestli mě budeš čekat u dveří.

Podívej, takhle tu pláču!

Právě já začnu fňukat!

Kdybych tě jenom poznal dřív...

Pojďme! Musím už jít.

Je to směšné:

když jsem se s tebou setkal, už se nebojím umřít.

Nashledanou!

(Modlitba nalezená v batohu vojáka, který zemřel v roce 1944 v bitvě u Montecassina.)

Touha

Byl jednou jeden muž, který žil v nejkrajnější bídě. Ale choval velkou úctu ke svatému Mikuláši a velmi horlivě se k němu modlil. A tak světec pojal úmysl, že sestoupí na zem a pomůže mu.

Když přišel k němu domů, uviděl, že se mu vede opravdu špatně a nemá vůbec nic.

Rozhodl se tedy, že mu pomůže.

Ukázal prstem na kámen, který ležel na dvorku, a ten se změnil ve třpytící se zlato.

"Chceš to zlato?" zeptal se světec chudáka.

Muž se hluboce uklonil a odpověděl: "Ne, nechci."

Světec se na něj rozradostněně podíval: "Synu můj, tolik jsi mne potěšil. Nyní jsi opravdu na cestě k dokonalosti."

Muž odpověděl: "Ale ne, to, co bych opravdu chtěl, je tvůj prst."

Bůh nám dal sebe samotného, celého. Ale my zázraky nekonáme. Proč?

Soudek

Žil jednou jeden rytíř, který odvážně bojoval po všech koutech království. Až mu jednoho dne střela z kuše při šarvátce prostřelila nohu a téměř ukončila jeho dny.

Když se léčil ze svého zranění, zahlédl ráj, ale ve veliké dálce, téměř v nedohlednu, zatímco sálající peklo s vraty dokořán bylo těsně vedle něj. Už dlouho totiž nedbal na žádné sliby ani pravidla rytířství a stal se z něj krvelačný a bezohledný voják, který bez výčitek vraždí

bližního, rabuje a žádné násilí mu není cizí.

Plný strachu zahodil po uzdravení přilbici, meč a brnění a vydal se pěšky k jeskyni, ve které bydlel jeden svatý poustevník.

"Otče, přál bych si, aby mi byly odpuštěny hříchy, protože mám velký strach o spásu své duše. Vykonám jakékoli pokání. Ničeho se nebojím!"

"Dobře, synu," odpověděl poustevník. "Stačí jediné: naplň mi tento soudek vodou a přines mi ho."

"Cože? To je pokání pro děti nebo pro slabé ženské!" Rytíř hrozivě zamával pěstí, ale vidina šklebícího se ďábla ho hned zkontrolovala.

Vzal soudek pod paži a s brbláním zamířil k řece.

Ponořil soudek do vody, ale ten se nenaplnil.

"V tom je nějaké kouzlo," zařval kajcník. "Ale teď se uvidí."

Vydal se k prameni - soudek tvrdohlavě zůstával prázdný. Rytíř se zlostně vrhl ke studni. Skoda námahy!

O rok později přišel ke starému poustevníkovi otrhaný chudák s nohama do krve rozedřenýma a se soudkem pod paží.

"Otče," řekl rytíř (byl to opravdu on) tichým a zoufalým hlasem, "byl jsem u všech řek a pramenů v království, ale soudek se mi naplnit nepodařilo... Teď vím, že mi mé hříchy nebudou odpuštěny. Budu na věky zatracen! Mé hříchy, tak těžké hříchy... Litoval jsem jich příliš pozdě."

Slzy mu stékaly po vyhublé tváři. Jedna maličká slza sklouzla po hustých vousech a kápala do soudku. Soudek se rázem naplnil až po okraj tou nejčistší, nejčerstvější a nejlepší vodou, jakou kdy kdo viděl.

Jedna slzička lítosti...

Jeden světec byl hned po příchodu do ráje odměněn zlatou korunou. Celý šťastný se procházel po okouzlujících nebeských cestách, až si trochu překvapeně všiml, že většina ostatních svatých má na hlavě koruny posázené drahými kameny.

Se zřetelným zklamáním v hlase se zeptal: "Proč nemám na koruně ani jediný drahý kámen?"

Jeden z andělů mu odpověděl: "Protože sis žádný nezasloužil. Drahokamy jsou slzy, které světcí na zemi vyplakali. Ty jsi nikdy neplakal."

"A jak jsem mohl plakat," opáčil světec, "když jsem tak šťastně spočíval v Boží lásce¹?"

"To je velká věc," řekl anděl. "A proto máš také korunu ze zlata. Ale drahokamy náleží jen těm, kdo plakali."

Obtížné přátelství

Pes a kůň se stali velkými přáteli. Tak na sebe mysleli, že se všemožně snažili jeden druhému prokázat svůj cit.

Pes nosil koni nejlepší kosti, které našel, a kůň psovi nechával své přiděly sena.

Měli se tak rádi, že umřeli hladu.

Mé štěstí jsem já, ne ty.

*Nejen proto, že ty můžeš být pomíjivý,
ale také proto, že ty chceš, abych byl tím, čím nejsem.*

*Nemohu být šťastný, když se změním
jen proto, abych uspokojil tvé sobectví.*

*A nemohu se cítit šťastný, když mě kritizuješ,
protože nemyslím jako ty a nevidím věci jako ty.*

Říkáš, že jsem proti tobě.

*A přece pokaždé když jsem odmítl tvé přesvědčení,
ty jsi se vzepřel mému.*

Nesnažím se změnit tvé myšlení.

Vím, že usiluješ být sám, sebou.

A nemohu připustit, abys mi říkal, jaký mám být já...

Říkáš, že jsem byl všední

a ničím jsem nemohl zaujmout.

Ale proč jsi tedy chtěl využít mého života k tomu, abys sám sobě dokázal, kdo jsi?

Provazolezec

Kdysi žil jeden slavný provazolezec. Jeho podivuhodné obratnosti se všichni obdivovali: nikdo nepamatoval, že by někdy zakolísal nebo spadl.

Jednou se cirkus, ve kterém provazolezec vystupoval, dostal do finančních potíží.

Ředitel provazolezci navrhl, že zvednou lano do větší výšky a prodlouží ho, aby tak přilákali víc lidí.

Všichni členové cirkusu provazolezci naprosto důvěřovali a byli si jisti, že číslo bude mít velký úspěch.

Provazolezec se ptal svých kolegů: "Víte jistě, že se mi to podaří?"

Všichni odpovídali: "Důvěřujeme ti a víme určitě, že se ti to povede."

Provazolezcův výstup měl ohromný úspěch. U cirkusové pokladny se každodenně tlačila dlouhá fronta lidí, kteří chtěli být svědky té mimořádné ukázky dovednosti a odvahy.

Po roce úspěchů chtěl ředitel zajistit cirkusu ještě větší jméno a navrhl provazolezci, aby udělal jedno mimořádné číslo, které by přivábilo ještě víc lidí. Napadlo ho napnout ocelové lano mezi dvěma břehy nad hlubokými vodopády a pozvat všechny lidi z okolí, novináře a televizi, aby se přišli podívat na toto číslo, které ještě nikdo neviděl.

Všichni členové cirkusu znovu projevíli artistovi svou důvěru. Provazolezec neváhal a návrh přijal.

Ještě jednou, těsně před vystoupením na lano, se zeptal všech spolupracovníků, jestli k němu opravdu mají tak neomezenou důvěru.

"Ano!" Zvolali všichni bez výjimky.

Artista vstoupil na lano a bez jediného zakolísání ho přešel. Všichni diváci byli bez sebe nadšením.

Najednou provazolezec zvedl ruku na znamení, že chce něco říct.

"Máte ve mě ohromnou důvěru?" zeptal se.

"Samozřejmě," vykřikl jeden člověk z cirkusu jménem všech.

"Tak vám chci ukázat ještě odvážnější kousek!"

"Výborně! Pověz nám, co to bude. Máme v tebe neomezenou důvěru. Přijímáme všechno, co navrhneš!"

"Teď chci jít tam a zpátky a vézt přitom v rukou tra-kař. Vzhledem k tomu, že ke mně máte neomezenou důvěru, navrhuji vám, ať si jeden z vás do něj sedne."

Nikdo se nepřihlásil.

Ježíš s učedníky, kteří ho doprovázeli, vstoupil do loďky. Neočekávaně se strhla na jezeře velká bouře. Vlny byly

tak vysoké, že se až přelévaly přes lod', takže ta v nich chvílemi úplně mizela. Ale Ježíš spal. Učedníci se k němu přiblížili a s křikem ho probudili: "Pane, zachraň nás, nebo zahyneme!" Řekl jim: "Proč jste tak ustrašení, to máte tak málo víry?"

(Srov. Matouš 8,23-26)

Boží srdce

Jeden učitel vyprávěl dětem v hodině náboženství podobenství o marnotratném synovi a po chvíli si všiml, že hodně dětí přestalo dávat pozor. Požádal je tedy, aby mu podobenství písemně shrnuly.

Jedno z dětí napsalo: Jeden muž měl dva syny, tomu mladšímu se ale doma nelíbilo a jednoho dne odešel pryč a vzal si s sebou všechny peníze. Pak mu ale peníze došly, a tak se rozhodl, že se vrátí domů, protože už neměl ani co jíst. Když se vracel, uviděl ho otec a celý šťastný popadl velkou hůl a běžel mu naproti. Po cestě potkal druhého syna, toho hodného, a ten se ho zeptal, kam s tou hůlí tak běží. "Vrátil se ten darebák tvůj bratr. Po tom, co provedl, si zaslouží pěkně nařezat." "Mám ti pomoci, táti?" "Samozřejmě," odpověděl otec.

A tak mu oba dali co proto. Pak otec zavolal sluhu a řekl mu, ať zabije nejvypasenější tele a

uspořádá velkou oslavu, protože si to s tím darebákem mohl konečně vyřídit."
Pochopit logiku Božího srdce je těžké pro všechny.

Řetízek a hřebínek

Kdysi dávno žili na tomto světě v jedné vesničce dva manželé, jejichž láska ode dne svatby nikdy nepřestala růst. Byli hodně chudí, ale oba věděli, že ten druhý nosí v srdci nesplněné přání. Muž měl zlaté kapesní hodinky, které zdědil po otci, a snil, že si k nim koupí zlatý řetízek; a žena snila o perleťovém hřebínku, který by si vetkla do svých dlouhých a jemných světlých vlasů.

Roky utíkaly a muž myslel stále víc na hřebínek, zatímco žena na něj téměř zapomněla a snažila se najít způsob, jak muži koupit zlatý řetízek.

Už dlouho o tom nemluvili, ale pořád měli svůj nesplnitelný sen.

Jednou ráno, v den desátého výročí svatby, přišla žena ke svému manželovi s úsměvem, ale s hlavou ostříhanou téměř dohola, nádherné dlouhé vlasy byly tytam.

"Cos to udělala, miláčku?" zeptal se užasle.

Žena rozevřela dlaň, na které zazářil zlatý řetízek.

"Prodala jsem je, abych ti mohla koupit zlatý řetízek k hodinkám."

"Cos to jenom udělala," řekl muž a ukázal ženě překrásný a drahý hřebínek z perleti. "Já jsem prodal hodinky, abych ti mohl koupit hřebínek!"

A objali se. Nepotřebovali nic jiného, byli bohatí jeden druhým.

"Polož si mě na srdce jako pečeť, jako pečeť na své rámě. Vždyť silná jako smrt je láska, neúprosná jako hrob žárlivost lásky.

*Zár její - zár ohně,
plamen Hospodinův.*

*Lásku neuhásí ani velké vody
a řeky ji nezaplaví.*

*Kdyby za lásku chtěl někdo dávat
všechno jmění svého domu,
sklidil by jen pohrdání."*

(Píseň písní 8,6-7)

V životě je jen jedno štěstí: milovat a být milován.

Modrá růže

Když čínský císař ucítil, že se jeho dny chýlí ke konci, rozhodl se najít manžela pro svou jedinou dceru. Nebyla to jen nejelegantnější a nejvzdělanější ze všech dívek v císařství, ale také zdaleka nejkrásnější. Měla jedinou vadu: nechtěla se vdávat ani za nic.

Když ji otec tak naléhavě prosil, prohlásila, že si vezme za manžela toho, kdo jí přinese modrou růži. Jakmile se tato zpráva roznesla, všichni mladíci ze vznešených a bohatých rodů, kteří v císařství žili, se dali do hledání modré růže. Ale marně. Jeden po druhém se vzdávali. Nakonec zůstali jen tři.

První z nich byl nejbohatším obchodníkem v císařství, byl dokonce bohatší než sám císař.

Šel k nejlepšímu alchymistovi, který tehdy na světě žil, a ten pomocí různých látek a barev proměnil bílou růži v dokonale

modrou. Obchodník neztrácel čas a hned ji přinesl do císařského paláce. Když princezna uviděla růži, zbledla, ale pak prohlásila: "Kdyby si na tu růži sedl motýl, otrávil by se," a znechuceně ji odhodila.

Druhým nápadníkem byl generál císařovy armády. Požádal nejzručnějšího klenotníka na světě, aby mu modrou růži vybrousil ze safíru. Když princezna spočinula pohledem svých temných očí na růži, která se mihotala září jako odraz nebe na mořské hladině, řekla: "Tatínku, nevidíš, že to není růže, ale jen safír vybroušený do tvaru růže?"

Třetím nápadníkem byl syn prvního ministra, krásný, vzdělaný a jemný mladík. Tři měsíce zaměstnával nejlepší umělce země, než mu vytvořili modrou růži z nejjemnějšího porcelánu.

"Nechám šiji, protože je překrásná," řekla princezna, "ale je to jen ozdobný předmět."

Tak byl odmítnut i třetí nápadník.

Jednoho krásného letního večera princezna seděla u okna a těšila se z pohledu na západ slunce, když uslyšela něčí zpěv. Náhodou tudy procházel mladý básník. Jeho pohled se setkal s jejím. Na chvíli se na sebe mlčky zadívali. Pak jí mladý básník něžně řekl: "Moc bych si tě chtěl vzít za ženu."

"To není tak jednoduché," odpověděla princezna. "Já jsem císařova dcera a slíbila jsem, že si vezmu jen toho, kdo mi přinese modrou růži. Dosud se to nikomu nepodařilo."

"Já ji najdu," prohlásil básník.

Druhý den ráno mladý básník utrl bílou růží a přinesl ji císaři. Ten ji se smíchem předal dceři. Princezna vzala do ruky růži a bez zaváhání prohlásila: "Konečně mám modrou růži!" Císařovi chvíli trvalo, než se z překvapení vzpamatoval. Ministři a dvořané mezi sebou nesouhlasně mručeli: "Vždyť ta růže není modrá..."

Ale princezna odpověděla: "Cožpak vám neslouží zrak? Tato růže je modrá, tím si můžete být jisti. Jen se dobře podívejte a uvidíte, jak je nádherně modrá!"

Všichni dvořané zmlkli. Princezna si vzala za muže básníka a byli spolu až do smrti šťastni. *Dobře vidíme jen srdcem. Měli bychom mu víc důvěřovat.*

Učeň

V době kamenných hradů a hrdinných rytířů oděných v nádherná brnění se jeden odvážný a velmi šikovný chlapec rozhodl, že se stane kovářem. Začal jako učeň u jednoho kováře a rychle se naučil veškerému kovářskému umění. Naučil se používat kleště, kout železo na kovadlině a pracovat s měchem. Byl opravdu velmi zručný - dokázal vykovat dokonale rovné a ostré meče i lehké a pevné přilbice, které odolaly každé ráně, nádherné svícny i překrásně zdobené mříže.

Když skončila doba jeho učení, našel si místo v kovárně královského paláce.

Všechna jeho kovářská dovednost však byla marná, protože se nenaučil to nejzákladnější: jak na křesadle vykřesat oheň, bez kterého se při své práci neobešel.

Je samozřejmé, že si děti musí osvojit určité dovednosti (číst, plavat, používat počítač), že se musí připravit na život v jedenadvacátém století. Ale jestliže jim nebude poskytnuto nic jiného, jestliže jim bude upřena duchovní stránka, pak je o ně postaráno jen v některých detailech života, jako by život neměl žádný střed. V některých kulturách se proces objevování tohoto duchovního středu nazývá prostě naučit se být člověkem.

Požehnutí

Si»ŷ»^8íec Henri Nouwen se po životě stráveném v univerzitním prostředí rozhodl, že bude žít v komunitě Archa. Jednou za ním přišla postižená členka komunity a požádala ho:

"Henri, můžeš mi dát požehnutí?"

Otec Nouwen přikývl a automaticky jí palcem na čele udělal křížek.

Místo aby byla spokojená, bouřlivě zaprotestovala: "Ne, tak to neplatí. Já chci opravdové požehnutí!"

Otec Nouwen si uvědomil, že její prosbu splnil sice obvyklým způsobem, ale jen zběžně, a řekl: "Promiň... udělím ti opravdové požehnutí, až se všichni sejdeme na bohoslužbě."

Po bohoslužbě, když na podlaze sedělo kolem dokola asi třicet lidí, otec Nouwen řekl:

"Janet mě požádala,

abych jí udělil zvláštní požehnutí. Cítí, že ho teď potřebuje."

Dívka vstala a zamířila ke knězi, kterému dlouhý bílý oděv s širokými rukávy zakrýval nejen paže, ale i ruce. Janet ho spontánně objala a položila mu hlavu na prsa. Aniž nad tím otec Nouwen nějak přemýšlel, objal ji také, takže téměř zmizela v záhybech jeho hábitu.

V tomto objetí jí otec Nouwen řekl: "Janet, chci, abys věděla, že jsi milovaná Boží dcera. V Božích očích máš nesmírnou cenu. Tvůj krásný úsměv, tvá laskavost k ostatním členům komunity a všechny tvé dobré skutky nám ukazují, jak krásné stvoření jsi. Víím, že se v fceakkí dnech necítíš nejlíp a že máš v srdci smutek, ale chci tí připomenout, kdo jsi. Jsi mimořádná žcím, Bůh tě hluboce miluje a stejně tak tě milují také všichni, kteří tu jsou s tebou."

Janet zvedla hlavu; její široký úsměv prozrazoval, že toto požehnání skutečně slyšela a přijala. > Když se vrátila na své místo, chtěli dostat požehnání I i všichni ostatní postižení. I jeden z asistentů, čtyřiatřicetiletý mladík, zvedl ruku a zeptal se: "A já bych taky mohl?"

"Jistě," odpověděl otec Nouwen. "Pojď sem."

Objal ho a řekl: "Johne, je tak krásné, že tady jsi. Ty jsi milovaný Boží syn. Tvoje přítomnost nám všem přináší radost. Když věci nepůjdou tak hladce, jak by sis přál, a život tě bude tížit, vzpomeň si pokaždé, že jsi milován nekonečnou láskou."

Mladík na něj pohlédl se slzami v očích a řekl: "Dě-kuju, moc ti děkuju."

Pocit prokletí má člověk mnohem častěji než pocit, že je požehnaný.

Musíme znovu objevit smysl a krásu požehnání.

A když přijdou potíže a život se stane břemenem, vzpomeň si, kdo jsi. Jsi mimořádný člověk, Bůh tě hluboce miluje a stejně tak i všichni, kteří jsou s tebou.

Obětní beránek

Deset vesničanů se jednou společně vydalo na pole. Po cestě je překvapila strašná bouře. Poryvy větru ohýbaly stromy a bičovaly zem.

Vesničané se mezi blesky a kroupami utíkali schovat do polorozpadlého kostelíka.

Hromy burácely stále hlasitěji a blesky tančily na věžičkách kostelíka. Vesničanů se zmocnila hrůza a začali se polohlasně dohadovat, že mezi nimi musí být nějaký velký hříšník, protože způsobil tak hroznou bouři, která se neutiší, dokud je všechny nezahubí.

"Musíme zjistit, kdo to je," navrhl jeden, "a poslat ho ven."

"Pověsme klobouky zvenku na dveře. Komu uletí jako prvnímu, bude tím hříšníkem, a vydáme ho jeho osudu."

Všichni souhlasili. Stěží se jim podařilo otevřít dveře a pověsit slaměné klobouky ven.

Vítr hned jeden z nich odnesl.

Jeho majitele hned ostatní bez milosti vystrčili ze dveří. Ten se, chudák, ohnutý až k zemi, aby ho neodnesl

vítr, vydal do zuřící bouře. Udělal jen pár kroků, když uslyšel strašlivou ránu - obrovský blesk uhodil do kostelíka a spálil ho i s těmi, kteří se v něm ukrývali.

Jednou se ve stepi ztratilo levhartí mládě a slon ho nechtěně zašlápl. Levharti mládě zanedlouho našli a přinesli tuto zprávu jeho otci.

"Tvé mládě je mrtvé," volali na starého levharta. "Našli jsme ho v trávě, dole v údolí."

Levhart zakřičel bolestí a zlostí. "Kdo ho zabil? Řekněte mi, kdo ho zabil, ať se můžu pomstít."

"Zabil ho slon."

"Slon?"

„Ano, slon."

Starý levhart se zamyslel, ale po chvílce prohlásil: "Ne, to nebyl slon. Určitě to byly kozy."

Byly to kozy! Ted' uvidíte, jak se jim pomstím."

A tak se starý levhart, plný svatosvatého hněvu, rozběhl na kopec, kde se pásly kozy, a rozsápal celé stádo.

Krásný den

Dva týdny přšelo. Pak se konečně objevilo vymydlené a průzračně modré nebe a vzduch jen voněl. Byl to tak krásný den, že si ho člověk pomalu nedokáže ani představit.

Polní práce však měly zpoždění a statkář marně čekal na svého nádeníka.

Poslal za ním dceru.

Dívka nádeníka našla, jak si spokojeně sedí na louce před svou chatrčí a nechá si sluncem laskat tvář.

Pustila se do něj a ostře mu nakázala, ať se dá do práce.

Muž se na ni s úsměvem podíval a řekl: "A ty si opravdu myslíš, že ti takový den prodám?"

Tolik jsme si zvykli všechno prodávat a kupovat, že si už nedokážeme představit také "nezaplatitelné věci."

Co má větší cenu

Kdysi žil jeden dobrý a zbožný brahmín, který se živil jen almužnami věřících. Jednoho dne ho napadlo: "Půjdu prosit o almužnu oblečený jako chudý nedotknutelný."

Tak si kolem pasu uvázal hadr, jako to dělají *párijové*, ti nejchudší v Indii.

Ten den ho nikdo nepozdravil a nikdo mu nedal almužnu.

Vydal se na trh, do chrámu, ale nikdo na něj slovem nepromluvil.

Druhý den se brahmín oblékl podle své kasty - do bílého oděvu, hedvábného turbanu a vyšívané vesty. Lidé ho zdravili a dávali mu peníze pro jeho potřebu i pro chrám.

Když se vrátil domů, svlékl se, položil šaty na židli a hluboce se jim uklonil. Pak řekl: "Blaze vám, šaty! Blaze vám! Nejctihodnější na zemi jsou jistě šaty, nikoli člověk, který je nosí."

Cirkus, který postavili na kraji vesnice, začal při představení hořet. Klaun, už oblečený a nalíčený na své číslo, se rozběhl pro pomoc. Udýchaně dorazil na náves a začal prosit vesničany: "Pojďte honem na pomoc! Cirkus hoří!"

Ale lidé považovali šaškův křik za chytrý trik, kterým se snaží přilákat lidi na představení, a tak tleskali a smáli se až k slzám.

"Jestli ten oheň nezastavíme, přeskočí přes pole se zralou pšenicí až do vesnice!" Klaun marně volal a zapřisahal lidi, aby šli na pomoc, a marně vysvětloval, že to není žádný reklamní výstup ani trik, ale hořká skutečnost.

Jeho pláčem jen sílil smích a výkřiky: "Bravo!" "Jsi opravdový herec!"

Tak se oheň nerušeně šířil dál - shořel cirkus i celá vesnice.

Proč vidíme šaty, a ne lidi? Věříme kravatám, a nikoli myšlenkám. A mladí si často berou za manžela nebo za manželku šaty, a ne člověka...

Drahokam

Dva přátelé se setkali po dlouhé době. Jeden z nich zbohatl a druhý zchudl.

Najedli se spolu a vzpomínali na staré časy.

Pak chudák usnul.

Jeho příteli mu ho bylo líto, a tak mu před odchodem vsunul do kapsy obrovský diamant nevýslovné ceny.

Ale když se chudák probudil, diamant nenašel a žil dál jako dřív.

Po roce se oba přátelé shodou okolností zase potkali.

Když bohatý přítel uviděl, že chudý je pořád chudý, zeptal se: "Řekni mi přece, ty jsi nenašel poklad, který jsem ti dal do kapsy?"

Podobnou zkušeností je každé lidské setkání. Každý muž a každá žena, kteří s námi žijí, nás obdarovávají drahocennými dary. Většinou si toho však nevšimneme.

Poslední místo

V pekle už bylo plno a před jeho branou ještě čekala dlouhá fronta. Dáblu nezbylo než odepřít dalším přicházejícím vstup.

"Máme už jenom jedno místo a to by měl logicky dostat největší hříšník," prohlásil.

"Je mezi vámi aspoň nějaký masový vrah?"

Aby ďábel našel toho nejhoršího, začal hříšníky ve frontě vyslýchat.

Po chvíli uviděl jednoho, kterého si předtím nevšiml.

"Co jsi udělal ty?" zeptal se.

"Nic. Já jsem dobrý člověk a jsem tady omylem."

"Něco jsi určitě udělat musel," ušklíbl se ďábel, "každý něco udělal."

"To dobře vím," přesvědčeně odpověděl muž, "ale já jsem se od všeho vždycky držel stranou. Viděl jsem, jak lidé pronásledují jiné lidi, ale já jsem se k tomu bláznivému honu nepřidal, jak děti nechávají umřít hladem a prodávají je do otroctví, jak slabé vytlačují na okraj společnosti jako její odpad, jak jenom pořád přemýšlejí, čím by se navzájem podvedli. Ale já jsem tomu pokušení odolal a nikdy jsem nic neudělal. Nikdy."

"Vůbec nic?" zeptal se nevěřícně ďábel. "Jsi si jistý, žeš to všechno viděl?"

"Na vlastní oči!"

"A nic jsi neudělal?" zeptal se znovu ďábel.

"Ne!"

Ďábel se zachechtal: "Tak pojd' dál, příteli. To místo patří tobě!"

Jeden svatý muž potkal na procházce městem žebrající děvčátko oblečené v hadrech.

V myšlenkách se obrátil k Pánu: "Bože, jak můžeš takovou věc dopustit? Prosím tě, udělej s tím něco."

Večer uviděl v televizních zprávách zabitě lidi, oči umírajících dětí a těla trpících lidí.

Znovu se modlil: "Pane, tolik bídy. Udělej něco!"

V noci mu Pán jasně odpověděl: "Já jsem už něco udělal - stvořil jsem tebe!"

Malý šroubek

V trupu obrovské lodi byl maličký a nevýznamný šroubek, který společně s ostatními maličkými a nevýznamnými šroubky držel pohromadě dva ocelové pláty.

Když byla loď uprostřed Indického oceánu, šroubek se rozhodl, že už má svého bídného a špatně odměno-

váného života na tomto místě dost (za tolik let mu za jeho práci nikdo jedinkrát neřekl "děkuji") a vybuchl: "Už jsem se rozhodl! Jdu pryč!"

"Jestli půjdeš ty, tak půjdeme i my," prohlásily ostatní šroubky.

A také jakmile se šroubek začal vysouvat ven, ostatní ho následovaly. Při každém zhoupnutí vlny o kousek víc.

Nýty držící obložení protestovaly: "Tak jsme donuceny opustit své místo i my..."

"Prosím tě, stůj!" volaly na šroub ocelové pláty. "Jestli nás nikdo nebude držet pohromadě, je s námi konec!"

Úmysl šroubku opustit své místo v mžiku znal celý lodní trup.

Ohromný kolos, který do té doby s takovou jistotou zdolával vlny, začal bolestně skřípat a rozechvěl se.

Všechny pláty, žebra, osy, šrouby, a dokonce i malé nýtky se proto rozhodly, že šroubku pošlou vzkaz, aby se svého úmyslu vzdal:

"Celá loď se rozpadne, potopí se a nikdo se z ní nedostane pryč živý."

Šroubek se těmi slovy cítil polichocen a náhle si uvědomil, že je mnohem důležitější, než si myslel. A tak všem vzkázal, že zůstane na svém místě.

Zatímco svět spí,

dívám se z okna.

Pozoruji ticho,

které kdysi znělo životem

Přikrádají se stíny

a táhnou se po zemi.

Obličej mám přitisknutý na skle,

téměř není vidět - ale je tam.

Tak, zatímco ticho rozbíjí zem na padrtě,

počítám nesčetné stopy v písku, na dláždění, v životě.

A přestože nejsem víc než živé zrníčko,

slibuji Bohu, že než můj život doběhne,

svět bude vědět, že jsem tu byla.

Wendy, 12 let —

Příklad

"Táti," ptá se malý Ondra vystrašený televizními zprávami, Jak začíná válka?"

"Víš, můj malý, to se stane víceméně tak, že se například Anglie a Spojené státy na něčem nemohou dohodnout..."

Přerušil ho maminka: "Nepovídej hlouposti. Anglie se se Spojenými státy nikdy nepře!"

"A co to s tím má společného? Já jsem to uváděl jenom jako příklad."

"A pak bude mít kluk těch hloupostí plnou hlavu!"

"Aspoň něco v ní bude mít! Ty bys mu tam nechala absolutní prázdno!"
"Ale prosím tě... Nevidíš, že jsi k smíchu?"
Ozývá se Ondra: "Díky, už je mi to jasné..."
"Přijde pro mě tatínek a zeptá se mě, kolik válek jsem dneska vyhlásila."^a
Alexandra, 4 roky

To stačí

Jednu oblast postihlo strašné sucho. Tráva nejdřív ze-žloutla a pak uschla. Pomřely keře a nejslabší stromy. Z nebe nespada ani kapka a ráno nikdy zemi nepřineslo ani chvilkové občerstvení rosou.

Tisíce malých i velkých zvířat umíraly. Jen máloco mělo sílu utéct poušti, která všechno pohlcovala.

Sucho bylo den ode dne horší. Dokonce i silné staré stromy, které svými kořeny dosahovaly hluboko do země, ztratily listí. Všechny studánky a prameny zmizely. Potoky a řeky vyschly.

Jenom malá kytička ještě žila, protože jí jeden pramínek ještě dával pár kapek vody. Ale pramínek si zoufal: "Všechno je suché, má žízeň a umírá. A já s tím nedokážu nic udělat. Jaký smysl mají mé dvě kapky vody?"

Poblíž stál starý a mohutný strom. Uslyšel jeho nářek, a ještě než umřel, řekl pramínku: "Nikdo od tebe nečeká, že dáš život celé poušti. Tvým úkolem je udržet při životě tu kytičku. Nic víc."

Jsme zodpovědní za kytičku. Ale často na to zapomínáme, ibychom mohli naříkat nade vším, co nedokážeme.

Pan profesor skončil přednášku a jako obvykle se zeptal: "Máte nějaké dotazy?"

Jeden student se zeptal: "Pane profesore, v čem je smysl života?"

Někdo z těch, kteří se už chystali odejít, se zasmál. Profesor se na studenta dlouze a tázavě zadíval, aby poznal, jestli svou otázku myslel vážně. Bylo to tak.

"Odpovím vám."

Vytáhl z kapsy u kalhot peněženku a z ní kulaté zrcátko, ne větší než mince. Pak řekl: "Za války jsem byl malý kluk. Jednou jsem na ulici uviděl rozbité zrcátko. Schoval jsem si z něj ten největší kousek. To je on. Začal jsem si s ním hrát a učarovalo mi, že můžu zamířit paprsek světla do tmavých koutů, kam se slunce nikdy nedostalo - do hlubokých děr, trhlín, skrýší. To zrcátko jsem si nechal. Když jsem dospěl, zjistil jsem, že to nebyla jen dětská hra, ale metafora toho, co můžu v životě dělat.

Já jsem také úlomkem zrcadla, které jako celek neznám. Ale s tím, co mám, můžu poslat světlo - pravdu, porozumění, poznání, dobro, něhu - do temných koutů lidského srdce a můžu něco v někom změnit. Možná to uvidí jiní lidé a budou to také dělat.

V tom je pro mne smysl života."

Pokušení

Žil jeden poustevník, který byl tak dokonalý, že už byl jednou nohou v ráji.

K životu nepotřeboval téměř nic. Přebýval v jeskyni vyhloubené v úbočí skalnatého kopce, na kterém si na nedělní oběd sbíral divoké plody, bobule a sem tam nějaký kořínek.

"Jak bych ho jenom mohl pokoušet?" lámal si hlavu ďábel.

Sledoval ho, očichával jeho stopy, zkoumal ho od hlavy k patě, aby našel sebemenší slabé místo. Nic. Vztekle dupal, zuřil a klel. Až se rozhodl, že na něj zaútočí přímo.

Přišel k poustevníkovi, právě když si máčel kus tvrdého chleba v prameni vody, aby mu změkkl.

"Buď zdrav," pozdravil ďábel. "Víš, kdo jsem?"

"Ďábel," odpověděl klidně poustevník.

"Bůh mi dovolil, abych tě pokoušel. Chtěl bych, abys spáchal těžký hřích."

"Jen povídej," odpověděl poustevník. "Poslouchám."

"Zabij někoho."

"Ne. O tom se nebudeme bavit."

"Tak přepadni nějakou ženu."

"To je bestiální a nechutné. To nikdy neudělám. Jdi si po svých, ďáble. Nemáš fantazii."

"Tak si aspoň lokni vína. To ani není hřích. Udělej mi to pro radost."

Poustevník si povzdechl. "Tak dobře. Na jednom doušku není nic špatného."

V rukou se mu okamžitě objevil džbán chladného a perlivého vína. Jednou si z něj upil. Nadechl se a dal si ještě.

"Hm," zamručel si. "Je dobré." Dal si ještě jeden dlouhý doušek a řekl: "Je silné... je ďábelské!"

Přihloupě se rozesmál. Pak se znovu napil. Sotva se držel na nohou.

Po pěšince stbupala nahoru dívka.

"Dobry den, svatý muži," pozdravila. "Přinesla jsem ti pár jablek a trochu chleba."

Poustevník se s divokými výkřiky a zakalenýma očima vrhl na dívku. Popadl ji za vlasy a povalil ji na zem. Ubohá dívka ze všech sil křičela. Uslyšel ji její otec, který pracoval na poli, a přiběhl k jeskyni. Poustevník vzal velký kámen a vši silou jím otce praštil.

Když se poustevník vzpamatoval, uviděl, že mu u nohou leží muž v tratolišti krve.

"Myslím, zeje po něm," řekl se zadostiučiněním ďábel. Utrhl květ a strčil si ho do úst.

Poustevník se s hrůzou vrhl na kolena: "Panebože, co jsem to udělal?"

Ďábel odpověděl: "Měl jsi na vybranou tři zla a ty sis vybral to nejmenší. Díky tomu teď strávíš dlouhé dny v mé společnosti."

Pohvizdoval si a s rukama v kapsách se vydal pryč. Po několika krocích se zastavil, otočil se, a jako by volal na starého známého, řekl: "No tak, poustevníku, jen pojď."

Neexistuje větší a menší zlo.

Bambus

V jedné nádherné zahradě rostl velkolepě vyhlížející bambus. Pán zahrady ho měl rád víc než kterýkoli jiný strom. Bambus rok od roku sílil a rostl do krásy. Dobře věděl, že ho pán má rád, a proto byl šťastný.

Jednou pán přišel ke svému milovanému bambusu a řekl: "Milý bambuse, potřebuji tě."

Nádherný strom pocítil, že nadešla chvíle, pro kterou vyrostl, a s velkou radostí v hlase prohlásil: "Jsem připravený, pane. Udělej se mnou, co chceš."

Pánův hlas zněl vážně: "Abych tě mohl použít, musím tě porazit."

Bambus se vyděsil: "Pane, ty mě chceš porazit? Vždyť jsem nejkrásnější strom ve tvé zahradě? Ne, prosím tě, ne! Využij mě pro své potěšení, pane, ale neporázej mě."

"Milý bambuse," pokračoval pán, "jestliže tě neporazím, nebudu tě moci ani použít."

V zahradě se rozhostilo naprosté ticho. I vítr přestal vát. Bambus pomalu sklonil svou nádhernou korunu a zašeptal: "Pane, jestli mě nemůžeš použít, aniž bys mě porazil, tak mě poraz."

"Milý bambuse," řekl ještě pán, "nejenže tě musím porazit, ale musím ti také ořezat větve a listy."

"Pane, měj se mnou slitování. Znič mou krásu, ale nech mi větve a listy."

"Když je neořežu, nemůžu tě použít."

Slunce si zakrylo tvář, motýl vystrašeně odlétl. Bambus se roztrásl a slabým hlasem řekl:

"Pane, ořež je."

"Milý bambuse, musím s tebou udělat ještě něco. Musím tě rozseknout napůl a vytrhnout ti srdce. Jinak bych tě nemohl použít."

Bambus se sklonil k zemi a zašeptal: "Pane, rozsekni mě a trhej."

Tak pán zahrady porazil bambus, odřezal větve a listy, rozsekl ho a vytrhl mu srdce. Pak ho odnesl na místo,

kde ze země tryskal pramen, poblíž polí, která trpěla suchem. Jemně připevnil jeden konec milovaného bam-busu k prameni a druhý namířil na vyschlá pole.

Průzračná, chladná, čerstvá voda se vydala tělem bambusu až k polím. Na polích byla zasetá ryže a přinesla výbornou úrodu.

Tak se bambus stal velkým požehnáním, i když byl poražen a zničen.

Když byl ještě nádherným stromem, žil jen pro sebe a radoval se ze své krásy. Poražený, zraněný a znetvořený se stal prostředkem, jímž pán zavlažoval své království.

My tomu říkáme "utrpení". Bůh tomu říká "potřebuji té".

Ovce

Hned jak byla ovce stvořena, zjistila, že je ze všech zvířat nejslabší. Žila s neustálým strachem, že ji některé z jiných zvířat napadne, protože všichni byli silnější a útoční. Ovce nevěděla, jak se má bránit.

Vrátila se ke Stvořiteli a pověděla mu o svém trápení.

"Chceš něco, aby ses mohla bránit?" zeptal se chápavě Pán.

"Ano."

"A co třeba ostré kly?"

Ovce zavrtěla hlavou: "Jak bych se potom mohla pást?" A navíc bych vypadala, že chci někoho napadnout."

"Chceš silné drápy?"

"To ne! Ještě bych jich mohla zneužít..."

"Tak bys mohla prskat jedovaté sliny," pokračoval trpělivě Pán.

"O tom nemůže být ani řeč. Všichni by mě nenáviděli jako hada a odevšad by mě vyháněli."

"A co dva pořádné rohy?"

"Taky ne. Kdo by mě pak ještě chtěl pohladit?"

"Ale aby ses mohla bránit, potřebuješ něco, čím bys mohla útočnickovi ublížit..."

"Ublížit? To v žádném případě nemůžu. To radši zůstanu taková, jaká jsem..."

Zapomněli jsme na skutečnost, že my, lidské bytosti, jsme v určitém smyslu jako zvířátka a že nemáme jako ona ani kožešinu, ani ostré zuby, které by nás mohly chránit. Nechrání nás totiž zloba, ale lidskost - schopnost milovat ostatní a přijímat lásku, kterou nám ostatní chtějí dát. V noci nás nehřeje naše vlastní tvrdost, ale něha, pro kterou nás druzí touží zahřívát. Skutečná síla člověka spočívá v jeho něze.

Pojištění

Kdysi žil jeden hodný člověk, který se jmenoval Romo-letto a bydlel v domku na břehu Tibery. Jednoho jarního rána Romoletto uviděl, že mu řeka vystoupila až ke dveřím. Hustě pršelo a řečiště přetévalo hnědavou a divokou vodou.

Romoletto si pustil rádio a trochu se polekal. Ve zprávách totiž několikrát opakovali:

"Všichni, kdo bydlí poblíž Tibery, musí opustit své příbytky - blíží se povodeň."

Romoletto byl velmi zbožný a měl velkou důvěru v Pána. Tak si klekl a začal se modlit.

"Pane, zachraň mě!"

V tom okamžiku uslyšel shora hlas.

"Neboj se, Romoletto. Já se o tebe postarám!" Byl to hlas Pána.

Romoletto se radostně zvedl a pustil se do každodenní práce, jako by se nic nedělo. V jedenáct hodin měl už vodu v domě všude kolem sebe, a tak vyšel po schodech do patra. Kolem právě jeli hasiči. Jeden z nich ho uviděl a zavolal: "Rychle pojdte s námi! Tady je to nebezpečné!"

"Kdepak. Já mám to nejlepší pojištění!" odpověděl Romoletto a ukázal prstem na nebe.

Ve tři odpoledne voda vystoupila až do patra a Romoletto před ní utekl do podkroví. Jela kolem policejní loď, ze které na něj volali: "Pojdte rychle s námi! Voda stoupne ještě výš!"

Romoletto tvrdohlavě odmítal: "Já mám svou vlastní ochranku!"

V pět odpoledne voda vystoupila nad okapy a Romoletto vyšplhal na střechu. Kolem jel záchranný člun Červeného kříže, který hledal zbývající obyvatele. Marně se snažili Romoletta odvézt. Držel se komínu jako klíště. "Já to nepotřebuju. Mám lepšího zachránce!"

Voda stoupala dál a deset minut před šestou Romoletto utonul.

Jakmile se ocitl v ráji, začal se vztekát. Šel za Pánem a protestoval: "Ty jsi řekl, že se o mě postaráš, a já jsem místo toho umřel!"

Pán se na něj dobromyslně podíval: "Ale já jsem se o tebe postaral, Romoletto. Poslal jsem ti tři lodě!"

Jeden chudák měl z života jen trápení, ale nepřestával se modlit: "Pane, prosím tě, dej, ať aspoň vyhraju v loterii. "

Měl se čím dál hůř, ale dál se modlil: "Pane, pomoz mi, ať vyhraju v loterii."

Jeho modlitba každodenně stoupala do nebes: "Pane, pomoz mi... dej, ať vyhraju v loterii."

Až ho jednou v noci probudil Boží hlas: "Tak mi také pomoz a kup si alespoň los."

Úspora

Jednoho čínského vědce pozvali na berlínskou univerzitu. Na letišti na něj čekal jeho německý kolega. Po přivítání se oba vydali k zastávce autobusu. Stál tam jeden autobus, který byl připravený k odjezdu.

Německý profesor popadl Číňana za ruku: "Poběžte, rychle!"

A rozeběhli se k autobusu. Naskočili do něj na poslední chvíli. Hned se za nimi zavřely dveře a autobus se rozjel.

Němec se s úlevným výdechem podíval na hodinky.

"Díky Bohu," zasípal, "ušetřili jsme tak deset minut."

Číňan se na něj tázavě podíval a s úsměvem řekl: "A co s těmi deseti minutami budeme dělat?"

Nejde ani tak o to, aby člověk měl plno práce, ale o to, jaký má k ní důvod. Včelu všichni chválí, zatímco vosu honí plácačkou.

Polovinu života trávíme hledáním toho, co bychom mohli dělat s časem, který jsme ušetřili.

Poslání

Po dlouhé době společného života v rozjímání a studiu se měli tři mnichovi žáci vydat do světa za svým posláním.

Za deset let přijeli svého učitele navštívit.

Staříčkový mnich jim řekl, aby se posadili kolem něj, protože už nemohl chodit. Každý mu začal vyprávět, co prožil.

"Já jsem napsal spoustu knih a prodal jsem miliony výtisků," prohlásil první se stopou pýchy v hlase.

"Zahltil jsi svět papírem," odpověděl učitel.

"Já jsem kázal na tisíce místech."

"Ty jsi zahltil svět slovy," řekl na to učitel.

Pak promluvil třetí: "Přinesl jsem ti polštář, aby sis na něj mohl položit bolavé nohy," řekl.

Učitel se usmál: "Ty jsi našel Boha."

Jeden velký asketa, kterého pro jeho nesmírnou svatost znal celý svět,, žil v hluboké jeskyni. Každý den trávil meditací a jeho myšlenky se nikdy nevzdálily od Pána.

Jednoho dne, když poustevník zase rozjímal, se odněkud vynořila myška a začala mu ohlodávat botu. Poustevník vzteky bez sebe otevřel oči.

"Proč mě rušíš při rozjímání?"

"Ale já mám hlad," zapískla vystrašeně myška.

„Ať už tě tu nevidím, ty hnusná myši," zakřičel asketa, „Jak si vůbec můžeš dovolit rušit mě ze spojení s Bohem?"

"Jak se ti podaří dosáhnout spojení s Bohem," zeptala se myška, "když nedokážeš vyjít ani se mnou?"

Sluneční hodiny

Jeden orientální vladař přivezl svým poddaným z cest po Západu sluneční hodiny, protože v jeho království hodiny ještě nikdo neznal.

Tento podivuhodný dar změnil život celého království. Poddaní se brzy naučili dělit den na hodiny a odměřovat podle hodin čas. Stali se z nich dochvilní, přesní, důvěryhodní a pilní lidé. Za několik let se tak naučili obratně využívat čas a získali velké bohatství.

Když onen vladař zemřel, chtěli dobří a bohatí poddaní vybudovat pomník, který by ho důstojně připomínal.

A protože symbolem královny dobrotivosti a zdrojem jejich bohatství byly sluneční hodiny, napadlo je, že nad nimi postaví nádherný chrám se zlatou kupolí.

Když své dílo dokončili a zlatá kupole zakryla sluneční hodiny, už na ně samozřejmě nemohly dopadat sluneční paprsky.

A proužek stínu, který díky slunci ukazoval lidem čas, samozřejmě také zmizel.

Někteří lidé přestali být dochvilní, jiní zase už nebyli tak přesní jako dřív a další zapomněli na svou píli. Každý šel svou cestou a na ostatní se neohlížel. A celé království upadlo do bídy.

Je to jasné, ne? Ale neděláme dnes totéž, když zavíráme Boha do jakéhosi muzea nebo když z něj děláme hřbitovního hlídače?

Kamenný lev

Jednomu šestnáctiletému studentovi se ve snu zdálo, jak ho ostrými zuby trhá lev.

Den poté jel se spolužáky na výlet do města, ve kterém ještě nikdy nebyl. Samozřejmě se nemusel bát, že by tam na něj čekali lvi. Ale sen z předešlé noci ho stále znepokojoval.

Když si chtěl prohlédnout jeden kostel, všiml si, že na náměstí před kostelem stojí kamenný lev s tlamou otevřenou dokořán a obrácenou vzhůru, jako by řval.

"To je ten rňů lev. Ten, co mě dnes v noci trhal!"

Pověděl o svém snu kamarádům. Pak se se smíchem, aby ukázal, že se snů nebojí, přiblížil ke lvovi.

"Lve, poznáváš mě!? Probud' se! Jen ukaž, jestli mě můžeš sežrat!"

S těmito slovy vsunul ruku do kamenné lví tlamy a sáhl, kam to nejhluběji šlo...

Hned však zakřičel strachem a bolestí. Potom bleskurychle vytáhl zakrvácenou ruku ven a zhroutil se na zem.

Hluboko ve lví tlamě se usadil obrovský štír a bodl ho do ruky.

"Můžu přestat pít, kdykoli se mi zachce. Přede dvěma roky jsem přestal kouřit, protože jsem si řekl, zeje to moc drahé a že mi to za to nestojí. Nejsem na ničem závislý. Nevadí mi, když si šest měsíců nedám trávu. Je to jenom fajn, ale nic víc, prostě si dám čas od času trip a Jedu na výlet \ To se v pohodě dá. Lidé s těmi nebezpečími přehánějí... "

Kenny, 19 let (Týden nato se smrtelně předav koval.)

Mandloň

V zahradě se nade všemi ostatními stromy vypínala k nebi vysoká a krásně rostlá mandloň. Byla šťastná, když se jí ve větvích honily barevné pěnkavy a elegantní a vznešené sýkorky. Ráda hostila stehlíky, slavíky a další zpěvné ptáky.

Ale jednou se jí v koruně usadil dudek. Položil ucho na kůru a uslyšel pod ní hemžení maličkých, ale nenasytných larev. Vnořil dlouhý zakroucený zobák do mandloňového kmene a začal pořádat larvy jednu po druhé.

Mandloň zesrnutněla.

Takový ošklivý pták jí zobákem rozpíchá kůru, a ničí tak její krásu. To si přece nenechá líbit.

Pyšná mandloň dělala, co mohla, aby dudka vyhnala, až konečně jednoho dne odletěl.

Od té doby mohly larvy v její kůře bezstarostně tloustnout a kousek po kousku prokousaly celý kmen skrz naskrz.

Pak jednou večer přišel prudší závan větru a pyšná mandloň se skácela k zemi.

Když tě někdo "štípe pod kůží" tím, že ti ukazuje chyby a nedostatky, nerozčiluj se. Spíš mu poděkuj.

Byrokracie

Jeden soudce, který byl členem nejvyššííiosouJu, seděl na břehu řeky. Přišel k němu pocestný a zeptal se: "Chtěl bych se dostat na druhou stranu. Můžu si půjčit tuto loďku?"

"Ano," odpověděl soudce, "to je moje loďka."

Pocestný mu poděkoval a odrazil od břehu. Chopil se vesel, ale když byl na hlubině, voda

prosakující dírou loďku potopila. Pocestný neuměl plavat a utopil se.**

"Copak nemáte srdce?" vytkl soudci člověk, který všechno viděl. "Proč jste mu neřekl, že do té loďky teče?"

"Na to se mě nikdo neptal," odpověděl slavný právník.

(A. Bierce)

"Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Odevzdáváte desátky z máty, kopru a kmínu, a nedbáte na to, co je v Zákoně důležitější: právo, milosrdenství a věrnost."

(Matouš 23,23)

"Hledte se mít na pozoru před kvasem farizeů a saduceů!"

(Matouš 16,6)

Je důležité, jakým způsobem se co řekne

Jednoho rána si kalif Hárún al Rašíd jako obvykle zavolal vykladače snů, aby mu vyložil sen, který se mu v noci zdál.

"Zdalo se mi, že mi jeden po druhém vypadaly všechny zuby. Co si o tom myslíš?"

"Pane, to není dobré znamení. Ten sen znamená, že všichni tvoji příbuzní zemřou a ty zůstaneš sám," řekl vykladač.

Kalif se zachmuřil. Výklad snu ho tolik rozčílil, že milého vykladače vyhnal z paláce a dal si zavolat jiného. Ten mu odpověděl:

"Pane, to je dobré znamení. Ten sen znamená, že budeš žít dlouho, a přežiješ dokonce všechny své příbuzné."

Kalif si spokojeně mnul ruce: "To byl ale dobrý sen," a dal vykladači, který mu ho tak pěkně vyložil, sto denárů. Pak si zavolal vezíra a přikázal mu, aby našel prvního vykladače a omluvil se mu kalifovým jménem. Konec konců mu řekl totéž jako ten druhý, ale zvolil špatná slova.

/ ta nejpalcivější pravda se dá říct jemně. Vlídlost je inteligencí srdce.

Obyčejná trnka

Malý rybníček ospale odpočíval v poledním vedru. Na leknínovém listu seděla žába a pozorovala dlouhonohou vodoměrku, která se bezstarostně klouzala po vodě. Za chvíli sejí dostane na dosah a žába ji bez velké námahy schlamstne. O kousek dál vrhal potápník zamilované pohledy na krásnou potápnici. Nemel odvahu jí o své lásce povědět, a tak se spokojil, zeji obdivoval na dálku.

Na břehu, jen malinký kousíček od vody, umírala žízni jedna malá kytička. Nemohla se dostat k vodě, přestože byla tak blízko. Vyčerpané kořínky už nemohly dál.

Zato malá muška se topila.

Nedávala pozor a spadla do vody. Teď jí křídla ztěžkla vodou a neměla sílu se vznést. Voda ji už už pohlcovala.

Nad rybníček sahala svými větvemi trnka. Na špičce nejdelší větve, která dosahovala nad vodu, visel tmavý a nality plod. Právě dozrál, a tak se utrl a spadl do rybníčku.

Bylo slyšet tiché šplouchnutí, které skoro zaniklo v bzučení hmyzu.

Ale v tom okamžiku, kdy trnka slavnostně a důležitě spadla do vody, se po hladině rozeběhla vlnka, jako když se rozvíjí květ. A po ní následovala druhá, třetí, čtvrtá...

Vodoměrku vlnky odnesly z dosahu chtivé žáby.

Potápníkem smýkly k potápnici a potápník se jí nechtěně dotkl. Oba se vzájemně omlouvali tak dlouho, až se do sebe zamilovali.

První vlnka špláchla na břeh a pokropila umírající kytičku.

Druhá vlnka s sebou vzala mušku a odnesla ji na stéblo trávy, kde si mohla osušit křídla.

Kolik životů změnilo pár bezvýznamných vlnek.

Okem truhláře

Kdysi dávno měl v jedné vesničce svou dílnu truhlář. Jednoho dne, když byl na pochůzce, svolalo náradí velkou poradu.

Porada trvala dlouho a místy byla pořádně ostrá. Náradí totiž jednalo o tom, které nástroje vyloučí ze středu svého důstojného společenství.

Jeden z nástrojů si vzal slovo: "Musíme vyloučit paní Pilu, protože kouše a skřípe zuby. Má nejkousavější povahu na světě."

Jiný se ozval: "Mezi námi nemá co dělat pan Hoblík: je to věčně nabroušený puntičkář a odře všechno, na co přijde."

"A co pan Kladivo," protestoval další, "se svou těžko zvladatelnou a divokou povahou? Pořád do všeho mlátí a jde všem na nervy. Vylučme jeho!"

"A co potom páni Hřebíkové? Copak se dá žít s někým tak pichlavým? Ať jdou pryč oni! A také pan Pilník s paní Rašplí. Život s nimi je ustavičná třenice. A vyhodíme také pana Smirkového Papíra, on snad žije jenom proto, aby se o všechny otíral!"

A tak se truhlářovo náradí stále rozčileněji dohadovalo. Mluvil jeden přes druhého. Pan Kladivo chtěl vyloučit pana Pilníka a pana Hoblíka, ti prosazovali vyloučení pánů Hřebíků a Kladiva a tak dále. Nakonec se všichni vyloučili navzájem.

Náhle poradu přerušil truhlář. Všechny nástroje zmlkly, když viděly, jak se blíží k pracovnímu stolu. Truhlář vzal do ruky prkno a rozřízl ho kousavou Pilou. Ohladil ho Hoblíkem, který odře všechno, na co přijde. Paní Sekyrka, která krutě zraňuje, paní Rašple s nabroušeným jazykem a pan Smirkový Papír přišli na řadu hned poté.

Pak vzal truhlář bratry Hřebíky, co pořád jenom špičkují, a pana Kladiva, který do všeho klepe a mlátí.

Použil všechny své nástroje, které měly tak nelichotivou povahu, aby vyrobil kolébku. Nádhernou kolébku! Každou chvíli se totiž mělo narodit děťátko, a to bude ta kolébka chovat.

Nástroji vyrobil truhlář kolébku, která bude chovat život.

Bůh na nás hledí stejně jako truhlář.

Ruka

Jeden chlapeček šel mamince nakoupit. Dával si pozor, aby na nic nezapomněl a udělal všechno tak, jak mu maminka nakázala. Prodavač za odměnu sundal z regálu velkou krabici bonbonů, otevřel ji a řekl:

"Vezmi si, mladý muži!"

Chlapeček popadl jeden bonbon, ale prodavač ho pobídl:

"Jen si vezmi všechny, co pobereš do ruky."

Chlapeček na něj upřel své velké oči.

"No... tak mi je podejte vy."

"Proč?"

"Protože máte větší ruku."

Když se modlíme, nemějme prosby malostí své víry. Prostě si jenom pamatujme, že Boží ruka je větší.

Jdi i za mne

Jeden muž vždycky říkal své manželce:

"Jdi do kostela a pomodli se tam za nás za oba."

Přátelům říkal:

"Já do kostela nemusím - manželka tam chodí za nás oba."

Jednou v noci se tomu muži zdál sen. Stál se svou manželkou před branou ráje a čekal, až budou vpuštění dovnitř.

Po chvíli se brána pomalu otevřela a ozval se hlas, který řekl jeho manželce:

"Můžeš vstoupit za oba dva."

Žena vešla dovnitř a brána se za ní zavřela. 4

Na muže ten sen tak zapůsobil, že se probudil.

Ale největší překvapení čekalo na manželku, když se před ní v neděli ráno objevil se slovy: "Dnes jdu do kostela s tebou."

To já, to já, to já, Pane, se potřebuju modlit, jsem to já, já, já, Pane, já se modlit mám.

Ani matka, ani otec, ale já, Pane, se potřebuju modlit. Ani matka, ani otec, ale já, Pane, já se modlit mám.

Ani jáhen, ani šéf, ale já, Pane, se potřebuju modlit, ani jáhen, ani šéf, ale já, Pane, já se modlit mám.

To já, to já, to já, Pane, se potřebuju modlit, jsem to já, já, já, Pane, já se modlit mám.
(Černošský spirituál)

Mimořádná matka

Napadlo vás někdy přemýšlet o tom, jak se vybírají matky pro postižené děti?

Já si to představuji tak, že Bůh dává instrukce andělům a ti si je zapisují do ohromné matriky.

"Armstrongova Beth, syn. Patronem bude Matouš."

"Forestová Marjorie, dcera. Patronkou bude Cecílie."

"Rutledgová Carrie, dvojčata. Patronem... třeba Ger-hard, ten je zvyklý na málo zbožné lidi."

Až andělům nadiktuje jedno jméno, při kterém se usměje: "Téhle dáme postižené dítě."

Anděl se zvědavě ptá: "Bože, proč právě jí? Vždyť je tak šťastná."

"Právě proto," odpoví Bůh s úsměvem. "Copak bych mohl svěřit postižené dítě ženě, která nezná radost? To by bylo kruté."

"Ale je trpělivá?" ptá se anděl.

"Nechci, aby byla příliš trpělivá, jinak se utopí v sebelítosti a bolesti. Až se vzpamatuje z té rány a zármutku, určitě to zvládne."

"Ale, Pane, myslím, že ta žena v tebe ani nevěří."

Bůh se usměje: "Na tom nesejde. O to se můžu postarat. Ta žena je dokonalá. Má správnou dávku egois-mu."

Andělovi to vzalo dech: "Egoismu? Copak to je nějaká ctnost?"

Bůh přikývne: "Jestli se od syna nedokáže čas od času oddělit, nikdy to nedokáže přežít. To je žena, které požehnám ne zcela dokonalým dítětem. Ještě to neví, ale budou jí mít co závidět."

Nikdy nic nebude brát jako samozřejmost. Žádný krůček pro ni nebude něčím obyčejným. Až její dítě poprvé řekne "máma", bude svědkem zázraku a bude to vědět. Až bude svému slepému dítěti popisovat strom nebo západ slunce, uvidí je, jako to dokáže málokterý člověk.

Dám jí, aby viděla jasně věci, které vidím já - lhostejnost, krutost, předsudky - a dám jí, aby se přes ně přenesla. Nikdy nebude sama. Budu po jejím boku každou minutu každého dne jejího života, protože bude vykonávat mou práci tak neomylně, jako bych tam byl já."

"A kdo bude patronem?" ptá se anděl připravený k zápisu do matriky.

Bůh se usmál: "Bude jí stačit zrcadlo."

(Erma Bombecková)

Hřebík

Jeden kupec se radostně vracel z trhu. Úspěšně prodal všechno zboží a měl tašku plnou zlatých a stříbrných mincí.

Z opatrnosti chtěl dojet domů do západu slunce, a proto se rychle vydal na cestu. Tašku pevně připoutal k sedlu a pobídl koně ostruhami do cvalu.

Před polednem se zastavil v jednom městě. Podkoní, který se mu o koně postaral, poznamenal, když koně přiváděl za uzdu:

"Pane, tomu koni schází hřebík v levé zadní podkově."

"O to se nestarej," obořil se kupec, "už mi zbývá jenom šest mil a to podkova ještě vydrží. Nemám čas."

Odpoledne se obchodník zastavil v hostinci a pro koně poručil oves. Za chvilku stál u kupce čeledín:

"Pane, vašemu koni schází levá zadní podkova. Jestli chcete, postarám se, aby ho okovali."

"Ale ne," namítl kupec, "na to mám málo času, a to zvíře dvě míle ještě vydrží."

Znovu se vyšvihl do sedla a pokračoval v cestě. Ale za chvíli kůň začal kulhat. Netrvalo dlouho a místo kulhání se bolestivě potácel. Nato upadl a zlomil si nohu. Tak musel kupec pokračovat po svých. Naložil si tašku na záda a noc ho zastihla, právě když procházel temným lesem. Dva darebáci ho o všechno okradli, a tak dorazil domů až ráno, zbitý a rozzlobený:

"Za to všechno může jeden zpropadený hřebík!"

Manželství nedrží pohromadě řetězy. Jsou to vlákna, stovky jemných vláken, které v průběhu let spojí manžele k sobě. Spousta "nanicovatých" vláken. Ale my pořád někam spěcháme a často nějaké přetrháme. Dokud nás nepřekvapí neštěstí.

Mistr se díval z okna na náměstí. Uviděl Haikela, jednoho ze svých žáků, jak někam spěchá.

Zavolal na něj a pozval ho nahoru.

"Haikele, viděl jsi dnes ráno nebe?"

"Ne, mistře."

"A viděl jsi ulici, Haikele? Viděl jsi ji dnes ráno?"

"Ano, mistře."

"A vidíš ji teď?"

"Ano, mistře, vidím."

"Pověz mi, co vidíš."

"Lidi, koně, vozíky, kupce, jak rozhazují rukama, vesničany, jak se zahřívají, muže a ženy, jak chodí sem a tam."

"Haikele, Haikele," pokáral ho dobromyslně mistr, "za padesát let a za dvakrát padesát let tu pořád bude taková ulice a pořád tu bude takovýhle trh. Povozy zase přivezou kupce, kteří budou prodávat a nakupovat koně. Ale nebudu tu ani já, ani ty. A tak se tě ptám, Haikele, proč běžíš, že nemáš ani čas se podívat na nebe?"

Viděl jsi dnes ráno nebe?

Dluh

Jeden velmi bohatý muž měl spoustu dlužníků. Když dosáhl pokročilého věku, zavolal některé z těch, kteří mu dlužili víc než jednu zlatku, a řekl jim: "Jestli mi dnes nemůžete vrátit dluh a slavnostně mi odpřisáhne-te, že ho zaplatíte ve vašem příštím životě, spálím směnky, které jste mi podepsali."

První dlužník dlužil jen malou částku. Odpřisáhl, že v příštím životě bude svému věřiteli koněm a bude ho nosit na zádech, kam se mu zlíbí.

Stařec přísahu přijal a spálil listinu, na které byl zapsán dluh.

Druhý dlužník dlužil víc peněz a slíbil: "Já se klidně stanu tvým volem. Budu pro tebe orat pole a budu ti vozit seno, a tak svůj dluh splatím."

Stařec slib přijal a spálil i jeho směnku.

Poslední na řadě byl muž s obrovským dluhem.

"Abych splatil svůj dluh, budu v příštím životě tvým otcem," prohlásil.

Stařec se rozčílil, vzal hůl a chtěl dlužníka zbít. "Počkej s bitím, já ti to vysvětlím," bránil se dlužník. "Mám u tebe obrovský dluh, který nemůžu splatit jenom jako tvůj vůl nebo kůň."

Jsem ochotný být tvým otcem. Tak budu pro tebe pracovat ve dne v noci, budu tě chránit, když budeš malé dítě, a budu nad tebou bdít, dokud nevyrosteš. Obětuji cokoli, budu třeba riskovat i život, aby ti nic nescházelo, a až umřu, nechám ti všechny své úspory. Není to mnohem víc než být tvým volem nebo koněm? Není to dobrý návrh, jak ti splatit dluh?"

Dcera naježeně vyjela na matku: "Když jsem ti tak na obtíž, tak proč jsi mě přivedla na svět?"

Matku to mrzelo, ale dcera měla pravdu.

Rozhodnutí mít dítě znamená upsat se mu k největšímu dluhu, který si člověk dokáže představit.

Je snad něco většího než říct někomu, kdo není: "Od nynějška žij, protože to chci"?

Pokrok

Jeden člověk se vydal do rozsáhlých amazonských pralesů.

Pátral po ložiscích ropy a měl naspěch. První dva dny se domorodci, které si najal jako nosiče, přizpůsobovali pochodu v rychlém tempu, k němuž je bílý muž nervózně nutil. Ale třetího dne ráno se před něj mlčky postavili. Stáli bez hnutí s nepřítomným výrazem. Bylo jasné, že vůbec nemají v úmyslu dát se zase na cestu.

Průzkumník jim netrpělivě ukazoval hodinky, mával rukama, aby hlavnímu nosiči ukázal, že je třeba jít dál, protože je málo času.

"Nejde to," odpověděl klidně hlavní nosič, "tito muži šli příliš rychle a teď čekají, až je dohoní jejich duše."

Lidé naší doby jsou stále rychlejší. A jsou také neklidní, zmatení a nešťastní. Protože jejich duše zůstala vzadu a nemůže je dohonit.

Modlitba

"Milý Ježíšku, děkuji ti za bratříčka, ale já jsem tě prosil o psa. Tvůj Fabrizio."

Ondra měl jen jedno velké přání: kolo. Žluté kolo se spoustou doplňků, které viděl ve výkladě jednoho obchodu. Nedokázal na něj nemyslet. Viděl ho ve snech, v hrnku s kakaem, v postavě Karla Velikého na deskách dějepisu.

Ale Ondrova maminka musela dát peníze ještě za mnoho věcí a výdaje každým dnem narůstaly. Nemohla Ondrovi koupit kolo, které si tolik přál.

Ondra o maminčiných potížích věděl, a proto se rozhodl, že o kolo poprosí samotného Boha. Ať mu ho dá k Vánocům. Každý večer proto Ondra ve své modlitbě připomínal:

"Nezapomeň mi dát k Vánocům žluté kolo. Amen."

Maminka každý večer slyšela, jak se Ondra modlí a prosí o žluté kolo, a pokaždé smutně potřásla hlavou. Věděla, že Vánoce budou pro Ondru bolestné. Kolo se neobjeví a to ho strašlivě zklame.

Nadešel Štědrý den a Ondra samozřejmě žádné kolo nedostal.

Večer si jako obvykle klekl k modlitbě vedle postýlky.

"Ondro,"ⁱ zašeptala maminka, "tebe asi mrzí, žes nedostal k Vánocům kolo. Doufám, že se nezlobíš na Boha, že tvé modlitby nevyšly šel."

Ondra se podíval na maminku: „JÚe ne, mami. Já se na něj nezlobím. Bůh moje modlitby slyšel a řekl mi:

„Ne ”.

Problém

Jeden pravověrný žid přiběhl za rabínem s nářkem: "Rabbi, stala se hrozná věc. Můj syn si chce vzít křesťanku!"

"Tvůj syn?" zeptal se rabín. "Tak já ti něco povím. Já jsem hlavou naší komunity a mám i s rodinou všem dávat příklad. A můj syn si taky chce vzít křesťanku a chce se dát pokřtít."

Pravověrný žid se zarazil a pak se zeptal: "Když má problém někdo z nás, tak jde za tebou, ale na koho se s takovou věcí můžeš obrátit ty?"

"Kdo si myslíš, že mi ještě zbývá? Obrátil jsem se na Boha."

"A... co ti na to řekl Bůh?"

"Ty myslíš, že máš problémy se svým synem? Jen se podívej na mého!"

Zde je celé tajemství vtělení. Bůh, který říká: "Já také!"

Legenda

Aki Gahuk byl mocný náčelník. Ale pak jako každý člověk zestárl, obličej měl samou vrásku, vlasy mu zeše-divěly, ztratil sebejistotu a začínal se třást.

Jeho děti už byly dospělé, opustily otce a žily se svými rodinami. Staraly se o něj s velkou nechutí. Stařík se už nemohl pohybovat a děti mu každý den nosily zbytky od svého stolu. A byly otrávené, že pořád stárne a ne a ne umřít.

Ale Aki Gahuk se života držel zuby nehty. Trávil dny na břehu řeky na širokém, plochém

kameni. Přemýšlel a hlava mu ve slunečních paprscích zářila stříbrem. Díky chladivé vodě zapomínal na bolesti a slabost.

A čas plynul dál.

Stařík už teď zůstával na břehu řeky napořád. Děti už za ním nechodily, a když si k řece přiběhla hrát jeho vnoučata do stínu mohutných stromů, házela po něm kameny.

Aki Gahuk jim nic nevyčítal. Jeho tělo tvrdlo, pomalu a neznatelně se proměňovalo. Z vrásek se staly šupiny, kůže mu zesílila a dostala lesk. Ochromené ruce a nohy sice zůstaly zkrivené, ale znovu obrostly svaly a stařec do nich získal sílu. Hlava mu ze samého ležení na kameni zploštěla. Oči mu od vyhlížení do dálky, když čekal na své děti, téměř vypadly z důlků. Čelisti se mu rozšířily a zuby se znovu nabrousily.

Aki Gahukovy děti popadl strach, když uviděly, jak se jejich otec proměnil, a pozvaly ho, aby se k nim vrátil.

"Už je pozdě," odpověděl stařík. "Když jsem byl třesoucí se stařec, neměli jste se mnou slitování, teď už jsem někdo jiný. Už k vaší rodině nepatřím. Budu bydlet v řece a mí potomci budou dravci, kteří mohou rozdrtit lidi v čelistech. A já jim dovolím, aby požírali vás, vaše děti a děti vašich dětí."

To řekl Aki Gahuk na slunném břehu řeky. Tak se nemilovaný stařec obrnil, aby nemusel dál trpět tvrdostí srdce svých dětí, a stal se divokým zvířetem, protože už ho nepovažovali za člověka.

Tak se zrodil krokodýl.

*"Tvrdost starců brousí zuby mladíkům, tvrdost mladíků činí ze starců krokodýly."
(Příslloví z Bornea)*

Přísaha Kdysi dávno jeden čínský císař vyslovil slavnostní přísahu:

"Podrobím si všechny své nepřátele a zničím je."

Po nějaké době ho překvapení poddaní uviděli, jak se prochází po zahradách se svými úhlavními nepřáteli a klidně si s nimi povídá a směje se.

"Copak jsi nepřisahal, že zničíš všechny své nepřátele?" ptal se udiveně jeden z dvořanů.

"Vždyť jsem je také zničil," odpověděl císař. "Všechny jsem učinil svými přáteli."

Jeden člověk se rozhodl, že se bude starat o trávníček před domem, ve kterém bydlel, a vypěstuje tam pravý anglický trávník. Věnoval tomu každou volnou chvíli. Už byl skoro u cíle, až si jednou na jaře všiml, že se v jeho trávníku uchytilo několik pampelišek, které hned vystrčily zářivě jasné květy.

Nelenil a šel je vytrhat. Ale nic naplat, každý den se objevilo několik dalších žlutých květů.

Koupil na ně silný jed. Nezabral.

Od toho dne se jeho život stal ustavičným bojem proti urputným žlutým kvítkům, kterých každé jaro přibývalo.

"Co mám s nimi dělat?" ptal se zoufale manželky.

"Zkus je začít mít rád," odpověděla mu klidně.

Zkusil to. Po nějakém čase mu zářivě žluté květy začaly připadat jako umělecké dílo zdobící smaragdový trávník.

Od té doby žil šťastně.

Kolik lidí tě rozčiluje. Proč je nezkusíš mít rád¹?

Čisté ruce

Jeden člověk předstoupil po smrti před Pána. S velkou hrdostí mu ukázal ruce:

"Pane, podívej se, jak mám čisté ruce!"

Pán se usmál, ale v jeho úsměvu byl smutek: "To je pravda, ale jsou také prázdné."

Ruský spisovatel Dostojevskij napsal povídku o jedné bohaté, ale hrozně lakomé ženě, která se hned po smrti dostala do pekla a byla uvržena do moře pekelných plamenů. Její anděl strážný začal horečně přemýšlet, zda by se nenašel nějaký důvod, pro který by mohla být spasena. Až si vzpomněl, že ta žena kdysi dávno dala nějakému chudákovi

cibuli, která jí vyrostla na zahradě, a řekl o tom Bohu.

Bůh se na anděla usmál: "Dobrá. Díky té cibuli se může z pekla zachránit. Vezmi tedy cibuli a nakloň se nad ohnivě moře, aby se jí ta žena mohla chytit, a pak ji vytáhni ven. Jestli se ta žena bude pevně držet svého jediného dobrého skutku, dostane se do ráje."

Anděl se naklonil nad ohnivě moře, jak to jen nejvíc šlo, a zavolal na tu ženu: "Rychle se chyt' té cibule."

Žena to udělala a vzápětí začala stoupat k nebi.

Ale všiml si toho jeden z odsouzců a popadl ji za šaty. Tak žena táhla i jeho. Další hříšník se chytil nohy toho prvního a stoupal s nimi. A tak se zakrátko vytvořila dlouhá řada - všichni stoupali k nebi díky tomu, že se ta žena držela cibule, kterou jí podal anděl.

Čerti se chytali za hlavu, protože se jim peklo vyprazdňovalo před očima.

Dlouhatánská fronta hříšníků dorazila až k nebeské bráně. Ale ta žena byla opravdu nenapravitelně lakomá, a tak když uviděla, kolik hříšníků se jí drží, zlobně vykřikla: "Ta cibule je moje! Jenom moje! Pust'te mě..." A v tom okamžiku se jí cibule rozpadla v ruce a žena i s celým zástupem spadla zpátky do ohnivého moře.

Před branou do ráje zůstal jen smutný anděl strážný.

Naplň své dlaně dlaněmi někoho jiného. A pevně je stiskni.

Zachráníme se společně. Nebo se nezachráníme vůbec.

Jezírko a husy

V kousku dosud neponičené a krásné přírody bylo jezírko s průzračnou vodou. Bylo maličké jako dlaň, ale nebe se chodilo zrcadlit do jeho čisté vody a proměňovalo ho v drahokam ležící na zeleném koberci luk.

Slunce, měsíc i hvězdy se do něj rády dívaly a vrby na jeho břehu se spolu s kopretinami a trávou tetelily radostí z odlesku nebe na jeho hladině, který z toho odlehlého místa vytvořil malý ráj na zemi.

Ale jednou na břeh jezírka přiletělo halasné hejno vypasených a chtivých hus. Ty svým kýháním skoncovaly s tichem a mírem.

Husy jsou praktická stvoření, takže se nijak nezabývaly šepotem větru nebo odlesky průzračné vody. Po tuctech se vrhaly do vody a prohrabávaly dno ve snaze ulovit něco k jídlu. Jejich heslem bylo Jíst a tloustnout". Stříkaly kolem, rozpatlávaly bláto a halasily. Peří a bláto stříkalo všude. Korýši, malé rybičky a všechna zvířata, která v jezírku žila, všechno zmizelo v nenasytných zobácích. Husy svými pařáty zvířily jemný prach, který dřív pokrýval dno, a zkalily všechnu vodu. Větvičky, listy a řasy, které vodu čistily a udržovaly, byly rozmetány.

Když se večer vrátilo ticho, první hvězda marně hledala svůj pozemský domov a měsíc se už neměl kde zrcadlit. Z jezírka se stala páchnoucí bahnitá louže bez života. Jezírko umřelo.

Vítr tu zprávu donesl mrakům a mraky hvězdám a slunci. Na větvičkách vrb plakaly červenky a skřivani. Na tom místě se nebe už nikdy nemohlo zrcadlit.

Jednou večer, když měli rodiče hosty, řekla maminka své dcerce, ať se jde pomodlit a spát. Děvčátko poslechlo a na kolenou se u postýlky pokoušelo modlit. Pak se vrátilo popřát dobrou noc. Maminka se zeptala:

"Pomodlila ses pěkně?"

"Ne, nejde to"

"Jak nejde? Jen se vrať a pomodli se znovu!"

Děvčátko znovu odešlo do svého pokoje. Za minutu bylo zpátky.

"Tak už ses pomodlila?"

"Ne, mami, nejde to."

"Jak to, že ti to nejde? Vysvětli mi to."

"Nemůžu se ztišit. Neslyším ticho. Děláte moc velký rámus."

Všichni děláme moc velký rámus.

Ale my zůstáváme na hladině

Mocný král Milinda si zavolal starého kněze: "Ty tvrdíš, že člověk, který se sto let dopouštěl všeho možného zla a před smrtí poprosí Boha za odpuštění, se znovu narodí v nebi. Ale ten, kdo se dopustí jen jediného zločinu a nelituje toho, skončí v pekle. Je to spravedlivé? Copak je sto zločinů lehčích než jeden?" Starý kněz odpověděl:

"Když vezmu do ruky takovýhle malý kamínek a položím ho na hladinu jezera, potopí se, nebo zůstane na hladině?"

"Potopí se."

"A když vezmu sto velkých kamenů, naložím je na loď a postrčím ji na jezero, potopí se, nebo zůstanou na hladině?"

"Zůstanou na hladině."

"Je tedy sto kamenů i s lodí lehčích než jeden kamínek?"

Král nevěděl, co na to říct. A tak mu to starý kněz vysvětlil:

"Totéž platí i pro lidi, králi. I člověk, který sice hodně hřešil, ale opírá se o Boha, nepadne do pekla. Zatímco člověk, který se jen jednou dopustí zla a nežádá o Boží milosrdenství, bude zatracen."

Pod šibenicí

V den sňatku projížděl princ se svou nevěstou po boku v slavnostním průvodu městem. Snoubenci jeli v nádherném kočáře středem jásajícího davu.

Ale těsně před hradem všichni jako by oněměli.

Na vysokém podstavci stála šibenice, na které měl být právě oběšen nějaký zločinec.

Odsouzenci už zakrývali hlavu kápí.

Princezna se rozplakala.

Princ se zeptal soudce, jestli je možné, aby jako svatební dar pro princeznu byla dána odsouzenci milost.

Soudce řekl jen: "Ne."

"To znamená, že jsou zločiny, které nemohou být odpuštěny?" vydechla princezna se staženým hrdlem.

Jeden z rádců se naklonil k princovi a připomněl mu, že podle dávného obyčeje může být vykoupen každý provinilec, který zaplatí tisíc dukátů.

To byla obrovská částka. Kde vzít najednou tolik peněz?

Princ otevřel měšec a vysypal ho. Celkem v něm bylo osm set dukátů. Princezna prohledala svůj a našla dalších padesát.

"Nestačilo by osm set padesát dukátů?" zeptal se.

"Zákon praví tisíc!"

Princezna vystoupila z kočáru a udělala sbírku mezi pážaty, rytíři a kolemjdoucími.

Dohromady měli devět set devadesát devět dukátů. Ten poslední už nikdo neměl.

"Copak bude ten člověk oběšen kvůli jednomu dukátu?" zvolala rozhořčeně princezna.

"Takový je zákon," odpověděl nevzrušeně soudce a dal znamení katovi, aby začal s popravou.

Vtom princezna zakřičela: "Prohlédněte kapsy odsouzenci, třeba v nich má nějaké peníze."

Kat poslechl a našel v nich jeden zlatý dukát. Právě ten mu scházel k záchraně života.

V srdci každého člověka je dost k záchraně života. Dobrota, láska a štěstí se podobají u mnoha lidí zhaslým knotům. Stačí jedna zápalka, aby mohly zase hořet.

Proč?

"Ani Bůh není spravedlivý. Proč nechává lidi umírat pod troskami, které způsobilo zemětřesení? Proč nechává súdánské děti umírat hladem? Proč se jen dívá, když se kácejí tropické pralesy? Proč? Proč?"

Lorenzo, 15 let

Proč je ve světě, který stvořil spravedlivý a všemohoucí Bůh, zlo a utrpení? Proč nevinní trpí? Proč se lidé cítí opuštění, proč mají v sobě poušť, proč prožívají temné noci bez naděje?

Pak se mi zdál sen.

Šel jsem po pláži po Pánově boku. Naše nohy zanechávaly v písku dvojici stop: moje a Pánovy.

Napadlo mě - byl to přece sen - že každý krok představuje jeden den mého života. Zastavil jsem se a ohlédl se, abych se podíval na všechny stopy, které mizely v dálce. A všiml jsem si, že se jedny stopy čas od času ztrácejí.

Vzpomínal jsem na svůj život. Kupodivu ta místa, kde byla jen jedna dvojice stop, odpovídala těm nejsmutnějším dnům. Dnům, kdy jsem prožíval úzkost a netrpělivost, sobectví a špatnou náladu, zkoušky a pochybnosti, nepochopitelným dnům plným utrpení. S výčitkou v hlase jsem se obrátil k Pánovi: "Ty jsi nám slíbil, že s námi zůstaneš po všechny dny. Proč jsi svůj slib nedodržel? Proč jsi mě opustil v nejhorších chvílích mého života, ve dnech, kdy jsem tě nejvíc potřeboval?"

Pán se usmál: "Synu, chlapče můj, nepřestal jsem tě milovat ani na okamžik. Tam, kde vidíš jen jedny stopy, v nejtěžších dnech tvého života... to jsou mé stopy, protože jsem tě nesl v náručí."

Pozvání

Hradní pán uspořádal velkou slavnost, na kterou pozval i obyvatele podhradí. Přestože měl bohatě zásobené sklepy, neměl tolik vína, aby dokázal uhasit předpokládanou žízeň všech stolovníků.

A tak je požádal o pomoc: "Doprostřed nádvoří postavíme obrovský sud. Každý z vás ať přinese tolik vína, kolik může, a nalije ho do sudu. Pak bude pro všechny vína dost."

Jeden chytrák si řekl, že svůj džbán naplní vodou: "Džbánu vody si v sudu plném vína přece nikdo nevšimne."

Přišel tedy na slavnost, vylil svůj džbán do sudu a posadil se za stůl.

Když se první hodovníci vydali načepovat si víno ze sudu, tekla z něj jen voda.

Všechny napadlo totéž. A tak všichni přinesli jenom vodu.

Když nejsme spokojeni se světem, je to tím, že příliš mnoho lidí přináší jen vodu. A trpí tím všichni.

Rozdíl

Jednoho dne si kníže zavolal obchodníka s koňmi, který mu nabídl dva nádherné hřebce. Oba koně si byli velmi podobní - oba byli mladí, svalnatí a dobře stavění, ale přesto chtěl obchodník za jednoho dvakrát tolik co za toho druhého. Kníže si zavolal dvořany a prohlásil: "Daruji obě tato krásná zvířata tomu, kdo mi vysvětlí, proč je mezi jedním a druhým takový rozdíl v ceně."

Dvořané se shlukli kolem koní a začali si je pečlivě prohlížet. Neobjevili však nic, čím by se dala větší cena jednoho koně nebo menší cena druhého zdůvodnit.

"Vidím, že nechápete, jaký je mezi nimi rozdíl, a tak si je necháme vyzkoušet, aby vám bylo jasnější, proč se jejich hodnota tak liší."

Dal koně osedlat, poručil, aby na ně vsedli dva sloužící a aby se několikrát projeli kolem nádvoří. Ani potom dvořané nechápali, proč má každý kůň jinou cenu, a tak jim to vysvětlil sám kníže:

"Jistě jste si všimli, že jeden z nich při běhu skoro nezvedal prach, zatímco ten druhý vířil celé oblaky prachu. Proto má první kůň dvojnásobnou cenu - vykonává totiž své povinnosti a nedělá kolem toho tak velký rozruch.

Ale v naší společnosti je úspěšný právě ten, kdo zvíří prach do větší výšky...

Strašák do zelí

Stehlíka poranil na křídle lovec. Po nějakou dobu se ptáček dokázal uživit tím, co našel na zemi. Ale pak přišla třeskutá zima.

Když stehlík jednoho chladného rána hledal, co by sezobl, posadil se na strašáka do zelí.

Byl to velmi milý strašák, velký přítel strak, vran a jiných ptáků.

Slaměné tělo měl nacpané ve starém božihodovém obleku, hlavu měl z velké oranžové dýně, zuby měl z kukuřičných zrn, místo nosu mrkev a místo očí dva vlašské ořechy.

"Jak se máš, stehlíku?" zeptal se strašák laskavým hlasem, jako ostatně vždycky.

"Je to špatné," povzdechl si stehlík. "Mrznu zimou a nemám se kam schovat. O jídle ani nemluví. Jara se už asi nedočkám."

"Neboj se. Schovej se ke mně pod sako. Mám tam suchou a hřejivou slámu.

Tak našel stehlík útočiště v slaměném srdci strašáka. Ještě jak to udělat s jídlem. Bylo čím dál těžší najít nějakou bobulku nebo semínko. Jednoho dne, když se všechno chvělo pod závojem jinovatky, řekl strašák stehlíkovi: "Stehlíku, sněz moje zuby, je to výborná kukuřice."

"Vždyť bys pak neměl ústa."

"Aspoň budu vypadat mnohem moudřejší."

Strašák tedy přišel o ústa, ale byl rád, že jeho malý přítel žije. A usmíval se na něj ořechovými očima.

Po několika dnech stehlíkovi nabídl mrkvový nos.

"Sněz ho. Je v něm spousta vitamínů," vybízel ho.

Pak přišla řada na ořechy, které měl strašák místo očí. "Bude mi stačit, co mi budeš vyprávět," pobízel stehlíka.

Nakonec stehlíkovi nabídl i dýni, kterou měl místo hlavy.

Když přišlo jaro, strašák už na poli nestál. Ale stehlík zimu přežil a rohl zase létat k modrému nebi.

"Když jedli, vzal Ježíš chléb, požehnal, lámal a dával učedníkům se slovy: Vezměte, jezte, toto jest mé tělo."³

(Matouš 26,26)

Luk

Jednoho dne rozmlouval ctihodný abbé Antonín s několika mladíky, kteří se rozhodli, že budou žít na poušti spolu s ním. Uviděl je lovec, který tudy pronásledoval poraněné zvíře, a přiblížil se s uctivým pozdravem.

Ale když zjistil, že se ctihodný abbé a mladíci kolem něj něčemu vesele smějí, ostře je za to pokáral.

Abbé Antonín mu klidně odpověděl:

"Přilož šíp k luku a vystřel ho."

Lovec to udělal.

"A teď vystřel další šíp a další a ještě další..." pokračoval světec.

Lovec se ohradil: "Když budu luk pořádně napínat, zlomí se mi!"

Abbé Antonín na něj s úsměvem pohlédl: "Tak je tomu i v duchovním životě. Boží cesta je namáhavá. A když přepínáme své síly, brzy se unavíme. Proto je správné, abychom si také čas od času připomněli, že i Bůh sedmý den odpočíval."

Dnes si připomeň luk. A především nezapomínej na sedmý den.

Dva lidé, kteří viděli Boha

V jedné polynéské vesnici žili dva muži, kteří se neustále hádali. Stačila jim sebemenší záminka. Život se tak pro oba stal nesnesitelným. Ale nejen pro ně, i pro celou vesnici. Dva starší muži z vesnice se rozhodli nějak zasáhnout, a tak jednomu z těch uhádaných poradili: "Jediné, co se dá dělat, je, abys šel za Bohem."

"Dobře, půjdu, ale kam?"

"Není nic jednoduššího. Stačí, abys vylezl tam na tu horu, a uvidíš Boha."

Tak se ten muž bez váhání vydal za Bohem.

Po mnoha dnech namáhavého pochodu se vyšplhal až na vrcholek hory. A Bůh tam na něj čekal. Marně si ten muž protíral oči - Bůh měl tvář jeho hádavého a protivného souseda. Nikdo neví, co že mu Bůh řekl, ale každopádně se z něj stal jiný člověk.

Avšak přes veškerou jeho laskavost a dobrou vůli usmířit se bylo všechno jako předtím, protože soused si vymýšlel nové a nové záminky k rozepřím.

Starší vesnice si řekli: "Také by měl vidět Boha."

Nakonec se jim podařilo hádavého souseda přesvědčit, takže se vydal k vysoké hoře i on. A nahoře zjistil, že Bůh má tvář jeho souseda...

Od toho dne se všechno změnilo a ve vesnici zavládl pokoj.

"Neučiníš si žádnou modlu!" opakuje se neustále v bibli od té doby, co Bůh dal na hoře Sinaj lidem Desatero. Proto židovský národ nepřipouští žádné znázornění Boha. Bylo by to modlářství.

Je tu jen jedna výjimka - sám člověk. Protože člověk byl stvořen k Božímu obrazu.

Takže: "Jestli chceš vidět Boha, podívej se na svého bratra."

Stín

Byl první školní den a jeden chlapec šel ve své vesnici poprvé do školy. Doprovázela ho maminka.

Chlapce tak zaujaly dlouhé kroky jeho obrovského stínu, které kreslilo ranní slunce, že nic jiného nevnímal a připadal si jako třicetimetřový obr.

Náhle se maminka zastavila.

Podívala se chlapci přímo do očí a řekla: "Nedívej se na svůj stín ráno, ale v poledne."

Když se liška ráno dívala na svůj stín, říkala si: "Dnes sním k obědu velblouda/" Celé dopoledne tedy hledala nějakého velblouda. Ale když svůj stín znovu uviděla v poledne, prohlásila: "Bude stačit myš."

(Ch. Džibrán)

Sud' sám sebe pod přímým poledním sluncem.

Boží koníček

Kdysi dávno se jedna bohatá a vznešená Rímanka zeptala rabína Jossiho ben Chalafty: "Co dělá Bůh celý den?"

Rabín jí odpověděl: "Dává dohromady manželské páry. Vybírá, kdo si má koho vzít. Tento muž onu ženu, tato žena onoho muže a tak dál."

"Na tom není nic zvláštního," mínila paní, "to umím také. Za jeden den dám dohromady třeba tisíc párů."

Rabín na to nic neřekl.

Když se paní vrátila do svých paláců, předvolala si tisíc otroků a tisíc otrokyň a provdala je a oženila navzájem.

Přikázala: "Ten si vezme tamtu a tamta si vezme tohotohle."

V noci se skoro všechny manželské páry pohádaly a popraly. Hned ráno se vydaly za svou paní.

Jeden otrok měl rozbitou hlavu, jedna otrokyně zase na oku "monokl", další otrok měl oteklý nos...

Paní si zavolala rabína Jossiho. Pověděla mu, co se stalo, a prohlásila: "Měl jsi pravdu. Vidím, že muže s ženami může dávat dohromady jedině Bůh."

Vtom se ozval hlas z nebe: "Ono to není snadné ani pro mne,"

A nikdo o tom nepochybuje.

Zapomnětlivé město

V jednom menším městě, které se ničím nelišilo od mnoha ostatních, se začaly dít divné věci.

Děti zapomínaly psát úkoly, dospělí si zapomínali zouvat boty, když šli do postele, nikdo už nikoho nezdravil.

Dveře kostela zůstávaly zavřené. Zvony přestaly zvonit. Nikdo si už nepamatoval modlitby.

Jednoho pondělního rána se učitel zeptal žáků: "Proč jste včera nepřišli do školy?"

"Vždyť včera byla neděle!" odpověděli žáci. "V neděli se do školy nechodí."

"Proč?" zeptal se učitel.

Žáci nevěděli, co mají odpovědět.

Blížily se Vánoce.

"Proč se hrají koledy?"

"Proč jsou na vánočním stromku svíčky?"

Nikdo to nevěděl.

Dva kamarádi se pohádali - křičeli na sebe, až ztratili hlas. "Teď už nemám žádného kamaráda," pomyslel si smutně jeden z nich. A nevěděl, co dělat.

Město bylo čím dál šedivější a smutnější. Lidé byli den ode dne sobečtější a hádavější.

"Jako bych na něco zapomněl," říkali všichni.

Jednoho dne se přihnal silný vítr a vzal s sebou i kostelní zvony. Ten nejmenší přitom zazvonil.

Najednou se všichni lidé zastavili a podívali se nahoru. A jeden za všechny zvolal: "Už vím, na co jsme zapomněli - na Boha!"

Na tomto světě je naděje jen proto, že pořád ještě zaznívá Boží jméno. Miliony lidí s ním spojují radosti i obavy svého života. Je to jediné jméno, které na sobě nese tíhu lidstva a které dává všemu smysl.

I proto ho nesmíme přestat vyslovovat s úctou a důvěrou.

Začít od konce

Dva muži se dozvěděli o smrti svého bohatého přítele. Jeden z nich se zeptal toho druhého:

"Kolik tu po sobě nechal?"

Ten druhý mu odpověděl:

"Všechno."

V jedné daleké zemi žil král, který rád stavěl na odiv své bohatství. Každý den se oblékal do šatů vyšíváných zlatem a vykládaných drahokamy. A pak, teprve když mu slunce zářilo do tváře a oslnivě se odráželo od jeho oděvu, vycházel z paláce, aby se mu jeho poddaní mohli obdivovat.

Naplňovalo ho to radostí.

Ale jednou se na tuto projížďku vydal až odpoledne. Slunce měl v zádech, a proto poprvé uviděl svůj stín. Byl jako černý mrak a král se ho nemohl zbavit ani na okamžik.

Se zlostným výkřikem zasadil koni ostruhy.

Nemohl kralovat tam, kde byl jeho stín, a tak se vydal hledat zem, ve které žádné stíny nejsou.

Proto ze své země odjel.

A pořád ještě hledá.

Musíme se naučit žít se stínem smrti.

Pole

Jeden otec odkázal svým dvěma synům pole. Bratři si ho rozdělili na poloviny. Jeden bratr byl bohatý a žil sám, zatímco druhý byl chudý a měl kopu dětí.

Když jednou přišel čas žní, převaloval se bohatý bratr v posteli a říkal si: "Já jsem bohatý, nač mi budou všechny ty snopy? Bratr je chudý a pro svou rodinu potřebuje hodně obilí."

Vstal, šel na svou část pole, vzal velkou část snopů a přenesl je na bratrovu polovinu.

Téže noci jeho bratra napadlo: Bratr nemá ani ženu, ani děti. Může se radovat jenom ze svého bohatství. Tak mu ho zvětším."

Vstal, šel na svou část pole a přenesl velké množství snopů na bratrovu polovinu.

Když ráno oba přišli na pole, divili se, že jim obilí neubýlo.

Příští noc udělali totéž. Oba nosili snopy na pole toho druhého. A každé ráno zjišťovali, že jim obilí neubývá.

Až se jednou v noci potkali, oba s náručí snopů. Když si uvědomili, co se vlastně dělo, rozesmáli se a objali.

Vtom uslyšeli hlas z nebe: "Toto místo, které bylo svědkem tak velké bratrské lásky, si zaslouží, aby bylo vyvoleno pro stavbu mého chrámu. Bude to chrám bratrské lásky."

A právě to místo si ke stavbě chrámu vybral král Šalomoun.

Našel by král Šalomoun místo ke stavbě chrámu i dnes?

Podoba

Jedna řeholnice v misii pečlivě ošetřovala odpudivé rány malomocného člověka. Usmívala se přitom a povídala si s nemocným, jako by to byla nejpřirozenější věc na světě. ř Mezi řečí se nemocného zeptala:

"Věříš v Boha?"

Nemocný se na ni dlouze zadíval a odpověděl: "Ano, *ted'* věřím v Boha."

Jeden misionář jel rychlým japonským vlakem a modlil se po cestě breviář. Při jednom prudkém pohybu vlaku mu z knihy vyklouzl obrázek Panny Marie a spadl na podlahu. Malý chlapec, který seděl naproti misionáři, se sehnul a obrázek mu podal. Byl zvědavý jako všechny děti, a tak si ho napřed prohlédl.

"Kdo je ta krásná paní?" zeptal se misionáře.

"To je... moje matka," odpověděl kněz po krátkém zaváhání.

Chlapec se podíval na něj a ještě jednou na obrázek.

"Moc se jí nepodobáš," řekl.

Misionář se usmál: "Vidíš, a přece se celý život snažím, abych jí byl aspoň trochu podobný." Komu se podobáš ty?

Válečná loď

Válečná loď měla hlídku na mimořádně nebezpečném úseku Středozevního moře. Ve vzduchu viselo napětí. Viditelnost byla špatná, kolem se povalovala mlha, a tak zůstal kapitán na můstku a sám dohlížel na činnost posádky.

Chvíli po západu slunce oznámila hlídka: "Světlo na pravoboku!"

"Stojí, nebo se pohybuje?" zavolal kapitán.

"Stojí, kapitáne," odpověděla hlídka. To znamenalo, že lodi hrozí nebezpečí srážky.

Kapitán přikázal odvíjet zprávu: "Plujeme vaším směrem, hrozí srážka. Doporučuji vám změnit směr o 20 stupňů."

Obratem přišla odpověď: "Doporučuji vám, abyste směr o 20 stupňů změnili vy."

Kapitán prohlásil: "Vysílej: Tady kapitán. Změňte směr o 20 stupňů."

"Já jsem obyčejný námořník," přišla odpověď, "raději byste měli změnit směr o 20 stupňů."

To už kapitána řádně dohrálo. "Vysílej," vybuchl. "Jsme válečná loď, změňte směr o 20 stupňů."

Odpověď byla prostá: "Jsem maják."

Válečná loď změnila směr.

"Ježíš mu odpověděl: ' Ty jsi Petr a na té skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou/ "

(Matouš 16,18)

Nemůžeme rozbít církev. Můžeme jen o ni rozbít sami sebe.

Almužna

Je to už hodně dávno, co v Anglii jedna žena zachumlaná do roztrhaných šatů chodila po vsi od domu k domu a prosila o almužnu.

Štěstí jí moc nepřálo. Často na ni lidé ošklivě vyjeli, další na ni pustili psa. Sem tam se našel někdo, kdo jí hodil do klína plesnivé zbytky chleba a shnilé brambory.

Dovnitř ji pozvali jen dva staří manželé, kteří bydleli v chaloupce na samém konci vesnice.

"Posad' se na chvíli a zahřej se," pozval ji stařeček a jeho žena připravila hrnek horkého mléka a silný krajíc chleba. Zatímco žebrácká jedla, prohodili s ní pár slov a těšili ji.

Druhého dne se ve vesnici stala mimořádná věc. Královský posel roznesl do všech domů pozvánky do královského paláce.

Nečekané a překvapivé pozvání obrátilo ves vzhůru nohama. Odpoledne už byly všechny rodiny vyšňořené do svátečních šatů a vydaly se na zámek.

Tam byli všichni uvedeni do hodovního sálu, nad kterým se tajil dech, a každý byl usazen na své místo.

Pak přišli livrejovaní číšníci a začali hosty obsluhovat.

Okamžitě se ozvalo nesouhlasné mručení a výkřiky špatně skrývaného hněvu. Číšníci jim totiž hbitě servírovali slupky od brambor, kameny, plesnivé zbytky chleba. Jen na talíř starých manželů, kteří seděli v koutku, přinášeli vybraná jídla.

Do sálu najednou vešla ona žena s roztrhanými šaty. Všichni oněměli.

"Dnes jste se dočkali přesně toho, co jste včera nabídli mně," prohlásila.

Shodila ze sebe sešlé oblečení a pod ním se zatřpytily zlatem vyšívané a drahokamy posázené šaty.

Byla to královna.

Jeden bohatý člověk přišel do ráje. Ze všeho nejdřív se šel podívat na trh a překvapeně zjišťoval, že je všechno zboží nabízeno velmi levně.

Hned vytáhl peněženku a začal si poroučet to nejkrásnější, co viděl.

Když měl zaplatit, podal andělovi, který tam prodával, plnou hrst velkých bankovek.

Anděl se na něj usmál: "Je mi líto, ale tyto peníze tu neplatí."

"Jak to? Užasl muž.

"Tady platí jen ty peníze, které byly na zemi darovány," odpověděl anděl.

Mysli na svůj kapitál na cestu do ráje.

Slovo

Jeden ministr se posadil na okraj fontány, a protože nedával pozor, spadl dovnitř. Hned přiběhlo několik kolemjdoucích a natahovalo k němu ruku, že ministra vytáhnou.

Volali na něj: "Dejte mi ruku."

Ale politik o tom nechtěl ani slyšet a nikomu ruku nepodal.

Šel kolem člověk, který se podivil takovému shonu a zeptal se, co se děje. Když se to dozvěděl, přiblížil se k fontáně a promluvil: "Přátelé, náš ministr už od malička zná jenom slovo vzít a neví, co je to *dát*."

A natáhl ruku k vodě.

"Dobrý den, pane ministře. *Vezměte mou ruku do své.*"

Ministr se jí hned chopil a byl vytažen ze studně ven.

Lidé si častou pletou slova. Bůh zná jen slovo dávat.

Hluboká propast

Jeden muž byl pořád s něčím nespokojen, stále mu něco vadilo na lidech kolem a ustavičně si stěžoval na Boha: "Proč by měl každý nosit svůj kříž? Copak se tomu nedá nějak vyhnout? Už mám těch každodenních trampot opravdu dost."

Dobrý Bůh mu odpověděl snem.

V tom snu byl pozemský život lidí jako nekonečné procesí. Každý člověk nesl na zádech kříž. Šli pomalu, krok za krokem, ale stále dál.

V nekonečném průvodu kráčel i onen muž a nesl svůj vlastní kříž. Pak si všiml, že kříž je příliš dlouhý, a proto se mu šlo tak těžko.

"Stačilo by o kousek ho zkrátit, trmácel bych se mnohem méně," pomyslel si.

Posadil se na obrubník a rychle kus kříže uřízl. Hned se mu šlo snadněji a mohl jít i rychleji.

Bez velké námahy došel až k místu, kam, jak se zdálo, celý průvod směřoval.

Na tom místě se rozkládala propast - široká průrva, za kterou začínala "země věčného štěstí". Byl na ni nádherný pohled.

Ale nebyl tam ani most, ani lávka. A přece přes ni lidé přecházeli.

Každý si sundal kříž z ramene, položil ho přes propast a přešel na druhou stranu.

Jako by ty kříže byly udělány na míru. Sahaly přesně od jednoho srázu propasti ke druhému.

Přešli všichni. Jen on ne. Svůj kříž si zkrátil a ten teď nedosahoval na druhou stranu propasti. Muž se rozplakal a zoufale naříkal: "Kdybych to jenom věděl..."

Ale už bylo pozdě a nářek mu nepomohl.

Svatou Terezii z Avily právě ve chvíli velkých starostí přepadla mučivá bolest nohou.

Postěžovala si Bohu: "Pane, to mi ještě scházelo po tolika trápeních!"

*Bůh jí odpověděl: "Terezie, tak jednám se svými přáteli."
^ A Terezie na to: "Teď je mi jasné, proč jich máš tak málo!"*

Pohádka o zlaté rybce

Žila byla jedna zlatá rybka, která si jednoho dne vzala svých šest penízků a vydala se hledat štěstí. Nemusela ani plavat moc daleko a potkala úhoře, který jí povídá:

"Kampak máš namířeno, rybko?"

"Plavu si hledat štěstí," odpověděla zlatá rybka.

"Tak to jsi tady správně," řekl úhoř. "Za pouhé čtyři penízky si můžeš koupit tuhle nádhernou ploutev, se kterou se ti poplave dvakrát rychleji."

"No to je výborná koupě," radovala se zlatá rybka. Zaplatila, nasadila si ploutev a plavala pryč dvakrát rychleji než dřív.

Za chvíli se dostala až na místo, kde bydlela veliká sépie. Ta na zlatou rybku hned zavolala:

"Haló, rybko, kampak máš namířeno?"

"Hledám štěstí," odpověděla zlatá rybka.

"Právě jsi ho našla, maličká," řekla sépie. "Podívej se na tenhle motorek. S ním popluješ ještě mnohem rychleji a já ti ho prodám hluboko pod cenou."

Tak si zlatá rybka za zbývající penízky koupila motorek a plula dvakrát rychleji než dřív.

Netrvalo dlouho a potkala velkého žraloka. Ten na rybku zavolał:

"Rybko, rybičko, kampak máš namířeno?"

"Hledám štěstí," odpověděla zlatá rybka.

"Právě jsi ho našla. Dej se touhle zkratkou," řekl žralok a ukázal na svou dokořán otevřenou tlamu. "Tak tam budeš mnohem rychleji."

"Mockrát ti děkuju!" zvolala zlatá rybka a zaplula do žralocích čelistí. A žralok ji spokojeně spolkl.

Kdo pořádně neví, co chce, velmi snadno končí tam, kde nechce.

Boží ruce

Učitel cestoval se svým žákem, který se mu měl starat o velblouda. Jednou večer byl žák tak unavený, že hned po příjezdu do hostince usnul a velblouda nepřivázal.

Před usnutím se pomodlil: "Bože, postarej se o toho velblouda. Svěřuji ho do tvých rukou."

Druhý den ráno byl velbloud pryč.

"Kde je velbloud?" ptal se učitel.

"Nevím," odpověděl žák. "To se musíš zeptat Boha. Včera jsem byl tak vyčerpaný, že jsem mu našeho vel-

blouda svěřil. Jestli utekl nebo jestli ho ukradli, tak to není moje vina. Já jsem Bohu jasně řekl, aby se o něj postaral. A ty mi přece vždycky říkáš, abych Bohu ve všem důvěřoval."

"Bohu máš opravdu nade všechno důvěřovat, ale nejdřív musíš velblouda uvázat,"

odpověděl mistr. "Bůh na to totiž nemá jiné ruce než tvoje."

*Jenom Bůh může dát víru,
ale ty o ní můžeš dát svědectví.*

*Jenom Bůh může dát naději,
ale ty můžeš vlít důvěru svým bratrům**

*Jenom Bůh může dát lásku,
ale ty můžeš naučit milovat.*

*Jenom Bůh může dát pokoj,
ale ty můžeš zasévat jednotu.*

*Jenom Bůh může dát sílu,
ale ty můžeš být oporou.*

*Jenom Bůh je cesta,
ale ty ji můžeš ukázat ostatním.*

*Jenom Bůh je světlo,
ale ty ho můžeš zapálit v lidských očích.*

Jenom Bůh je život,

*ale ty můžeš v ostatních vzkřísit touhu žít.
Jenom Bůh může udělat to, co se zdá nemožné,
ale ty můžeš udělat to, co je možné.
Jenom Bůh sám sobě stačí,
ale raději spoléhá na tebe.
(Brazilská píseň)*

Jablko

Jeden bohatý a mocný sultán poručil, aby mu jeho poddaní každý den ráno vzdávali slávu a přinášeli mu dary. Už dobyl všechno, co se dalo, a trochu se nudil.

Spolu s ostatními každé ráno přicházel také mlčenlivý žebrák, který králi přinášel jedno jablko. Pak se beze slova zase ztratil.

Sultán byl zvyklý na jinačí dary, a proto vždycky trochu znechuceně jablko přijal, ale jakmile se k němu žebrák otočil zády, začal se mu posmívat a celý dvůr s ním.

Žebrák na sobě nic nedal znát.

Každé ráno znovu a znovu přicházel k sultánovi se svým darem.

Sultán jablko pokaždé převzal a bezmyšlenkovitě ho položil do koše vedle trůnu.

Dával do něj všechna jablka, která mu žebrák přinesl, až z koše začala vypadávat, jak byl plný.

Jednoho dne králova cvičená opička jedno z nich sebrala. Kousla do něj a s divokým pliváním ho hodila sultánovi k nohám. Sultán s překvapením zjistil, že v tom jablku je perla.

Hned dal všechna žebrákova jablka rozkrájet a v každém skutečně našel perlu.

Celý udivený si dal zvláštního žebráka zavolat.

"Přinesl jsem ti tato jablka, můj pane," odpověděl žebrák, "abych ti ukázal, že život ti každé ráno nabízí podivuhodný dar, který přehlídíš a zahazuješ, protože jsi obklopen příliš velkým bohatstvím. Tímto darem je nový den, který právě začíná."

Od zítřka budu smutný, až od zítřka.

Ale dnes se budu radovat.

K čemu je být smutný, k čemu?

Protože fouká vítr?

Proč bych se měl dnes rmoutit nad zítřkem?

Třeba bude zítra pěkně, třeba bude jasno.

Třeba zítra znovu vysvitne slunce.

A nebude tu žádný důvod k smutku.

Od zítřka budu smutný, až od zítřka.

Ale dnes, dnes se budu radovat

a každému hořkému dni řeknu:

až od zítřka budu smutný:

Dnes ne.

(Básnická jednoho chlapce z koncentračního tábora, 1941)

„Jsme tady“

Tento příběh pochází z židovského ghetta, které už neexistuje, a vypráví o muži, který pečoval o synagogu. Každé ráno, ještě než začal v synagoze uklízet, vystoupil na stupínek a hrdě zvolal: "Pane všeho vesmíru, přišel jsem ti říct, že jsme tady!"

Ghetto postihlo rasistické pronásledování. Židům se vedlo těžko, mnozí byli popraveni bez soudu. Ale ten muž každé ráno vystupoval na stupínek a někdy

i s hněvem v hlase volal: "Přišel jsem ti říct, že jsme tady!!"

Došlo k prvnímu pogromu a po něm následovaly mnohé další.

Onen muž prošel všemi se zdravou kůží a nepřestával bít pěstí do lavice v synagoze a křičet, až se mu skoro trhaly plíce: "Podívej, Pane všeho vesmíru, ještě tady jsme!"

Po posledním pogromu se znovu uchýlil do liduprázdné synagogy.

Poslední žijící žid naposledy vystoupil na stupínek, podíval se vzhůru vyhaslýma očima a

tichounce zašeptal: "Vidíš? Jsem tady pořád."

Na okamžik se zarazil a pak chraplavě se smutkem dodal: "Ale kde jsi ty?"

Proto se modlíme. Modlíme se každý den, abychom Bohu řekli: "Pamatuj, že jsem tady!"

Kázání svatého Františka

Když jednou svatý František odcházel z kláštera, potkal bratra Ginepro. Ginepro byl prostý a hodný člověk a svatý František ho měl velmi rád.

Při setkání ho vyzval: "Bratře Ginepro, pojď se mnou kázat."

"Otče," odpověděl Ginepro, "víš, že nejsem nijak vzdělaný. Jak bych mohl mluvit k lidem?"

Ale protože svatý František trval na svém, bratr Ginepro nakonec souhlasil. Prošli spolu celé město, tiše se modlili za všechny, kdo pracovali v domech i na polích. Usmívali se na děti, zvláště na ty nejchudší. Prohodili pár slov se stařečky a stařenkami. Pohládili nemocné. Pomohli nějaké ženě s těžkým vědrem vody.

Když městem prošli křížem krážem už poněkolkáté, svatý František řekl: "Bratře Ginepro, je čas se vrátit do kláštera."

"A co naše kázání?"

"Vždyť jsme přece už kázali," usmíval se světec.

Máš-li plnou tašku voňavého vřesu, nemusíš to nikomu říkat. Poznává to sám.

Nejlepším kázáním jsi ty sám.

Ubohý stařec

Kdysi žil jeden stařec, který nikdy nebyl mladý. Za celý svůj život se ve skutečnosti nenaučil žít. A protože se nenaučil žít, nedokázal ani umřít.

Neměl ani naděje, ani obavy; neuměl ani plakat, ani se smát.

Nic na světě mu nepůsobilo ani bolest, ani údiv.

Trávil své dny nicneděláním na prahu své chatrče. Nevěnoval jediný pohled průzračnému modrému nebi, které i pro něj Pán každý den čistil huňatými beránky.

Sem tam se ho nějaký kolemjdoucí na něco zeptal. Byl už tolik starý, že ho lidé považovali za velmi moud-

rého a chtěli uchovat jeho věkem nahromaděné zkušenosti.

"Co máme dělat, abychom byli šťastní?" ptali se ho mladí.

"Štěstí je výmysl hlupáků," odpovídal stařec.

Šli kolem ušlechtilí lidé, kteří chtěli být užiteční svým bližním.

"Jak se máme obětovat, abychom tím pomohli svým bratřím?" ptali se.

"Kdo se obětuje za lidstvo, je blázen," odpovídal stařec s úšklebkem.

"Jak máme vést děti k dobru?" ptali se ho rodiče.

"Děti jsou hadi," odpovídal stařec. "Od nich se dá čekat jenom jedovaté kousnutí."

Za starcem, který byl považován za moudrého, se vypravovali i umělci a básníci. "Nauč nás vyjadřovat to, co cítíme v duši," žádali ho.

"Měli byste radši mlčet," brblal stařec.

Jeho zlé a smutné myšlenky začaly pozvolna ovlivňovat svět. *Pesimismus* (tak se totiž žlučovitý stařec jmenoval) ze svého ošklivého příbytku, kolem něhož nekvet-la ani jedna květina a nezpíval tu ani jeden pták, posílal ledový vítr na dobrotu, lásku, velkomyslnost, které pod jeho smrtícím dechem uvadaly a usychaly.

To všechno bylo velmi líto Pánu, a tak se rozhodl zakročit.

Zavolal si jedno malé dítě a řekl mu: "Jdi a dej tomu starci pusu."

Dítě poslechlo. Objalo svýma něžnýma a baculatýma ručkama starcův krk a s mlasknutím mu dalo na vráscitou tvář vlhkou pusou.

V očích starce se poprvé objevil úžas. Kalný pohled mu rázem zjasněl. To proto, že ho nikdy nikdo nepolíbil.

Tak otevřel oči životu a potom s úsměvem umřel.

Někdy opravdu stačí jeden polibek. Jedno "mám tě rád", třeba jen šeptané. Nesmělé

"děkuji". Uprímné ocenění. Učinit druhého šťastným je tak snadné. Proč to tedy neděláme¹?

To nejkrásnější na tatínkovi

Tatínek se zeptal pětiletého Aleše: "Co se ti na tatínkovi nejvíc líbí?" Aleš se zamyslel: "Maminka."

"Podle čeho poznáš, zeje ve vaší rodině všechno v pořádku?" ptali se jedné holčičky.

"Když vidím, že si tatínek s maminkou dávají pusinky, " odpověděla.

Rodiče by se před dětmi neměli schovávat, když se chtějí políbit. Děti se pokaždé, když projevují lásku, která je spojuje, cítí zaplaveny vřelou a radostnou důvěrou. Dobře vědí, že vzájemná láska rodičů je jedinou pevnou skálou, na které mohou stavět svůj vlastní život.

Detektivka v továrně

V jedné továrně měli potíže s krádežemi. V účtech se ukazovalo, že každý den zmizelo z továrny nějaké zboží. Až se vedení rozhodlo, že si najme několik mužů z bezpečnostní agentury, kteří budou kromě hlídání také kontrolovat každého zaměstnance při odchodu z továrny.

U východu dělníci většinou sami otevírali tašky k nahlédnutí a ukazovali nádoby, ve kterých nosili jídlo. Bezpečnostní agentura byla velmi pečlivá a kontrolovala všechny zaměstnance, až do posledního - nenápadného muže, který každý den odcházel jako poslední s vozíkem plným odpadků. Hlídce, která ho kontrolovala, trvalo dobře půl hodiny, než prohrabala všechny zbytky jídla, cigaretové špačky a kelímky, aby zjistila, jestli pod nimi muž neodváží nějaké zboží. Všechny ostatní hlídky už dávno svou práci skončily a vracely se domů. Ale ve vozíku se nikdy nic nenašlo.

Jednou odpoledne to už jeden z hlídačů nevydržel: "Poslouchej, já vím, že to jsi ty, kdo tu krade. Denně prohlížím každý sebemenší kousek z odpadků v tvém vozíku, a nikdy jsem nenašel nic, co by stálo za ukradení. To je k zbláznění. Řekni mi, jak to děláš, a já ti slíbím, že to nikomu nepovím."

Muž pokrčil rameny: "To je jednoduché, kradu vozíky."

Je naprostým nepochopením smyslu života, když si myslíme, že náš život je časem, který máme využít k vyhledávání odměn a potěšení. Rozčileně a stále s větším zklamáním se probíráme svými dny a roky a snažíme se najít

odměnu či úspěchy, které by daly našemu životu hodnotu - stejně jako hlídka, která pátrá po hodnotných věcech mezi odpadky na vozíku a přitom opomíjí nejjednodušší řešení. Ale až se naučíte žít, bude vám odměnou sám život.

Život je všechno, co máme.

Já chci královnu

Kdysi dávno před mnoha staletími bylo jedno slavné město. Rozkládalo se v úrodném údolí, a protože všichni obyvatelé byli šikovní a pracovití, zanedlouho se nevidaně rozrostlo.

Poutníci ho viděli už z dálky a obdivovali oslnivou zář jeho mramoru a zlaceného bronzu.

Bylo to zkrátka šťastné město a všichni v něm pokojně žili.

Ale když nastal zlý čas, rozhodli se obyvatelé, že si zvolí krále.

Heroldi svolali všechny zlatými trumpetami před radnici. Nechyběl nikdo. Přišli chudí i bohatí, mladí i staří. Pokukovali po sobě a polohlasně se domlouvali.

Až je hlas trubky umlčel. Z davu vystoupil malý tlustý muž v nádherných šatech. Byl to nejbohatší muž ve městě.

Zvedl ruku obtěžkanou třpyticími se prsteny a zvolal: "Lidé! Už máme nesmírné bohatství. Peníze nám nechybí. Náš král proto musí být urozený: hrabě, markýz nebo kníže, aby před jeho rodokmenem všichni měli úctu!"

"Ne! Pryč s tebou! Bud' zticha!" Méně bohatí obyvatelé města spustili nepopsatelný poprask. "Chceme bohatého a štědrého krále, aby nám pomohl z našich potíží!"

V té době si už vojáci vysadili na ramena svalnatého obra a za výhrůžného mávání píkami volali: "Tenhle bude naším králem! Ten nejsilnější!"

Ve všeobecném zmatku nebylo nikomu nic rozumět.

Odevšad se ozýval křik, vyhrůžky, potlesk, třeskot zbraní. Potyčky se množily jako houby

po dešti a poraněných už byly desítky.

Až znovu zazněla trumpeta. Dav se pomalu ztišoval. Jeden starý, klidný a obezřetný muž vystoupil na nejvyšší stupínek před radnicí a řekl: "Přátelé, nebudme blázni a nebijme se kvůli králi, který ještě není. Zavolejme sem nějaké nevinné dítě. To ať rozhodne, koho z nás máme zvolit králem."

I vzali za ruku jedno dítě a dovedli ho před shromážděný zástup.

Stařec se ho zeptal: "Koho by sis přál za krále tohoto velkého města?"

Dítě se podívalo na jednoho po druhém, strčilo si prst do pusy a pak odpovědělo: "Králové jsou oškliví. Já nechci krále. Chci královnu - moji maminku."

Maminky u moci. To je nádherná myšlenka. Svět by jistě byl slušnější, ubylo by sprostých slov, lidé by při přecházení ulice pomáhali starším...

To si myslí i Bůh. A proto stvořil Marii.

Socha

V horách žil muž, který měl sochu vytvořenou dávným mistrem. Nijak se o ni nestaral, nechal ji ležet tváří k zemi kdesi v koutě.

Jednou se po okolí procházel jakýsi muž z města.

Byl velmi vzdělaný, a proto když sochu uviděl, zeptal se majitele, jestli by mu ji prodal.

Horal se zeptal: "Prosím vás, kdo by takový špinavý kámen chtěl?"

Muž z města odpověděl: "Dám ti za ni tenhle stříbrňák."

To horala příjemně překvapilo a souhlasil.

A muž odvezl sochu na sloním hřbetě do města. Od té doby uplynulo mnoho měsíců.

Jednou se horal také vypravil do města. V jedné ulici viděl velký dav lidí. Všichni se shlukovali kolem domu, u kterého jakýsi muž vykřikoval: "Pojďte se podívat na nejkrásnější a nejpodivuhodnější sochu na světě. Jen dva stříbrné, a můžete se obdivovat nádhernému dílu velikého mistra."

Horal zaplatil dva stříbrné a vstoupil do muzea, aby se podíval na sochu, kterou sám prodal zajeden stříbrný.

(Ch. Džibrán)

Žil jsem v ústraní, ve stínu ulice

a nahlížel jsem do zahrad kolem,

kteřé jásalý ve slunci tam, na druhé straně.

Cítil jsem se chudý a chodil jsem ode dveří ke dveřím
se svým hladem.

Čím víc mi dávali z bezstarostné hojnosti,

tím víc jsem si uvědomoval

svou žebráckou misku.

Až mě jednou ráno probudilo

náhlé otevření mých dveří

a vstoupil jsi ty a prosil jsi mě o pomoc.

V zoufalství jsem rozbil víko své truhlice

a s překvapením jsem objevil své bohatství.

(R. Tagore)

Podvodník

Jeden stavbyvedoucí pracoval po dlouhá léta velké stavební společnosti. Jednoho dne dostal příkaz vystavět ukázkovou vilu podle projektu, který mu bude nejmíc vyhovovat.

Mohl si vybrat i místo, které chtěl, a nemusel hledět na výdaje.

Hned se pustil do práce. Ale protože si myslel, že na slepé důvěře zaměstnavatele vydělá, nakoupil nekvalitní materiál a zaměstnal nepříliš dobré dělníky, aby na materiálu a na mzdách ušetřil peníze, které pak šly do jeho kapsy.

Když byla stavba u konce, stavbyvedoucí odevzdal klíč k vile řediteli své firmy.

Ředitel mu ho s úsměvem vrátil a potřásl mu rukou. "Tato vila je dar pro vás, protože vám chceme projevit svou úctu a vděčnost za vykonanou práci."

Tyto tvé dny jsou cihly tvého budoucího života...

Na své místo

Starý poustevník Šebestián se chořoval modlit do kostelíka stojícího osamoceně na vrcholu hory.

Uctívala se tam socha ukřižovaného Krista, které se přízračně říkalo "Milostiplný Kristus". Lidé z celého okolí k němu chodili prosit o milosti a o pomoc.

Starý Šebestián se rozhodl, že Krista také poprosí o nějakou milost. Tak poklekl před sochu a modlil se: "Pane, chci s tebou trpět. Dovol mi, ať můžu být já na tvém místě. Já chci být na kříži místo tebe."

V tichosti a s pohledem upřeným na kříž čekal na odpověď.

Ukřižovaný náhle pohnul rty a řekl: "Příteli, přijímám tvou touhu, ale pod jednou podmínkou - ať se děje cokoli, ať cokoli uvidíš, nesmíš promluvit."

"Slibuji ti to, Pane."

Nikdo z věřících si neřiml, že na kříži teď visí Šebestián, se kterým si Pán vyměnil místo. Zbožní lidé dál přicházeli v zástupech a prosili o milost a Šebestián podle svého slibu mlčel. Až jednou...

Přišel jeden bohatý muž, pomodlil se, a když odcházel, zapomněl na schůdku tašku plnou zlatých mincí. Šebestián to viděl, ale zůstal zticha. Nepromluvil ani o hodinu později, když přišel jakýsi chudák, který nemohl uvěřit takovému štěstí, popadl tašku a zmizel. Šebestián neotevřel ústa, ani když před ním poklekl mladík a prosil ho o ochranu na dlouhé cestě po moři. Ale nedokázal se udržet, když viděl boháče, který přiběhl zpátky do kostela a obvinil mladíka, že mu tu tašku ukradl, a volal, ať ho hned zavřou do vězení.

Tehdy zaburácel: "Nechtě toho!"

Všichni se s úžasem otočili a uviděli, že to promluvil ukřižovaný. Šebestián vysvětlil, jak to všechno bylo. Boháč se tedy rozběhl za chudákem. Mladík rychle odešel do přístavu, aby nezmeřkal loď. Když v kostele už nikdo nezůstal, přišel Kristus k Šebestiánovi a vyčinil mu. "Sestup z kříže. Nejsi hoden být na mém místě. Nedokázal jsi mlčet."

"Ale Pane," bránil se zmateně Šebestián. "To jsem měl dopustit takovou nespravedlnost?"

"Ty nevíš," odpověděl Pán, "že boháč měl o ty peníze přijít, protože s nimi zamýřlel pěknou lotrovinu. Naopak chudák ty peníze moc potřeboval. A kdyby toho chlapce zadrželi biřici, zmeřkal by loď, ale zachránil by si život, protože právě teď se jeho loď potápí na otevřeném moři."

Spisovatel Piero Chiara nebyl nijak zbožný člověk. Byl však velkým přítelem sochaře Franceska Messiny, a ten byl naproti tomu velmi zbožný.

Když měl Chiara smrt na jazyku, Messina byl u jeho smrtelného lože. Vzal ho za ruku a zeptal se ho:

"Pověz mi, Piero, jak jsi na tom s vírou?"

Chiara se na něj bolestně podíval a odpověděl: "Věřím tobě."

To jsou nejkrásnější slova, která můžeme říct příteli: "Věřím ti."

A je to nejkrásnější modlitba, s níž se můžeme obrátit k Bohu: "Věřím ti, Pane."

Královna Viktorie

Královna Viktorie, mocná anglická vladařka, měla velmi ráda svého muže Alberta. Albert nemohl přijmout královský titul ani veřejnou funkci. Přestože se manželé velmi milovali, čas od času se pohádali. Jednoho dne se po takové výměně názorů Albert zavřel do své ložnice. Zanedlouho u jeho dveří zakleřala Viktorie.

"Kdo je to?" zeptal se Albert.

"Královna anglická!" odpověděla.

Dveře se neotvířaly, a tak mladá manželka zakleřala znovu.

"Kdo je to?"

"Královna anglická!"

Ticho. A tak se všechno několikrát opakovalo.

Až:

"Kdo je to?"

"Tvoje manželka, Alberte," odpověděla Viktorie.

A dveře se hned otevřely.

Tolikrát tloukl Bůh na dveře lidí.

"Kdo je to?"

"To jsem já, tvůj Bůh."

Dveře se ani nehnuly. Až se ozvalo:

"Kdo je to?"

"Tvůj Otec"

A dveře se otevřely.

Les

Jeden muž se o dovolené vydal do lesa obklopujícího horskou vesničku. Několik hodin se procházel sem a tam, až se ztratil. Dlouho se pokoušel najít cestu zpátky do vesnice, vyzkoušel všechny cesty, ale žádná nevedla z lesa ven.

Najednou uviděl člověka. Radostně vykřikl: "Bohudíky, že zase vidím lidskou bytost. Mohl byste mi ukázat cestu zpátky do vesnice?"

Ten druhý odpověděl: "Bohužel, já jsem se tu taky ztratil. Ale můžeme si pomoci navzájem. Povězte mi, které cesty jste už vyzkoušel. Když je vyloučíme společně s těmi, které jsem vyzkoušel já, snadněji najdeme tu správnou."

Jednoho dne vypukl požár v lesíku, který byl častým cílem vycházek. Všichni v panice prchali. V lesíku zůstal jen jeden slepý člověk a jeden, který špatně chodil. Slepce se také rozběhl, ale mířil přímo do ohně.

"Ne, tam ne!" volal na něj kulhající muž. "Tam je oheň!"

"Tak kudy?" ptal se slepý.

"Já ti to ukážu," odpověděl kulhající muž, "ale nemůžu běžet. Když mě vezmeš na ramena, dostaneme se odtud dřív a zachráníme se."

Slepý poslechl radu kulhajícího. A oba se zachránili.

Kdybychom dokázali spojit své zkušenosti, naděje a zklamání, svá zranění a vítězství, pak bychom se zachránili velmi snadno a všichni.

Schody

Dva chlapci si na schodech hráli na kněze. Hra se oběma líbila, dokud jednoho z chlapců nepřestalo bavit dělat ministranta. Vystoupil o schod výš a začal kázat.

Druhý chlapec se samozřejmě ostře ohradil: "Kázat můžu jenom já! Ty kázat nesmíš! To je moje práce! Všechno jsi zkazil, jsi zlý!"

Maminka přiběhla, když uslyšela křik, a vysvětlovala svému synovi, že má být zdvořilý hostitel a má nechat chlapce kázat, když je u nich na návštěvě.

Syn na okamžik zkrabatil obočí, ale pak s vítězoslavným úsměvem vystoupil na další schod a prohlásil: "Tak dobře. Klidně si kaž. Ale já budu dělat Boha."

Jestli si myslíš, že svět je jako schodiště, zabiješ všechn čas tím, že se budeš pokoušet vyšplhat ještě o schod výš.

Stará podivínská paní

Na nočním stolku staré paní, která zemřela v domově důchodců, našli po její smrti tento dopis adresovaný mladé ošetřovatelce, která se o ni starala.

"Co vidíš, ty, která se o mě staráš? Co vidíš, když se na mě díváš? Co si myslíš, když ode mne odcházíš? A co říkáš, když o mně mluvíš?"

Nejčastěji vidíš protivnou stařenu, trochu bláznivou, která se dívá do prázdna a už to v hlavě nemá v pořádku. Při jídle slintá a nikdy neodpoví, když se jí na něco ptáš.

A pořád ztrácí boty a ponožky. Ať jí to baví nebo ne, nechá tě, ať všechno děláš, jak chceš: mytí i jídlo, jen aby zabila dlouhý šedý den.

To tedy vidíš!

Tak otevři oči. To nejsem já.

Povím ti, kdo jsem.

Jsem poslední z deseti dětí, měla jsem otce a matku a bratry a sestry. Měli jsme se moc rádi.
Jsem šestnáctiletá dívka jako vítr, která sní, že brzy potká toho pravého. Vdala jsem se už ve dvaceti.
Srdce mi poskočilo radostí, když jsem si vzpomněla na předsevzetí, která jsem si ten den dala.
Teď je mi pětadvacet a mám syna, který mě potřebuje, aby měl domov.
Jsem třicetiletá žena, syn rychle roste, ale pojí nás nezničitelná pouta. Je mi čtyřicet a on brzy odejde. Ale mám svého muže.
V padesáti si kolem mne hraje houf dětí.
Zase mám kolem sebe děti a vedle sebe manžela.
Pak přicházejí temné dny - umírá mi manžel. Když pomyslím na budoucnost, třesu se strachem, protože moje děti mají plno práce s výchovou svých dětí.
A tak myslím na léta a na lásku, kterou jsem poznala. Už jsem stará. Příroda je krutá, tváří se, že stárí rovná se bláznovství. Tělo mě nechává na holičkách, opouští mě krása i síla. A tam, kde jsem měla srdce, nechává čas jen kus kamene.
Ale v této staré zřícenině pořád bije srdce děvčete. Pamatuji si radosti i bolesti. Prociťuji svůj život od začátku a miluji.
Vzpomínám na příliš krátké roky, které pominuly příliš rychle. A přijímám neúprosnou skutečnost, že "nic netrvá věčně".
Tak otevři oči, ty, která o mě pečuješ, a podívej se na tu protivnou stařenu... Podívej se pořádně a uvidíš mě."
Kolik tváří, kolik očí, kolik rukou uvidíme zajeden den? Na co se díváme? Na vrásky, nepříjemné stránky, pochybnosti, ostré hrany. Co kdybychom se učili dívat se na sny, touhy a lásky, které jsou často tak pečlivě skryty?

Karavana v poušti

Jeden mocný panovník přecházel poušť s velkou karavanou, která nesla jeho pohádkový poklad.
V půli cesty jeden z velbloudů nesoucích zlato a drahé kamení vysílením upadl a už nevstal. Truhlice, kterou nesl na zádech, spadla na zem a vysypala se do písku.
Král se nechtěl zastavovat, neměl ani jinou truhlici a všichni ostatní velbloudi byli tak naloženi, že už by stejně víc neunesli. Napůl mrzutě a napůl velkomyslně řekl dvořanům a vojákům, ať si z vysypaných drahokamů a perel vezmou, co unesou.
Ti se hned chtivě vrhli do písku na kořist. Král však pokračoval dál.
Náhle si všiml, že přece jen za ním někdo pořád jde. Otočil se a uviděl jednoho ze svých dvořanů, který za ním běžel, celý zpocený a udýchaný.
"Tys tam nezůstal a nic sis nevzal?" zeptal se ho král. Mladík důstojně a hrdě odpověděl: "Já jdu za svým králem."
"Od té chvíle ho mnoho jeho učedníků opustilo a už s ním nechodili. Ježíš řekl Dvanácti: „1 vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží.“"
(Jan 6,66-69)

Král střízlík

Kdysi dávno se velký a silný medvěd dozvěděl, že střízlík je králem ptáků.
Střízlík je však tak maličký ptáček, že medvěd nemohl uvěřit, že by mohl být králem. A tak se rozhodl, že se podívá do králova obydlí.
"Fuj! To má být královský palác?" prohlásil opovržlivě. "Střízlík je tak nanejvýš králem trhanů!"
Ale v hnízdě seděla střízlíkova mláďata. Byla tak maličká, že si jich medvěd ani nevšiml. Když uslyšela jeho urážlivá slova, vyskočila a nebojácně se rozkřičela: "Hned se omluv, ty nevychovanče!"
Medvěd s ušklibnutím odešel.

Po chvíli se domů vrátil král s královnou. Děti jim okamžitě pověděly, co se stalo. "Moje děti nebude nikdo urážet," prohlásil král střízlík. "Ihned vyhlásím medvědovi válku." A to také udělal.

Když maličký posel krále střízlíka přišel vyhlásit válku velkému a silnému medvědovi, medvěd se tak rozesmál, že odfoukl milého posla pryč. Byla to totiž jenom muška. Armáda krále střízlíka se zatím chystala k boji. Byli v ní všichni malí živočichové, kteří mají křídla: malí ptáčci, motýli, mouchy, včely...

Svou armádu svolal i medvěd. Tvořila ji všechna velká čtyřnohá zvířata: vlci, koně, sloni... Nejvyšším velitelem byla jmenována liška, protože je ze všech nejmazanější.

Před bojem liška vysvětlila všem vojákům svůj bitevní plán. "Následujte mě a já vás přivedu k vítězství! Budu vám dávat znamení ocasem. Dokud ho budu mít vztyčený, jděte kupředu a bijte se. Jedině kdybych ho stáhla, znamenalo by to, že se musíme dát na útěk, ale to se nikdy nestane..."

Poblíž v jednom keři byla schovaná vážka, která přiletěla na výzvědy. Hned se vrátila ke králi a všechno mu pověděla.

"Dobrá," řekl král. "Jak se liška postaví do čela a vyrazí, komár ji začne štípat pod ocasem." Armády se postavily proti sobě. Liška stála se vztyčeným ocasem a medvědi s vlky, kteří byli v první linii, vykřikovali posměšné urážky proti svým malým nepřítelům. Ale maličký komár vletl lišce pod ocas a začal ji štípat a štípat a nepřestal, dokud liška bolestí ocas nestáhla.

Když medvědovo vojsko uvidělo lišku se staženým ohonem, pomysleli si: "Prohráli jsme!" a utíkali, co jim nohy stačily. A teď se smál král střízlík a jeho odvážná armáda zvířátek.

"V té hodině zajásal v Duchu svatém a řekl: .Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je maličkým. Ano, Otče, tak se ti zalíbilo."

(Lukáš 10,21) Kdyby všichni "maličci" na světě...

Zvláštní mladík

Jeden statkář potřeboval pomocníka, který by dohlížel na stáje a na seník. Vydal se ho hledat do vesnice. Uviděl tam mladíka, který se potloukal mezi staveními. Mohlo mu být tak šestnáct nebo sedmnáct let, byl vysoký a hubený a nezdálo se, že by byl nějak zvlášť silný.

"Jak se jmenuješ, mladíku?"

"Alfréd."

"Hledám někoho, kdo by chtěl pracovat na mém statku. Umíš pracovat v hospodářství?"

"Jistě, pane. Můžu spát za větrné noci."

"Cože?" zeptal se překvapeně statkář.

"Můžu spát za větrné noci."

Statkář nad tím pokrčil rameny a šel pryč.

K večeru potkal Alfréda znovu a znovu mu zopakoval svůj návrh. A Alfréd na něj znovu stejně odpověděl: "Můžu spát za větrné noci."

Statkář hledal pomocníka, a ne kluka, který se chlubí, že spí za větrných nocí. Zkusil tedy hledat dál, ale nenašel nikoho, kdo by chtěl u něj pracovat. Tak se rozhodl, že přece jen přijme Alfréda, který mu zase řekl: "Budte klidný, pane, já můžu spát za větrné noci."

"Dobře. Uvidíme, co umíš."

Alfréd pracoval na statku už několik týdnů. Statkář byl hodně zaměstnán a neměl čas pozorně sledovat, co mladík dělá.

Pak ho jednou v noci probudil vítr. Vítr fičel a hvízdal mezi stromy, v komíně se ozývala meluzína, okna se div nerozlétla dokořán. Statkář vyskočil z postele. Vichřice mohla rozrazit vrata od chlévů, vyděsit koně a krávy, rozfoukat seno a slámu a vůbec napáchat nejrůznější škody.

Rozběhl se za Alfrédem. Tloukl na jeho dveře, ale marně. Zabušil silněji.

"Alfréde, vstávej! Pojď mi pomoci, než vítr všechno rozbije!"

Ale Alfréd spal dál.

Statkář nemohl ztráct čas. Rychle seběhl se schodů, přeběhl dvůr a už byl u chléva.

Jaké to bylo překvapení!

Vrata byla pevně zavřena na petlici a okna zajištěna proti otevření. Seno i sláma byly zakryty a převázány, takže je nic nemohlo odfouknout. Koně byli v bezpečí, prasata a slepice byly klidné. Venku zuřil víchř. Ale uvnitř chléva byla zvířata klidná a v bezpečí.

V tu chvíli se statkář nahlas rozesmál. Pochopil, co myslel Alfréd tím, když mu opakoval, že dokáže spát za větrné noci.

Mladík každý den pečlivě vykonával svou práci. Staral se, aby všechno bylo na svém místě. Pečlivě zavíral dveře a okna a obstarával zvířata. Na vichřici se připravoval každý den, a proto se jí pak nemusel bát.

A ty můžeš spát za této dlouhé větrné noci, kterou je tvůj život?

Boží jméno

Biskup při své návštěvě farnosti měl také pokřtít několik dětí předškolního věku. Před obřadem si chtěl biskup ještě s dětmi popovídat, jak to bylo jeho zvykem. Obrátil se k jedné holčičce.

"Jak se jmenuješ?" zeptal se biskup.

"Markéta," odpověděla rozechvěle holčička.

"Pověz mi, Markéto, co říkáme, když děláme znamení kříže."

"..."

"Říkáme," pomáhal jí biskup s úsměvem: "Ve jménu Otce i Syna i..."

"Maminky!" dopověděla holčička.

I taková může být definice Duchu svatého. Ježíš ho konečně nazývá Utěшитelem a Přímluvcem. Tedy tím, kdo je neustále přítomen, aby mohl bránit své učedníky a vytáhnout je z nepřijemností. Je to ten, kdo připomíná, uzdravuje a povzbuzuje...

A Bůh stvořil otce

Když se Bůh rozhodl, že stvoří otce, začal vysokým a statným tělem.

Anděl, který ho při tom sledoval, namítl: "To bude otec? Když děti budou tak malé, proč mají mít tak velkého otce? Vždyť s nimi bude moct hrát kuličky jenom na kolenou, když je bude chtít přikrýt v postýlce, bude se muset sehnout, a když je bude chtít políbit, aby se zlomil vejprů!"

Bůh se usmál: "To máš pravdu, ale když ho udělám tak malého jako děti, nebudou mít ke komu zvedat pohled."

Potom se Bůh dal do rukou. Uhnětl je velké a svalnaté.

Anděl jen pokrčil rameny: "Jak bude takovýma rukama zabalovat dítě do plenek a přebalovat ho, rozepínat a zapínat knoflíčky, a co teprve kdyby měl česat copánky, nebo dokonce vytáhnout třísku z prstu?"

Bůh se usmál: "To vím, ale ty ruce jsou dost velké, aby udržely všechno, co nosí děti v kapsách, a dost malé, aby mohly pohladit jejich malé tvářičky."

Bůh začal tvořit dvě největší nohy, jaké kdo kdy viděl. Vtom anděl vybuchl: "To není spravedlivé. Copak si opravdu myslíš, že tyhle dvě lodě dokážou brzy ráno vyskočit z postele, když se miminko rozpláče? Nebo že snad dokážou projít houfem hrajeících si dětí, aniž by aspoň jedno nezašláply?"

Bůh se znovu usmál: "Buď klidný, mají úplně správnou velikost. Uvidíš, budou krásně držet dítě, které si bude chtít sednout 'na koníčka', nebo vyhánět myši na chalupě, nebo se budou pyšně nosit v botách, které jsou všem velké."

Bůh pracoval celou noc. Dal otci málo slov, ale pevný a silný hlas; oči, co všechno vidí, a přesto se dívají klidně a tolerantně. A když se nad svým dílem ještě trochu zamyslel, přidal i slzy. Pak se obrátil k andělovi a zeptal se ho: "A teď už věříš, že otec může milovat stejně jako matka?"

(Erma Bombecková)

Studenti dostali na jednom semináři za úkol dlouze a vřele obejmout svého otce, až

přijedou na víkend domů.

"To nemůžu/' bránit se jeden. "To by byla jeho smrt."

> „Ale můj otec ví, že ho mám rád," povídá druhý.

„Aspoň to máš jednoduché," odpověděl mu profesor. "Nic ti nebrání to udělat."

V pondělí si všichni překvapeně vyprávěli o tom, co zažili.

"Můj otec se rozplakal," řekl jeden. A další: "Je to zvláštní. Můj otec mi poděkoval."

Neboj se

Jedna rodina žila šťastně a spokojeně v domku na kraji města. Ale jednou v noci vypukl v kuchyni požár.

Když se plameny začaly šířit po celém domku, rodiče s dětmi utekli ven. Venku zjistili, že schází ten nejmenší - pětiletý chlapec. Při útěku se lekl plamenů a štiplavého kouře, obrátil se a dal se po schodech nahoru.

Co teď? Rodiče se po sobě zoufale podívali. Dvě sestřičky se rozplakaly. Do hořícího pekla se už nedalo vrátit... A hasiči pořád nikde.

Tu se otevřelo okénko na půdě a ozval se zoufalý křik: "Táti! Táti!"

Otec přiběhl k domu a zakřičel: "Skoč!"

Chlapec pod sebou viděl jen oheň, ale slyšel hlas, a tak odpověděl: "Táti, já tě nevidím..."

"Ale já tě vidím. Neboj se, skoč!" zakřičel otec.

Chlapec skočil a už byl živý a zdravý v náručí otce, který ho chytil v letu.

Boha nevidíš. Ale on vidí tebe. Skoč!

Odjezd na frontu

Během první světové války povolávali na frontu i velmi mladé chlapce, bylo jim sotva osmnáct let. Jak těžké bylo jejich loučení s rodinami.

Na nádraží jednoho velkého města se rodiče a přátelé tísnilo kolem skupiny odjíždějících vojáků. Všichni se objímali a plakali - uvědomovali si, že to může být naposled.

Jeden muž svíral ruku svého syna a marně se pokoušel se s ním rozloučit. Oči měl plné slz.

Ruce se mu třásly a nedokázal říct ani slovo. Byl to jeho jediný syn, miloval ho nade všechno na světě. Ale co mu měl říct? Co by mu ho mohlo přivést zpátky domů?

Vlak zapískal. Vojáci museli nastoupit. Muž chtěl něco

svému synovi připomenout. Přitiskl ho k sobě a zašeptal: "Honzíku, Honzíku! Nenech se zabít!"

Vojáci už nasedli do vlaku, který se chystal k odjezdu. Dav tleskal a mával na pozdrav.

Muž nespouštěl bolestný pohled ze svého syna, který mu mával z okénka. Ještě mu chtěl něco říct. Vlak se dal do pohybu. Otec začal mávat. Pak odstrčil lidi, aby se dostal k vlaku blíž, a zavolal: "Honzíku, chlapče, drž se blízko generála!"

Tam, kde jsou generálové, nelétají nepřátelské kulky. Otec to věděl. I my bychom se měli vždycky držet blízko našeho Nejvyššího.

"Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic."

(Jan 15,5)

Rozcestí

Kdysi dávno žil muž, který po léta hledal tajemství života. Až mu nějaký moudrý poustevník poradil, aby šel k jedné studni, která mu dá tak toužebně očekávanou odpověď.

Muž se rozběhl ke studni a hned do ní zavolal: "Je nějaké tajemství života?"

Z hloubi studně se ozval hlas: "Jdi na rozcestí, tam najdeš to, co hledáš."

Odpověď muže naplnila nadějí, spěchal na rozcestí, ale našel tam jen tři obchodníky. Jeden prodával dráty,

druhý dřevo a třetí nějaké plíšky. Nic mu tam nepřipadalo, že by mohlo mít třeba i zdánlivě něco společného s tajemstvím života.

Muž se zklamaně vrátil ke studni. Chtěl nějaké vysvětlení, ale studna mu odpověděla:

"Později to pochopíš." Muž se bránil, ale jediné, co slyšel, byla ozvěna jeho námitek. Říkal si, že byl pěkně podveden, a vydal se na další cestu.

Časem na tuto příhodu zapomněl. Až jednou v noci, když putoval za svitu měsíce, uslyšel zvuk orientálního nástroje sitáru.

Byla to nádherná hudba. Někdo na ten nástroj hrál překrásně a s velkým citem.

Okouzlený muž se vydal po zvuku, až uviděl dvě hbité ruce a sitár. A vykřikl radostí, protože pochopil! Sitár byl vyroben z kovových strun, plíšků a dřeva, z takových, které prodávali tři obchodníci na rozcestí. A on tenkrát neporozuměl, k čemu to je.

Život je cesta. Na její konec člověk dojde krok za krokem. A jestliže každý z nich je nádherný, jestliže je každý krok kouzelný, pak bude takový i život. A nikdy se vám nestane, že dorazíte na konec cesty, k okamžiku smrti, aniž byste předtím svůj život neprožívali. Nic ať vám neujde. Nedívejte se nad ostatní lidi. Dívejte se jim do očí. Neříkejte nic "dětern", ale vezměte jejich tváře do dlaní a mluďte "s" nimi. Neobjímejte tělo, ale osobu. A udělejte to hned. Pocity, podněty, touhy, emoce, nápady, setkání - nic neházejte pod stůl. Jednou přijdete na to, jak byly velké a nenahraditelné.

Každý den se naučte něco nového o sobě a o ostatních.

Každý den se snažte si uvědomovat nádherné věci, které na našem světě jsou. A nenechte se přesvědčit o opaku.

Dívejte se na květiny. Dívejte se na ptáky. Všímejte si vánku. Jezte dobře. A ze všech těchto zážitků se těšte.

Spokojit se s málem

Strýček Karel mi řekl: "Ježíškovi jsi napsal, že bys chtěl k Vánocům mír na celém světě. Nestačilo by ti horské kolo?"

(Ludvík, 7 let)

Jeden sedlák chytil sokola a choval ho na dvoře přivázaného za nohu. Sokol se nechtěl spokojit s tím, že by měl žít jako nějaká slepice. Znovu a znovu napínal provaz a snažil se utrhout. Podíval se na modré nebe a ze všech sil vzlétl. Provaz ho pokaždé strhl zpátky na zem. Zkoušel to tak celé týdny, až měl nohu celou rozedřenou od provazu a krásné peří na křídlech polámané.

Nakonec si zvykl. Za několik měsíců mu zachutnalo i krmení, které mu dávali. Spokojil se s popelením na dvoře.

Tak si ani nevšiml, že provaz, který ho poutal k zemi, v dešti a sněhu zpuchřel.

Stačilo by ještě jednou trhnout, naposledy, a sokol by byl na svobodě.

Ale sokol to neudělal.

Pro naše tělo je namáhavé i jen vyjít schody. Ale naše duše má křídla. A nebe patří nám.

Pštros Oliver

Vznešený a hrdý pštros učil pštrosí děti ve škole, že není nad pštrosy, že jejich ptačí druh je nejnadřazenější nad všemi ptáky. "Jsme největší, a proto i nejlepší ptáci."

Všichni žáci volali: "Ano! Ano!" Jenom jeden pštros zamyšleně mlčel - Oliver. "Neumíme létat pozpátku jako kolibřík," řekl nahlas. "Kolibřík ustupuje, zatímco my jdeme vpřed, dosahujeme pokroku," odpověděl učitel. "Červenka má hezčí vejce," pokračoval Oliver. "Z červencích vajíček se líhnou jenom červenky," odpověděl starý pštros. "Červenky mají v hlavě jenom to, kolik je na louce červů!"

"Je to tak!" volali všichni kromě Olivera.

"My chodíme po čtyřech prstech, zatímco člověk jich potřebuje deset," připomněl žákům pštros.

"Ale člověk dokáže létat vsedě, a my neumíme létat vůbec," poznamenal Oliver.

Starý pštros po něm šlehl přísným pohledem. "Člověk létá na tento kulatý svět příliš rychle. Brzy dohoní sám sebe, a až dostane zezadu pořádnou ránu, ani nebude vědět, že si ji uštědřil sám."

"Ano! Ano!" volaly všechny pštrosí děti kromě Olivera.

"A my se navíc v nebezpečí dokážeme schovat, když strčíme hlavu do písku," vykládal dál

učitel. "To nikdo jiný neumí."

"Jak můžeme vědět, že nás nikdo nevidí, když sami nic nevidíme?" zeptal se Oliver.

"Třesky plesky!" vykřikl starý pštros a všichni ostatní kromě Olivera to po něm opakovali, aniž by věděli, co to vlastně znamená.

Právě v tom okamžiku uslyšel učitel i žáci zvláštní dunivý zvuk, něco jako hřmění, které se neustále blížilo.

Ale hřmění to nebylo. Bylo to obrovské stádo slonů, kteří v úleku před něčím prchali. Učitel pštros a všechny pštrosí děti kromě Olivera hned strčili hlavu do písku. Oliver se rychle běžel schovat za nedalekou skálu a tam počkal, dokud stádo nepřeběhne. Když vyhlédl ven, uviděl jen písečnou pláň posetou peřím a kostmi. Nic jiného z učitele a jeho žáků nezbylo. Oliver začal vyvolávat jednoho po druhém, aby se ujistil, zda přece jen někdo nepřežil. Nic. Až došel ke svému jménu. Zavolal: "Oliver!" A sám si odpověděl: "Zde!" A to byl jediný zvuk, který se na jeho volání na poušti ozval.

Jedna loď najela na útes. Cestující nastoupili na velký záchranný člun a s nimi i několik důstojníků a kormidelník. Ještě než člun odrazil od lodního boku, kapitán všem připomněl: "Poslouchejte kormidelníka, ten umí člun řídit."

Jedna stařenka zamumlala: "No, to si nejsem tak jistá... Právě nás navedl na útes!"

Svůj vlastní mozek nikomu nepodřizuj.

I když je předpoklad obecně rozšířený, nemusí být nejrozumnější.

Kouzelný prsten

Jeden král si zavolal všechny kouzelníky království a oznámil jim: "Chtěl bych být svým poddaným vždy příkladem. Chtěl bych, aby mnou nic neotřásl, abych byl vždycky silný a klidný a aby mě nic nevyvedlo z míry. Někdy se mi stává, že bývám smutný nebo je mi úzko, protože se mi přihodí nějaká nešťastná nebo nepříjemná věc. Jindy mě zase rozruší nečekaná radost nebo velký úspěch. To se mi nelíbí. Připadám si jako ranec smýkaný vlnami osudu. Udělejte mi amulet, který mě před těmito duševními stavami a náladami ochrání."

Kouzelníci jeden po druhém odmítali tento úkol splnit. Uměli udělat všechny možné amulety pro důvěřivce, kteří se na ně obrátili, ale oklamat krále nebylo snadné. A navíc chtěl tak zvláštní amulet.

Král se už chystal hněvivě vybuchnout, když z řady vystoupil jeden starý mudrc:

"Veličenstvo, zítra vám přinesu prsten.

Pokaždé, když se na něj podíváte, budete-li smutný, rozveselíte se, a budete-li rozrušený, uklidníte se. Stačí, abyste si přečetl kouzelný nápis, který na něm bude vyrytý."

Druhý den se mudrc vrátil před krále a za hrobového ticha, protože všichni byli na onu kouzelnou formulku zvědaví, předložil králi svůj prsten.

Král si ho prohlédl a přečetl slova vytepaná do stříbrného kroužku: "I to přejde."

Všechno má určenou chvíli

a veškeré dění pod nebem svůj čas.

Je čas rození i čas umírání,

čas sázet i čas trhat;

je čas zabíjet i čas léčit,

čas bořit i čas budovat;

je čas plakat i čas smát se,

čas truchlit i čas poskakovat;

je čas kameny rozhazovat i čas kameny sbírat,

čas objímat i čas objímání zanechat;

je čas hledat i čas ztrácet,

čas opatrovat i čas odhazovat;

je čas roztrhávat i čas sešívát,

čas mlčet i čas mluvit;

je čas milovat i čas nenávidět,

čas boje i čas pokoje.

Viděl jsem lopotu,

*kteřou Bůh uložil lidským synům,
a tak se lopotí.
On všechno učinil krásně a v pravý čas,
lidem dal do srdce i touhu po věčnosti,
jenže člověk nevystihne
začátek ani konec díla, jež Bůh koná.
Poznal jsem, že není pro něho nic lepšího,
než se radovat a konat v životě dobro.
A tak je tomu s každým člověkem: to, že jí a pije
a okusí při veškerém svém pachtění dobrých věcí,
je dar Boží.
Poznal jsem, že vše, co činí Bůh, zůstává navěky;
nic k tomu nelze přidat
ani z toho ubrat.
A Bůh to učinil,
aby lidé žili v bázni před ním.
Co se děje, bylo odedávna,
a co bude, i to bylo;
a Bůh vyhledá, co zašlo.
(Kniha Kazatel 3,1-15)*

Jdu dál jako osel

Jdu dál jako osel...

Ano, právě jako zvíře, které je v jednom biblickém slovníku popsáno následujícím způsobem: "Palestinský osel je velmi silný, dobře snáší horko, živí se bodláky; kopyta má uzpůsobená k velmi jisté chůzi, jeho chov není finančně náročný. Jeho jediné vady jsou tvrdohlavost a lenost."

Jdu dál jako ten jeruzalémský osel,
který se týden před Velikonocemi
stal královským a pokojným nosičem Mesiáše.

Nejsem moudrý,

ale jedno vím: umím nést Krista na zádech,

a to je pro mne důležitější

než být Burgundán nebo Bask.

Já ho nesu, ale on mne vede.

Věřím v něj a on mne vede do svého království,

Kdo ví, jak to s mým pánem hází,

když zakopnu o kámen!

Ale nikdy mi nic ne vy čte.

Je tak krásné vnímat,

jak je ke mně hodný a štědrý.

Ponechává mi čas, abych se mohl pozdravit

s krásnou Balánovou oslicí,

abych se mohl zasnít před obilninu lánem

a abych dokonce zapomněl, že ho nesu.

Jdu mlčky dál.

Je to zvláštní, jak si rozumíme

i beze slov!

Jediné jeho slovo, které jsem dobře pochopil,

je jakoby přímo pro mne:

"Mé jho netlačí a břemeno netíží." (Mt 11,30).

Je to víra zvířete,

jako když jsem jednou o Vánocích

vesele nesl jeho matku nocí k Betlému.

Jdu radostně.

Když mu chci vyzpívat svou chválu,
říčím jako čert, úplně falešně.
A on se směje, směje se ze srdce
a jeho úsměv proměňuje
kamenité cesty <
v taneční parket a mým těžkým kopytům
dává křídla.
Jdu dál jako osel,
který nese Krista na zádech.
(Mons. Etchegaray)
Bůh váží tolik co štěstí.

Všichni musí pracovat

Učitelka v mateřské škole trpělivě vysvětluje dětem, že na tomto světě musí všichni pracovat.

"Úplně všichni?" ptá se čtyřletá Evička.

"No, skoro všichni," odpovídá učitelka.

"Tak já budu ,skoro', až budu velká!" prohlásí holčička.

Kolik lidí se na tomto světě spokojuje s tím, že žijí "skoro"...

"Celý život jsem žil v kokosovém ořechu. Není to nádherné místo?

Bylo tam těsno a tma, zvláště ráno, když jsem se holil. Ale nejvíc mě mrzelo, že jsem se nemohl stýkat s vnějším světem. Jestli někdo můj kokos nenajde a neotevře, budu v něm muset žít celý život. Možná tady uvnitř budu muset i umřít.

V tom kokosu jsem také umřel. Po několika letech ho někdo našel a otevřel. Uvnitř našel mne, celého seschlého a zkrouceného.

,To je škoda,' řekl si. ,Kdybych ho našel dřív, mohl jsem ho třeba zachránit. Možná je v těch kokosech ještě někdo jiný.'

A šel a podíval se do všech kokosů, které uviděl. Ale marně. Byla to ztráta času. V kokosu žije jen jeden člověk z milionu. A já jsem jim nemohl říct, že jeden můj švagr žije v žaludu."

Oblečení pro chudé

Farář, který působil ve farnosti na pařížském předměstí, jednou požádal spisovatelku Madeleine Delbrelou, svou dobrou farnici, aby odnesla balík ošacení jedné velmi chudé nevěřící rodině.

Madeleine vzala balík a vydala se na udanou adresu. Vyšla do pátého patra studeného betonového baráku a odevzdala balík unavené ženě s dítětem, která jí přišla otevřít. Žena poděkovala a Madeleine se dala na zpáteční cestu. Došla sotva do přízemí, když uslyšela, že ji někdo volá.

Byla to žena z pátého patra. Křičela: "Ten balík si zase vezmi! Takové hnusné hadry! Jsme sice chudí, ale odpadky nesbíráme!"

Madeleine znovu vyšla nahoru a zjistila, že ta žena měla pravdu. V balíku bylo špinavé prádlo. Někdo to popletl. Omluvila se a smutně odcházela. Nevěděla, co dělat.

Cestou uviděla květinářství a v něm koš nádherných rudých růží. Koupila je a vrátila se zpátky. Potkala přitom dítě té ženy, a tak mu dala kytici se slovy: "Odnes ji mamince."

To dítě bylo prvním člověkem, kterého pak v té čtvrti pokřtili. "

Starý nevěřící muž šel za věhlasným knězem. Doufal, že mu pomůže vyřešit problémy, které měl s vírou, že mu objasní, co se mu zdálo nepochopitelné. Nedokázal například uvěřit, že Ježíš z Nazareta skutečně vstal z mrtvých. Chtěl nějaké znamení, že se to opravdu stalo...

Když vešel na faru, v kanceláři už byl s knězem někdo jiný.

Kněz zahlédl muže stojícího na chodbě a s úsměvem mu přinesl židli.

Když ten druhý odešel, pozval kněz starého pána dovnitř. Zeptal se ho, o co se jedná, a pak dlouho a živě diskutovali. Starý pán nakonec uvěřil a projevil přání obrátit se k Božímu

slovu, svátostem a k důvěře v Pannu Marii.

Kněz pociťoval uspokojení, ale také tak trochu údiv nad tak rychlým obráčením, a tak se ho zeptal: "Povězte mi, prosím vás, který argument vás v našem dlouhém rozhovoru přesvědčil, že Kristus opravdu vstal z mrtvých a že Bůh existuje?"

"Gesto, se kterým jste mi přinesl židli, abych nemusel čekat vestoje," odpověděl muž.

Odpuštění

Jeden dobrý, ale nepříliš silný věřící se chodil zpovídat svému faráři. Jeho zpovědi však připomínaly zaseknutou desku - pořád tytéž prohřešky, a především jeden a tentýž těžký hřích.

"Tak dost!" zahřímá na něj jednou farář. "Z Pána si legraci dělat nebudeš. Pamatuj si, že ti z tohoto hříchu dávám rozhřešení naposledy!"

Ale za dva týdny tam byl hříšník se svým obvyklým hříchem zase.

To už zpovědník opravdu ztratil trpělivost: "Já jsem tě varoval, nedám ti rozhřešení. To tě naučí..."

Chudák muž se sklíčeně zvedl, celý rudý hanbou.

Přímo nad zpovědnicí visel obrovský sádrový krucifix.

Muž se na něj podíval.

V tom okamžiku sádrový Ježíš na kříži ožil, zvedl ruku a napřáhl ji k rozhřešení:

"Odpouštím ti hříchy..."

Každý z nás je připoután vláknem k Bohu. Když se dopustíme hříchu, vlákno se přetrhne. Ale když své viny litujeme, Bůh sváže vlákno a udělá na něm uzel, takže vlákno je kratší než dřív. Každým odpuštěním jsme Bohu blíže a blíže.

"Pravím vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují."

(Lukáš 15,7)

Nikdo ho nehledal

Malý chlapec přiběhl domů s pláčem. Dědeček k němu přišel a vzal ho do náručí. Chlapec však vzlykal dál. Dědeček ho hladil a snažil se ho utiřit.

"Někdo tě bil?" zeptal se.

Chlapec zakroutil hlavou.

"Tak ti něco ukradli?"

"Ne," vzlykl chlapec.

"Tak co se ti stalo?" zeptal se starostlivě dědeček.

Chlapec popotáhl a povídá: "Hráli jsme si na schovávanou a já jsem se bezvadně schoval.

Čekal jsem a pořád se nic nedělo. Tak jsem potom vyšel ven... a zjistil jsem, že už si nikdo nehraje a všichni šli domů. A mě nikdo nehledal." Vzlyky mu otrásaly tělíčkem. "Chápeš to? Nikdo mě nehledal."

"Tu uslyšeli hlas Hospodina Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku. I ukryli se člověk a jeho žena před Hospodinem Bohem uprostřed stromů v zahradě. Hospodin Bůh zavolal na člověka: 'Kde jsi?' On odpověděl: 'Uslyšel jsem v zahradě tvůj hlas a bál jsem se. A protože jsem nahý, ukryl jsem se.' "

(Geneze 3,8-10)

Tento příběh se týká všech lidí všech dob. Zejména lidí naší generace.

"Kde jsi?"

Možná jsi se schoval. Ze strachu. Ze zbabělosti. Z lenosti.

Ale Bůh tě hledá dál.

Když jedno dítě při hodině náboženství slyšelo podobenství o pokladu ukrytém na poli, řeklo: "Bože, pro tebe jsem takový poklad já!"

Právě to sice nebylo smyslem onoho podobenství, ale to dítě mělo pravdu.

Dveře

Na jednom známém obraze je Ježíš v setmělé zahradě. Levou rukou drží lampu, která celý výjev osvětluje, a pravou tluče na mohutné a pevné dveře.

Když byl tento obraz poprvé představen veřejnosti, jeden návštěvník měl k autorovi připomínku.

"Na vašem obraze je chyba. Ty dveře nemají kliku." "To není chyba," odpověděl malíř. "To jsou dveře lidského srdce. Ty se dají otevřít jen zevnitř."

Na letištní ploše jednoho města na Dálném východě zuřila bouře. Cestující rychle přebíhali k letadlu, které bylo připraveno k odletu na vnitrostátní lince.

Byl mezi nimi také misionář. Zmáčený až na kůži dosedl na pohodlné místečko u okna.

Půvabná letuška zatím pomáhala usadit ostatní cestující.

Když bylo všechno přichystáno k odletu, jeden ze členů posádky zavřel dveře od letadla.

V tu chvíli se po ploše k letadlu rozběhl nějaký člověk I a snažil se, jak nejlépe mohl, uchránit před deštěm nepromokavým pláštěm, který mu bral víchr. Když opozdilec dorazil k letadlu, začal bušit na dveře a chtěl dovnitř. Letuška mu gesty vysvětlovala, že už je pozdě. Muž však bušil do dveří ještě silněji a naléhavěji. Letuška se mu to snažila rozmluvit. "To nejde... už je pozdě... Musíme startovat/" ukazovala muži z okénka.

Nic naplat, muž trval na svém a chtěl dovnitř. Až letuška ustoupila a dveře mu otevřela.

Natáhla ruku a pomohla opozdílci dovnitř.

A pak na něj zůstala hledět s ústy dokořán. Byl to pilot.

Dej pozor, abys nenechal venku pilota svého života, abys mu otevřel dveře.

Setkání

"Měl jsem pro sebe celé kupé. Pak nastoupila jedna dívka," vyprávěl mladý slepý Ind. "Muž se ženou, co ji přišli vyprovodit, nejspíš byli její rodiče. Kladli jí na srdce spoustu věcí. Protože tehdy už jsem neviděl, nemohl jsem vědět, jak ta dívka vypadá, ale líbil se mi její hlas."

"Jedete do Dehra Dun?" zeptal jsem se jí, když jsme vyjížděli ze stanice. Přemýšlel jsem, jestli se mi podaří před ní skrýt, že nevidím. Říkal jsem si, že by to nemělo být tak těžké, když zůstanu sedět.

"Jedu do Saharanpuru," odpověděla dívka. "Tam na mě bude čekat teta. A kam jedete vy?"

"Do Dehra Dun a potom do Mussoorie," řekl jsem.

"To se máte! Tolik bych se chtěla do Mussoorie dostat. Miluji hory. Zvláště v říjnu."

"Ano, to je nejkrásnější období," přitakal jsem a vzpomínal na dobu, kdy jsem ještě viděl.

"Na horách je všude plno divokých aster, slunce příjemně hřeje a večer si člověk může sednout ke krbu a usrkávat brandy. Většina turistů je už pryč a ulice jsou skoro prázdné a tiché."

Mlčela, a tak jsem přemýšlel, jestli jí má slova tak zasáhla, nebo jestli mě má za sentimentálního žvanila. Pak jsem udělal chybu. "Jaké je počasí?" zeptal jsem se.

Ale nezdálo se, že by jí ta otázka připadala zvláštní. Že by si už všimla, že nevidím? Ale její odpověď vyvrátila všechny mé pochybnosti. "Tak se podívejte z okna," řekla naprosto přirozeně.

Posunul jsem se po sedadle a po hmatu jsem hledal okénko. Bylo otevřené. Otočil jsem se k němu a předstíral jsem, že si prohlížím krajinu kolem. Ve své fantazii jsem viděl rychle se míjející telegrafní sloupy. "Všimla jste si, že to vypadá, že se hýbají ty stromy a my že stojíme?"

"Tak už to bývá," odpověděla.

Obrátil jsem se k ní a chvíli jsme seděli mlčky. "Máte zajímavý obličej," řekl jsem konečně, Pěkně se zasmála, jasně a zvučně. "To jsem ráda, že mi to říkáte. Už mám po krk těch, co mi říkají, že mám pěknou tvářičku."

"*Takže jsi opravdu hezká,*" pomyslel jsem si a pokračoval jsem nahlas:

"Ale zajímavý obličej může být také velmi krásný."

"Jste velmi galantní," odpověděla. "Ale proč jste tak vážný?"

"Za chvíli vystupujete," řekl jsem trochu úsečně.

"Bohu díky. Nesnáším dlouhé cesty vlakem."

Zato já bych tam s ní byl celou věčnost, jen abych slyšel její hlas. Měl stříbrné tóny horské bystřiny. Určitě na naše setkání zapomene, jen co vystoupí z vlaku, ale já na ni budu myslet celou cestu a jistě i potom.

Vlak zastavil ve stanici. Na dívku někdo zavolal a v kupé po ní zůstal jen její parfém. Přistoupil muž a něco si bručel pod vousy. Vlak se dal znovu do pohybu. Nahmatal jsem okénko a posadil jsem se k němu s obličejem obráceným do světla, které pro mě bylo tmou. Mohl jsem si tak zahrát i se svým novým sousedem.

"Je mi líto, že nejsem tak zajímavý společník jako ta dívka, co právě odešla, snažil se navázat řeč spolucestující.

"Byla to zajímavá dívka," řekl jsem. "Mohli byste mi říct... měla dlouhé, nebo krátké vlasy?"

"Nevím," odpověděl překvapeně. "Pamatuji si jenom její oči, vlasy ne. Měla tak krásné oči!

Škoda, zejí nebyly k ničemu... byla úplně slepá. Vy jste si toho nevšimli?"

Jako když dva slepci předstírají, že vidí. Kolik lidských setkání tak vypadá. Ze strachu ukázat, jací vlastně jsme. A tak člověku utečou rozhodující setkání života. Některá se už nikdy nebudou opakovat.

Psáno do písku

Učitelé zákona a farizeové přivedli k Ježíši ženu přistiženou při cizoložství a hruběji před něj postrčili. "Mistře, tato žena byla přistižena, když podváděla svého manžela. Mojžíšův zákon nám přikazuje, abychom ji ukamenovali. Co na to říkáš ty?"

Chtěli najít záminku, aby ho mohli obžalovat. Ale Ježíš se díval do země a psal prstem do písku.

To je mi pěkný soud! Soudce si píše do písku, ve kterém nic nezůstane. Jen co zafouká večerní vítr, bude všechno smazáno. Žádné poznámky nebo tlusté zákoníky. Takové věci Ježíš nezná.

Nedali se odbýt, a tak Ježíš zvedl hlavu a řekl. "Kdo z vás je bez viny, ať po ní první hodí kamenem." A znovu si začal čmárat do písku. V několika okamžicích bylo kolem prázdné. Zůstala jen žena. Stála tam dál. Ježíš také vstal. Podíval se na ni. A jen se zeptal: "Nikdo tě neodsoudil?" "Nikdo, Pane." "Ani já tě neodsuzuji. Jdi, ale už nehřeš!"

Jako večerní vítr, který všechno smaže.

Vzduchy se najdou lidé, kteří nám budou tvrdit, že Bůh je jen policajt nebo špion, který nás sleduje a je nám ve dne v noci v patách. Jako by si Bůh ve dne v noci všechno zapisoval do velké knihy, naše chyby a hříchy, naše dobré i špatné stránky...

Ale proč by měl být Bůh na nás tak přísný a proč by měl být dokonce proti nám! Proč by měl být náš nepřítel? A proč se někteří lidé snaží z Boha udělat počítač, který nám nikdy nic nepřestane zaznamenávat? Bůh není stroj! Chcete důkaz? Jedinou Ježíšovou účetní knihou je písek... Už jste někdy něco ztratili v písku? A zkusili jste to hledat?

Písek pohltí všechno, všechno zapomene, všechno zasype... V písku nic nezůstane - všechno v něm zmizí. A Ježíš do písku píše. Žena obviněná z hříchu stojí před ním. Ježíš píše po písku, protože pro Ježíše je hřích už odpuštěný. Pro Ježíše je hřích smazán jako všechno, co je psáno do písku.

Dva přátelé

Před mnoha lety žili v Číně dva přátelé. Jeden uměl nádherně hrát na harfu. Druhý měl úžasně vyvinutou vzácnou schopnost naslouchat.

Když první z nich hrál nebo zpíval o horách, ten druhý říkal: "Vidím ty hory, jako by byly tady přede mnou."

Když první hrál o potůčku, druhý povídal: "Slyším vodu, jak zurčí mezi kameny."

Ale jednoho dne ten, který naslouchal, onemocněl a umřel.

První z přátel uřezal harfě struny a už nikdy na ni nehrál.

Opravdu existujeme jen tehdy, když nám někdo naslouchá. Největší dar, který můžeme někomu dát, je skutečně tomu druhému naslouchat.

Jedna velmi citlivá dívka řekla učiteli o problému, který ji moc trápil. Učitel jí doporučil, ať si o něm promluví s rodiči. Dívka to zkusila, ale přestože rodiče viděli její úzkost a zmatek v

duši, prohlásili to za hloupost a změnili téma. Prý "přehání", "určitě to překoná" a tak dál. Nechtěli o tom diskutovat, jako by se problém vyřešil sám od sebe jen tím, že si ho nebudou všímat.

Teprve když se jejich dcera pokusila o sebevraždu, začali vyjadřovat údiv: "Proč jsi nám neřekla, že máš nějaký problém?"

, Jí proč jste mě neposlouchali, když jsem vám to říkala?"

Jedna holčička napsala: "Když jsem večer v posteli, otočím se ke zdi a povídám si se sebou, protože já se poslouchám."

Recept na krásu

V jedné orientální zemi kdysi žily dvě krásné sestry.

První z nich se vdala za sultána a druhá za kupce. Ale jak šel čas, králova žena byla čím dál hubenější, unavenější a smutnější.

Její sestra žila se svým mužem kupcem vedle sultánova paláce a den ze dne krásněla.

Sultán si zavolal kupce do paláce.

"Jak to děláš?" zeptal se ho.

"To je jednoduché - krmím svou ženu jazykem."

Sultán tedy přikázal připravit pro svou ženu kila skopových a velbloudích jazyků, dokonce i kanárcích jazyčků. Ale nic se nedělo. Žena byla stále vyschlejší a zasmušilejší.

Sultán se rozčílil a rozhodl se, že obě sestry vymění. Svou ženu poslal kupci a za manželku si vzal její sestru.

Kupcova žena však jako královna v paláci záhy odkvetla. Zatímco její sestra v kupcově domě zanedlouho znovu získala bývalou krásu a jiskřivost.

Jaké v tom bylo tajemství? Kupec si se svou ženou každý večer povídal, vyprávěli si příběhy a společně si zpívali.

Věřím, že všichni musíme přijít na to, že láska začíná v rodině.

Každý den si stále více uvědomujeme, že v naší době má většina velkých utrpení původ v rodině.

Už nemáme čas podívat se jeden druhému do očí, pozdravit se, potěšit se spolu, a tím spíše nesplňujeme to, co od nás čekají naše děti, co manžel očekává od manželky a manželka od manžela.

A tak každým dnem patříme našim rodinám čím dál méně a naše vzájemné kontakty jsou stále slabší.

Mám jednu osobní vzpomínku. Před nějakým časem přijela početná skupina profesorů ze Spojených států.

Požádali mne: "Povězte nám něco, co by nám bylo užitečné."

Řekla jsem jim: "Usmívejte se na sebe navzájem!"

Asi jsem to řekla příliš vážně. Jeden z nich se zeptal: "Vy jste vdaná?"

Odpověděla jsem: „Ano, a někdy je pro mne těžké se na Ježíše usmát, protože má příliš velké nároky."

Věřím, že láska začíná právě tady - v rodině.

(Matka Tereza)

Poslední soud

Jedna žena umřela po prostém a pokojném životě. Ocitla se pak v dlouhé a spořádané frontě, která pomalu postupovala k Nejvyššímu soudci. Jak se dostávala blíž a blíž, slyšela Pánova slova stále jasněji.

Zaslechla, že Pán říká jednomu muži: "Ty jsi mi pomohl, když jsem byl zraněný na dálnici, a dovezl jsi mě do nemocnice. Vstup do mého ráje." A jinému: "Ty jsi dal té vdově bezúročnou půjčku, pojd' si pro věčnou odměnu." A pak: "Ty jsi zdarma prováděl složité chirurgické operace, abys mohl mnohým vrátit naději. Vstup do mého království." A tak dál.

Ubohá žena se vyděsila, protože si za žádnou cenu nemohla vzpomenout, že by za svůj život udělala něco výjimečného. Anděl jí s úsměvem, ale rozhodně zamezil se z dlouhé

fronty vytrazit.

Se srdcem bušícím jako zvon a s velkou bázní došla až před Pána. Hned se jí zmocnil pocit, jako by ji objal svým úsměvem.

"Ty jsi vyžehlila všechny mé košile... Vstup do mého štěstí."

Někdy je tak těžké si představit, jak výjimečné je něco běžného.

Nejhorší ze třídy

V semináři měl největší problémy s učením Jean Baptisté Vianney, který se později stal farářem v Arsu. Nechápal ani ty nejjednodušší pojmy. Představení ho už několikrát posílali domů, ale on tvrdohlavě zůstával. Bylo mu už jedenadvacet let a ještě seděl ve třídě s chlapci, kterým bylo o deset let méně.

Jeden z nich, jedenáctiletý spolužák, ho začal doučovat.

Jean Baptisté Vianney byl svému malému učiteli hodně vděčný, ale potíže tím nekončily.

Dál nerozuměl, nepamatoval si, pletl se, zakoktával se.

Když si na to jednou chlapec stěžoval ostatním spolužákům, Jean Baptisté to zaslechl. Vstal tedy z lavice, klekl si před chlapcem a řekl: "Odpusť, že jsem tak hloupý!"

a pšeničném poli stály skoro všechny klasy skloněné k zemi. Jen některé z nich byly pěkně vzpřímené a hrdě se dívaly na nebe a na kolemjdoucí vesničany s jejich ženami.

"My jsme ty nejlepší!" vychloubaly se. "My se nehrbíme jako otroci, my jsme totiž nad všechno povznesené a jsme pány situace." Ale vítr, který zná život lépe než ostatní, se uškříbl: "Bodejť by se nedržely tak zpříma... když jsou prázdné!"

Nevšední příběhy

PIERRE LEFÈVRE BRUNO PERRINET

Místo úvodu:

Láska je spravedlnost přivedená k dokonalosti

Pokud se nejedná o nějakou skutečně mimořádně poutavou příhodu, dovede prý dítě pozorně naslouchat tak nanejvýš dvě minuty. A dospělí...?

Cím to je, že pravdivé příběhy dokážou čtenáře tak upoutat?

Nejspíš je to proto, že náš život je vlastně také takovým příběhem! Když čteme povídku, která nás skutečně zaujala, jsme zvědaví, jak se bude rozvíjet. Jak se autor rozhodl, že to bude dál pokračovat. A právě tak je to v životě. I v něm se musíme neustále, více méně svobodně, rozhodovat jak dál. Hitler by se býval mohl rozhodnout, že 1. září 1939 na Polsko nezaútočí. Já jsem se zase včera mohl rozhodnout, že opravdu vstanu, až mi zazvoní budík. Býval bych se také mohl rozhodnout, že odpustím jednomu sousedovi, který o mně nepěkně mluvil. Macbeth by se býval mohl rozhodnout, že krále, který jej přišel navštívit, pohostinně přijme. On to však bohužel neučinil, a namísto toho se jej rozhodl zavraždit, aby se zmocnil jeho trůnu.

Jestliže nás Macbeth a další Shakespeareovy příběhy tak zajímají, potom je to tím, že pro Shakespeara je ctnost ctností a neřest neřestí. Bez ctnosti a neřesti by nebylo příběhu. Volba v případech, kdy se nerozhoduje mezi dobrem a zlem, není ani zdaleka tak závažná. Když si chci někam vyrazit ven, mohu se svobodně rozhodnout, zda pojedou na kole či půjdu pěšky: celkem na tom nesejde.

A tak, kdyby neexistovalo dobro a zlo, nic by v našem životě nemělo smysl, nic by nestálo za námahu, nic by nebylo zajímavé.

Co to tedy to dobro vlastně je?

Dobro podle Platóna je spravedlnost. Být spravedlivý znamená chtít dát každému, co mu náleží. Například při jízdě autem dávám přednost tomu, kdo jí má podle pravidel dostat. A spravedlnost přivedená k dokonalosti je láska. Je zřejmé, že když někoho miluji, neupřu mu nejen přednost při jízdě autem, ale ani žádné jiné jeho přednosti, a nebudu o něm říkat nic špatného, natož abych mu chtěl ublížit, nebo ho dokonce zabít! Nejenže mu dám to, co mu právem náleží, ale navíc mu budu prokazovat všemožná dobrodíní, neboť tak si to láska žádá. Proto jsou příběhy týkající se rozhodování mezi spravedlností a nespravedlností, mezi dobrem a zlem, láskou a nenávistí pro čtenáře tak přitažlivé.

Každý z těchto malých nevšedních příběhů, často plných napětí, někdy i bolestně krutých, obsahuje velkou pravdu, a jako v oríšku, skrývá se i zde, pod tvrdou slupkou reality, laskavé jádro.

Ale protože život není jen vážný, je i veselý, a protože smích má tu blahodárnou vlastnost, že nás dokáže zbavit tíhy smutku, obsahuje tato kniha navíc humorné příběhy a krátké anekdoty.

Pierre Lefèvre Bruno Perrinet

Forestier

Slavný francouzský cyklistický závodník Michel Forestier vedl peletón na jednom z nejobtížnějších úseků Tour de France. Zdálo se, že jeho vítězství je jisté. Toho dne byl ve skvělé formě a alpskými serpentínami se řítil jako blesk. Jedině Ital Ricardo mohl ohrozit jeho vítězství.

A opravdu, záhy ho Ricardo dojíždí. Netrvá to dlouho a po tvrdém sprintérském souboji se Ricardo ocitá před svým soupeřem. V příští zatáčce však Ital náhle ztrácí kontrolu nad kolem a mizí v roklí. Forestier je jediný, kdo to viděl. Chvilku váhá... Potom prudce zabrzdí, seskočí z kola, seběhne do rokle a za pár okamžiků se už se zraněným na zádech objevuje opět nahoře. Toho se hned ujímá Červený kříž.

Forestier ztratil několik drahocenných minut, a s nimi i vítězství. Ale zpráva o tom, co bylo důvodem jeho zpoždění, se rozšířila jako blesk. A tak ho diváci v cíli přivítali bouřlivými ovacemi.

Helena

Sestra Helena, učitelka z Minnesoty, vzpomíná na skutečnou událost: Osmiletý Marek byl mimořádně živé dítě. Měl černé, kudrnaté vlasy a šibalský pohled. Při vyučování se neustále bavil. Jednou jsem se už neudržela a pohrozila mu:

„Marku, ještě slovo a zalepím ti pusku.“

A brzy na to došlo! O několik minut později jsem opravdu musela vytáhnout ze zásuvky lepicí pásku a zalepit mu zobák. Když jsem se vracela ke stolu, vrhla jsem na Marka letmý, ale zato zuřivý pohled. A Marek? Zamrkal na mne, a to mě úplně odzbrojilo. Neudržela jsem se, vybuchla jsem smíchy a se mnou celá třída.

O šest let později jsem se stejnou třídou potkala při hodinách matematiky. Z Marka se stal sympatický dospívající mladík, a navíc i velmi snaživý žák. Za každou cenu chtěl být ve třídě nejlepší..., ale takových tam bylo víc.

Ve třídě rostlo napětí a žárlivost, vycítila jsem i určitou závist. Chtěla jsem to odstranit, nebo alespoň zmírnit, a tak jsem jim jednoho dne řekla:

„Vezměte si list papíru a pod sebe napište jména všech vašich kamarádů ve třídě. Potom ke každému tomu jménu připište dobré vlastnosti každého z nich.“

Během víkendu jsem sepsala všechny dobré vlastnosti, takjak se objevily u každého jednotlivého žáka, a hned v pondělí ráno jsem každému ten jeho seznam dala. Mnohé tváře se rozzářily radostí, v některých se zračil údiv, ale od toho dne se atmosféra ve třídě od základu změnila!

Několik let nato jsem jela navštívit své rodiče. Otec mi řekl:

„Dostali jsme zprávy o Markovi. Smutné zprávy. Zemřel ve vietnamské válce.“

A dodal: „Jeho rodiče se chtějí s tebou setkat.“

Zašla jsem za nimi ještě týž večer. Jeho matka mi řekla: „Našli u něho, v jedné z kapes, tenhle starý zmačkaný papír. Zdá se, že ho nosil stále při sobě.“

Rozložila papír a ukázala mi ho. Byl to ten seznam jeho dobrých vlastností.

Všechno to dobré, co spolužáci Markovi tenkrát připsali, mu dodávalo po celé roky sílu do života.

Kartářka

Stalo se to v severním Německu za druhé světové války. Jistá žena už šest týdnů neměla zprávy o svém muži, který byl na ruské frontě. Sla proto za kartářkou, aby se dozvěděla, co se s jejím mužem stalo. Ta se podívala do karet a řekla:

„Je to zlé! Velmi zlé! Vašeho manžela svedla jedna ruská herečka. Už ho nikdy nevidíte.“

Ubohá žena se se zoufalstvím v srdci dopotácela domů.

Druhý den přijíždí její manžel domů z fronty na dovolenku, celý šťastný, že se konečně shledá se svou milovanou ženou! Dojatý zvoní u dveří. Nikdo neotvírá. Zvoní znovu a ještě jednou..., a pořád nic. Nakonec spolu se sousedem vypáčili dveře. Svoji ženu našel v křesle mrtvou. Na stole byl lístek s těmito slovy: „Právě jsem se od kartářky dozvěděla, že můj muž odešel s nějakou ruskou herečkou a že už se nikdy nevrátí. Bez něho nemůžu žít“.

Ne nadarmo nám Bible zakazuje obracet se na jasnovidce. (Leviticus, kapitola 20, verš 27).

Metz

Maršál de la Ferté právě dobyl pro Ludvíka XIV., zvaného též Král Slunce, město Metz.

Sdělili mu, že delegace Židů z města si přeje vzdát mu hold. Maršál suše odvětil:

„JSi nepřejí si vidět lidi, kteří ukřižovali našeho Pána.“

Nato ho upozornili, že delegace přináší dar v hodnotě čtyř tisíc zlatých dukátů.

„Pusťte je dál! Koneckonců, když ho přibíjeli na kříž, nevěděli, co činí!“

Mark Twain

Mark Twain zahajuje svoji přednášku na jisté konferenci slavnostním tónem: „Julius Caesar je mrtev. Shakespeare je mrtev. Napoleon je mrtev.“

A já se dnes večer rovněž necítím tak úplně ve své kůži...“

Hodinky

Bylo to po první světové válce. Corrie ten Boo-mová, dcera holandského hodináře, pomáhala otci v rodinném podniku, ale obchody šly stále hůře. Poslechněme si její vyprávění:

„Bankrot? Tak to tedy ne!“ To byla moje první myšlenka, když jsem ráno vyskočila z postele... celou noc jsem měla před očima fakturu s tou obrovskou částkou, kterou bylo třeba na konci týdne zaplatit. A právě ten den ráno přišel do obchodu muž, kterého jsem nikdy předtím neviděla. U svého pracovního stolu slyším, jak říká otci:

„Potřebuji nějaké kvalitní hodinky.“
„Tady jsou hodinky vynikající značky,“ povídá otec a ukazuje neznámému to nejlepší, co v obchodě má.
Vidím, jak muž vytahuje z peněženky peníze. Peníze! Úžasné. Byla jsem si jista, že to bude stačit na to, abychom se dostali z nesnází. Před odchodem se neznámý k otci naklonil a důvěrně mu sdělil:
„Odkakživa jsem chodil k hodináři Van Houteno-vi, ale hodinky, které jsem si u něho koupil, nejsou dobré, každou chvíli se zastaví.“
„Můžete mi ty hodinky ukázat?“ zeptal se otec.
Vzal si je, otevřel, prohlédl si je lupou a něco opravil.
„Vaše hodinky jsou bezvadné,“ řekl. „Bylo tam zaseknuté kolečko, nedalo žádnou práci ho uvolnit. Van Houten je vynikající hodinář, můžete mu důvěřovat. Vraťte mi ty hodinky, které jsem vám právě prodal!“
Zákazník nevěřil vlastním ušima. Přesto hodinky vrátil a otec mu dal zpátky jeho peníze. Muž bez meškání odešel...
Mně se to pranic nezamlouvalo. „Tatínku, jak jsi to mohl udělat?“
„Poslyš, Corrie,“ odpověděl, „zdá se mi nefér dělat obchody na úkor kolegy. Víím, že myslíš na dluh, který musíme tento týden zaplatit, ale netrap se a důvěřuj v Boha!“
O několik dní později přišel do obchodu jiný zákazník.
„Pane Boome, rád bych si pořídil nějaké exkluzivní hodinky, hodinky, které existují pouze v jediném exempláři. Bude to možné? Jsem ochoten dát za ně odpovídající sumu.“
„Vím o unikátních hodinkách,“ odpověděl otec, „objednal si je u nás rakouský císař speciálně pro sebe. Jsou zhotoveny z čistého zlata a jsou to první hodinky na světě, které dokážou zahrát hudební nápěv. Císař se však mezitím vzdal trůnu a není už schopen zaplatit tak vysokou cenu.“
Při těch slovech otec otevřel kuffik a hodinky zákazníkovi ukázal. Klient šije nejprve důkladně prohlédl a pak celý nadšený prohlásil, že je kupuje. Na pult položil svazek bankovek a spokojeně odešel.
Jen co byl venku, neudržela jsem se a radostně vykřikla.
„Bůh nám pomohl! Nemůžu tomu uvěřit. Jak jsem byla hloupá, že jsem mu nedůvěřovala!“

Rotschild

Jeden bohatý Rotschildův přítel si baronovi stěžoval, že jakýsi muž, který mu dluží padesát tisíc franků, mu nechce peníze vrátit.
„Nezbývá vám než ho dát k soudu,“ povídá Rotschild.
„Právě to bych rád udělal,“ odvětí přítel, „ale nemám žádný doklad, který by dokazoval, že mi ty peníze opravdu dluží.“
„Nuže, donuťte ho, aby vám ten doklad vystavil!“
„A jak, když nechce?“
„Udělejte to následovně: napište mu, ať vám pošle těch sto tisíc franků, které jste mu půjčil.“
„Ale já jsem mu půjčil jen padesát tisíc franků!“
„No právě, odpoví vám, že vám dluží jen padesát tisíc.“

Klub mladých

Otec se zajímá, jak jeho syn žije, a tak se ho jednoho dne ptá:
„Vidím, že často chodíš do klubu mladých? Kdo ho ještě navštěvuje?“
„No...chodí tam Kristýna...“
„Ano, Kristýnu znám. A kdo další?“
„...a já!“

Jenny

Bruče Ritter je zakladatelem jednoho newyorského krizového centra pro mladé... Vypravuje nám příběh dívky jménem Jenny.
„Jenny bylo šestnáct a bydlela v Baltimoru. Jednoho dne viděla starý žlutý cadillac s texaskou poznávací značkou, jak jede pomalu ulicí. Měla toho dne už po škole a čekala na autobus, který by ji odvezl domů.
„Nechceš odvézt, krásko?“
Dva muži a dvě ženy v autě vypadali sympaticky.
„Díky, ráda,“ řekla.
Hodila knihy na zadní sedadlo a skočila do vozu. Bylo 9. července.
Všechno se odehrálo během jediného krátkého okamžiku. Jenny byla dobrá děvče, ale toho dne udělala velkou hloupost. Automobil odbočil rychle na sever a dal se po dálnici číslo 95 směrem na New York. Jenny prosila, aby ji zavezli domů:
„Potřebuju se vrátit domů. Nechte mě vystoupit! Zastavte!“
Lenny, Pat, Jo a Carol se dali do smíchu:

„Mlč, kočička," povídá Lenny. „Pomůžeš nám získat pět set dolarů, je to v tvém zájmu. Spolehneme na tebe. Tak sed' a buď ticho!"

Zlutý cadillac se zastavil na severní dálnici na parkovišti vyhrazeném kamiónům. Školačku, která byla v totálním šoku a nemohla všemu tomu uvěřit, přinutili najít si zákazníky mezi dálkovými řidiči. Jo ji pomáhal překonat odpor a Lenny měl na starosti peníze.

Čtyři dospělí a dítě zkoprnělé strachem přijeli do New Yorku a ubytovali se v Grand Concourse. Byl to jeden z nejmizernějších hotelů v Bronxu. Čtyři komplici se však nakonec mezi sebou rozkmořili a Jenny byla nucena zůstat s Jo v hotelu. Hotelový pokoj měnili každý den. Ubohá byla nucena šlapat chodník v Hunts Point, neiodpornější čtvrti Bronxu.

Jo ji bez ustání bil. Je třeba podotknout, že Jenny jako zajatkyň neprojevovala přílišnou horlivost ani ochotu spolupracovat. Nakonec se jí podařilo uprostřed noci, když Jo spal, uprchnout. Jenny si vzala z Joových kalhot padesát dolarů a skočila do taxíku, který ji zavezl do jedné chudinské čtvrti na jihovýchodě Manhattanu. Naprosto vyčerpaná a dočista ztracená si vzala pokoj v laciném hotelu.

Sousedce z vedlejšího pokoje pověděla všechno, co se jí přihodilo. Jmenovala se Toya, byla sympatická a zdálo se, že má pochopení.

„Spolehni se na mě, zlato. S Blue Fly, který bydlí vedle, tě z toho dostaneme."

Blue Fly byl ve skutečnosti pasákem toho nejhoršího druhu. Z Jenny si utahoval:

„Tím, žes na sebe všechno vykloupila, udělalaš velkou chybu, holčičko. Nic lepšího jsi ale pro nás udělat nemohla, ty káčo hloupá. Teď se koukej snažit! Chci, aby mi to hodilo aspoň tisíc dolarů. Stačí ti zajít do Bowery. Ale tentokrát se nepokoušej zdrhnout, přede mnou se nikam neschováš!"

Při každém projevu vzdoru ji hned zbiU. Zmlátili ji i když nepřinesla dost peněz. A tak se vyděšená znovu pokusila o útěk, s vědomím, že riskuje všechno. I to, že třeba umře - což by bylo možná pro ni lepší. Toya a Blue Fly jí byli v patách. Pelášila jak nejrychleji mohla na parkoviště, tam zalezla pod auto a udýchaná a rozechvělá čekala, až Blue Fly a Toya přejdou. Pak znovu vstala a naslepo se rozběhla ulicemi. Běžela jako šílená, přebíhala přes křižovatky nedbajíc na provoz, ani na chodce... Nakonec zpozorovala modrobílé vozy newyorské policie zaparkované u pátého sektoru.

Tím její kalvárie skončila. Věc vzala do rukou policie a dlužno říci, že úspěšně. Jedno policejní auto se vydalo hledat Toyu a Blue Fly, další policisté přivolali speciální jednotku, která měla na starost děti, a Jenny se dostala do krizového centra pro mládívce. Lékařská prohlídka ukázala, že byla znásilněna a zbita a že prodělala velký psychický šok. Když se rodiče dozvěděli, že se Jenny našla, byli radostí bez sebe. Okamžitě si pro dceru do New Yorku přijeli.

Policie pokračovala v pátrání po Blue Fly i ženě, která mu dělala komplice. Byl na ně vydán zatykač. Jenny se rozhodla svědčit proti nim u soudu. Po celý svůj život nebude moci zapomenout na dny plné hrůzy a strachu, které prožila v New Yorku.

Takové a podobné krutosti však nepřestanou, dokud se společnost náležitě nevypořádá s pasáky a kuplíři, kteří se nerozpakují zneužívat i děti, jako je Jenny.

Marie-Rose

Tento příběh vyprávěla jistá ženská lékařka ve své ordinaci v Německu.

Před několika měsíci v jedné opuštěné části města někdo napadl a znásilnil dvě mladé dívky. Právě se vraceli z práce. Nebyť kolemjdoucích, násilníci by je možná dokonce i zabili. Útočníkům se podařilo uprchnout a do dnešního dne nebyli pořád ještě dopadeni.

Před několika dny za mnou jedna z těch dívek přišla. Doprovázela ji matka. Marie-Rose - tak se ta dívka jmenovala - byla těhotná a ty dvě mě přišly poprosit, abych provedla potrat.

„Není možné, aby má dcera přivedla na svět dítě zločince. Zničí si život!" zoufale mě přesvědčovala matka.

„Paní doktorko, pomozte mi přece!" úpěnlivě prosila dívka.

Srdce se mi sevřelo, neboť jsem věděla, že nebudu moci jejich prosbě vyhovět. Vzpomněla jsem si v té chvíli na radu našeho profesora, doktora Hufelanda: „Výkon vašeho povolání vás může přivést do velice svízelných situací. Běda tomu, kdo se nechá přesvědčit obratně formulovanými důvody. Jediný způsob, jak se z těchto choulostivých situací dostat, je a vždy bude jediný - pamatovat na Boží příkázání: „Nezabiješ!" Snažila jsem se, aby dívka i matka pochopily hluboký význam těchto slov.

„To, co ve vás roste, je lidská bytost, i když je jen velmi maličká. Kdybychom ji zabili, byla by to stejná vražda, jako kdybychom zabili kteréhokoli jiného člověka.

„Ale je to dítě zločince," nařikala matka. „Ostatné... víte... nechci mít v domě nemanželské dítě!"

„To nemusíte. Jako lékařka se mohu obrátit na Dobročinný spolek svatého Lukáše, kde se o matku a o dítě postarají."

Právě nedávno jsem se dozvěděla, že tam každoročně spatří světlo světa na třicet dětí. Odložil-li matka svoje dítě, bude o něj dobře postaráno a později ho dají k adopci. Marie-Rose tedy nebude muset čekat na porod zde ve městě. Pokusím se najít vhodné místo, kde by mohla dítě porodit a bude-li si to přát, seženu i adoptivní rodiče."

„Nechci zabít dítě," řekla Marie-Rose nesměle, „ale mám snoubence, kterého bych si později ráda vzala. Můj snoubenec zatím nic o tom, co se stalo, neví. Nemůžu mu přece vnutit tohle cizí dítě."

„Proč byste si o tom nemohla se svým snoubencem promluvit? Nebo chcete, abych to raději udělala já? Když muž skutečně miluje, dokáže přinést velké oběti."

„A co když mě potom už nebude chtít?"

„Tak to znamená, že vás nemiluje! Muž, který nedokáže rozeznat, kdo se opravdu provinil, že jste to nebyla vy, bude stejně nespravedlivý i při řešení méně důležitých otázek." Strefila jsem se do černého. Dívka se na mě podívala.

„Byla bych radši, kdybyste mu to řekla vy, paní doktoro." Před odchodem si matka povzdychla: „Ale i tak by byl ten potrat ze všeho nejlepší!" Pohlédla jsem jí přímo do očí: „Ale v tom případě byste se musela zodpovídat z vraždy. Nezapomente na desatero Božích přikázání..."

Po tomto důrazném varování pochopila. Kývla hlavou na pozdrav a obě beze slova odešly... Snoubenec Marie-Rose přišel ve stanovenou hodinu a byl zjevně velmi rozrušen, protože už věděl, že jeho snoubenka čeká dítě. Svalil se na sedačku.

„To je strašné!" opakoval několikrát.

Ernestovi mohlo být kolem pětadvaceti let. Pracoval v jednom podniku jako technik. Hned mi byl syjnpatický. Nabyla jsem dojmu, že je to seriózní muž.

„V případě Marie-Rose," povídám, „to co se stalo, je jen tělesné poranění, které můžeme srovnat s chirurgickým zákrokem. Žádným způsobem však neporušilo její nevinnost."

„V žádném případě nemám v úmyslu se s ní rozejít," prohlásil. „Na to ji mám příliš rád a velmi dobře chápu její utrpení. Ale bude mít dítě a to mění všechno! Její matka mi řekla, že jste odmítla provést potrat. Marie-Rose mi všechno vysvětlila, a já uznávám, že na to nemáte právo. Navrhla jste jí i to, že pro ni najdete útočiště a pro to malé adoptivní rodiče. Osobně bych s tím souhlasil, ale jak svou snoubenku znám, nedokáže se od dítěte odloučit. Ostatně už ho začíná mít ráda..."

„Když jsem s ní o dítěti mluvila, taky jsem měla ten dojem."

Mladý muž pokračoval:

„Když jsem Marie-Rose slyšel, s jakou něhou mi říká, že si ho nemůže nechat dát vzít, protože ono už žije!" bylo mi jasné, že máme před sebou těžké chvíle. Co když mi jednoho dne dá na vybranou: buď šiji vzít i s dítětem, nebo se jí vzdát...?"

„Na to si musíte odpovědět sám!"

„Ale paní doktoro, já nedokážu přijmout dítě zločince!"

„Chápu váš odpor. Ale je možné, že z lásky k vaší snoubence změníte názor."

„Mám dát své jméno dítěti, které není moje? Reknou, že nejsem normální."

„Nemám dojem, že zrovna vy byste si dělal hlavu z toho, co se o vás povídá."

„Máte úplnou pravdu, paní doktoro," odpověděl s úsměvem..., „je tu ale ještě jiná věc: to dítě by mohlo mít stejné sklony jako jeho pravý otec!"

„Mohu vás ujistit, že ani naše vlastní děti často neodpovídají našim očekáváním. V lidském nitru dríme mnoho náklonností, o kterých nevíme. Nesprávnou výchovou se můžou probudit právě ty nejhorší. Ze zkušenosti vím, že nejčastější příčinou toho, že člověk vede špatný život, nebo páchá zločiny, jsou nedostatky ve výchově. Buď mu rodiče neprojevovali dost lásky, nebo vyrůstal v prostředí, jež si nezasluhovalo nazývat se „rodinou".

„Budíž! Přesto tu však existuje riziko, že přítomnost toho dítěte v naší mladé domácnosti bude Marii -Rose neustále připomínat, že byla obětí násilí."

Namítla jsem: „To si bude připomínat, i kdyby si dítě nenechala. Matka nemůže zapomenout na dítě, které devět měsíců nosila, které živila vlastní krví a kterému v bolestech dala život, jinak by nebyla opravdovou matkou. Je možné, že Marie-Rose bude šťastnější se svým dítětem po vašem boku, než kdyby si o něj dělala neustále starosti a kladla si otázku, co s ním je a kde žije. A adoptují-li je nějací cizinci, nikdy se nedozví ani jejich jméno ani místo, kde bydlí. Kolik matek, když už je příliš pozdě, prosí o sdělení, kde se jejich malé nachází. Stejně by to bylo i s Marie-Rose, i kdyby teď prohlašovala, že je z lásky k vám připravena dítěte se zříci. Po několika letech by změnila názor a ani všechna vaše láska by z její duše nedokázala zahnat vzpomínku na to malé, jehož se kvůli vám zřekla. Nechci rozhodnout místo vás. Prostě vám ukazuji na nebezpečí plynoucí z odmítnutí dítěte. Ani na okamžik nepochybuji o tom, jak těžké je takové rozhodování, ale vaše odmítnutí by vás v budoucnu mohlo přivést k oběti mnohem vyšší: mohl byste přijít o štěstí a pokoj rodinného krbu."

Ernest se na pár okamžiků zadumal... potom se zvedl a nakonec řekl:

„Zatím nejsem schopný se rozhodnout. Kdybych Marie-Rose neměl tak rád, bylo by to snadné..."

Marie-Rose odešla z města. Odebrala se do útulku vzdáleného čtyři sta kilometrů. I když musela oželeť zaměstnání, byla spokojená, že unikne nepříjemným pohledům a otázkám.

2. dubna 1951 se jí narodila dceruška. Při pohledu na ni Ernest řekl:

„Z tak roztomilého človíčka se přece nemůže stát zločinec!"

„Musí vyrůstat v rodině," prohlásila Marie-Rose.

Ernest s tím souhlasil, protože chtěl mít vedle sebe ženu šťastnou, a ne matku pronásledovanou věčnými výčitkami. Dva roky nato jsem měla možnost seznámit se s malým, osmiměsíčním Rudolfkem. Ernest mezi oběma dětmi nedělá žádný rozdíl.

Goebbels

Bylo to v Německu za druhé světové války. Georges Maus (1888-1945) byl profesorem dějepisu. Byl to hluboce věřící křesťan. - Přednášel v maturitním ročníku o příznivém působení křesťanské lásky k bližním v dějinách.

Jeden student se přihlásil s otázkou:

„Platí tvrzení, že máme milovat své nepřátele, ještě i dnes?“

„Ježíšova slova platí vždycky a všude,“ odpověděl profesor.

„A musíme milovat dokonce i Angličany?“ „Určitě!“

„Ale ministr propagandy Goebbels včera v rádiu říkal, že je třeba je nenávidět.“

Profesor pochopil léčku a odmlčel se. Potom pevným hlasem řekl:

„Ani ministr Goebbels nemůže zrušit Kristovo přikázání.“

Kvůli této odvážné odpovědi byl Georges Maus zatčen gestapem a zemřel v koncentračním táboře v Dachau. Hlady.

Don Sortais

Bylo pondělí 20. října 1941, asi 7 hodin, 50 minut. Plukovník Hotz, německý důstojník a vrchní velitel města Nantes, se ubíral ještě s jiným důstojníkem na komandaturu do služby. V ulicích bylo pološero, ještě se úplně nerozednilo. Na rohu ulice krále Alberta, vynořili se za plukovníkem dva muži a dvěma ranami z revolveru ho zastřelili.

Fiihrerova reakce byla strašná.

Jelikož se teroristům podařilo uprchnout, nechal generál von Stiilpnagel, vojenský velitel ve Francii, dva dny po atentátu, 22. října, popravít na příkaz z Berlína padesát rukojmí.

„Vzhledem k závažnosti zločinu,“ stálo ve von Stiilpnagelově prohlášení, „bude v případě, že viníci nebudou zatčeni do 23. října do půlnoci, zastřeleno dalších padesát rukojmí.“

Když se opat Sortais, představený nedalekého opatství Belfontaine, dočetl v novinách o všech podrobnostech tragédie, nemohl se s tím smířit. Skutečnost, že má být popraveno dalších padesát Francouzů s ním hluboce otřásla! To nemůže dopustit. V neděli šestadvacátého padlo rozhodnutí: příští den pojedou do Nantes.

Noc pak strávil tříděním různých dokumentů. Do Nantes dorazil už za svítání a nejdříve se zašel do kostela Svatého Kříže pomodlit před sochou Panny Marie Pomocnice. Tak brzy ráno by ho ještě nepřijali. Po dlouhém usebrání před Mariinou sochou odešel do paláce d'Aux na náměstí Ludvíka XVI, kde bylo sídlo komandatury. Tam jim odevzdal lístek s tímto textem:

„Německému důstojníkovi jsem schopn podat užitečné informace ohledně totožnosti vraha jeho předchůdce.“

Pustili tedy otce opata dovnitř a dostavil se důstojník, který ho měl vyslechnout. Don Gabriel však nechtěl hovořit s nikým jiným než s velitelem Von Bodmanem. Rekli mu, že velící důstojník odešel. Po naléhavých prosbách k němu přece jen opata z Bel-fontaine odvedli.

Plukovníkovi předal list tohoto znění: „Veliteh, jste důstojník, azajisté chápete jaký zármutek nám způsobila smrt padesáti francouzských občanů. Ztrátou dalších životů byste v srdcích jejich blízkých, zlomených mučivou bolestí, zažehl jiskru nesmiřitelné nenávisti. Smilujte se a nezabíjejte je. Pro lásku své matky, mějte slitování s těmi padesáti muži, kteří se proti vám sice provinili, ale jejichž skutek si ani podle vašich zákonů nezaslouží trest smrti. Během poslední války jsem byl vojenským duchovním a uprostřed zraněných francouzských vojáků jsem potkával i německé raněné. Všechny bez rozdílu jsem zahrnoval stejnou láskou a všechny jsem nesmírně litoval. Často jsem šel přímo uprostřed boje, s nasazením vlastního života, sbírat raněné a všem bez rozdílu jsem se snažil ulehčit jejich utrpení.“

Veliteli, nechci vás nabádat, abyste se zpronevěřil tomu, co pokládáte za svou povinnost. Jestliže je v zájmu bezpečnosti podle vás třeba, aby byla znovu prolita francouzská krev, budu vaše rozhodnutí respektovat, ale nabízím vám krev svou.

Považujte mě za viníka, za vraha podplukovníka Hotze a potrestejte mne. Ale pouze mne! Váš rozsudek přijmu bez reptání. Přijmu ho dokonce s radostí.“

Velitel Nantes figuroval v této záležitosti jenom jako podřízený. Nemohl o ničem rozhodovat. Rozhodnutí totiž záviselo na Hitlerovi samotném, který dával rozkazy generálu von Stiilpnagelovi, jak má postupovat. Plukovník Bodman byl ale při čtení listu hluboce dojatý. Slova otce Sortaise vycházela přímo ze srdce. Při odchodu mu velitel sdělil, že se hned spojí s Paříží a dopis v celém jeho znění přečte do telefonu. Otec Sortais odcházel a v jeho nitru žhnula jiskřička naděje.

Příští den, 28. října 1941, von Stiilpnagel zveřejnil následující prohlášení:

„Francouzskému lidu: Francouzské vládě dávám na vědomí rozhodnutí říšského vůdce, podle kterého se nevykonají odvetná opatření za atentáty v Nantes a Bordeaux a popravy dalších rukojmí se odvolávají.“

Otec Sortais byl vyslyšen.

Josef je zloděj

Učitelku Emílii příhoda z jejího dětství natolik poznamenala, že nám ji vypravuje, jako by se odehrála docela nedávno.

„Byl právě čas oběda, všichni jsme seděli u stolu. Bylo nás šest i s otcem, který jako obvykle seděl v čele. Najednou někdo prudce rozrazil dveře kuchyně. To majitel pily k nám vrazil takhle bez klepání. Obrys jeho mohutné postavy se jasně rýsoval ve světle, které otevřeným vchodem proudilo do místnosti. Tvář měl zkrivenou hněvem a nenávistí. Sel rovnou k mému otci a křičel:

„Zloděj, zloděj! Josefe, vy jste zloděj!“

Můj otec zbledl, ale bez jakýchkoliv známek hněvu a s naprostým klidem odpověděl:

„Mylíte se, nejsem zloděj.“

„Jste!“ odvětil pořád stejně zuřivě ten člověk. „ Já a mí společníci z pily jsme si tím jisti. Máme o tom důkazy. Když jste v noci vyvážel hnuj, ukradl jste tu nejkrásnější fošnu, co jsme ráno nařezali.“

Otec se postavil, stále stejně klidný.

„Ne,“ odpověděl, „to jsem nebyl já.“

„To vás přijde draho! Váš dům, na který jste tak pyšný, půjde do dražby a vašim dětem dejte rovnou žebračké hole a můžou jít po žebrotě.“

„Opakuji vám, že jsem vám nic nevzal.“

Náš host odešel tak, jak přišel. Po celou dobu hádky jsme seděli jako zařezaní.

„Dojezte si oběd!“ řekl otec a do konce oběda už nikdo nepromluvil ani slovo.

Ještě téhož dne odpoledne k nám zavítal chalupník z nedalekých vřesovišť. Přivedl krávu, aby ji nechal pokrýt našim býkem. Když bylo vše odbyto, vesničan se nestyděl zeptat se mého otce: „Slyšel jsem, že u vás budou dělat domovní prohlídku?“

„Ano,“ odpověděl otec a dodal: „Je to velmi nepříjemné. A ta pohana je o to nesnesitelnější, že pravého viníka znám.“

Otec se zadíval upřeně tomu muži do očí a pokračoval:

„Já dokonce vím i to, kde ta fošna teď je. Viděl jsem ji na korbě jednoho vozu a protože byl úplněk, dobře jsem poznal toho, kdo vůz řídil.“

Farmářovi se roztrásla kolena... Najednou zbledl, zabručel něco nesrozumitelného a uháněl i s krávou pryč.

Moji bratři a sestry, kteří byli při tom, velmi dobře pochopili, o co jde. Už věděli, že zlodějem je právě on, ten vesničan z vřesovišť, i když to otec přímo nevyslovil. Zároveň jsme všichni, kolik nás bylo, věděli, proč to ten večer předtím nevyzradil, když ho majitel neprávem obvinil, a proč mlčí i nyní. Ze srdce nesnášel udavače, a tak by byl schopný mlčet, i kdyby mu šlo o život. Pro něho nebylo nic horšího než udavačství. A navíc myslel i na rodinu toho zloděje, která žila v chatrči ve vřesovištích.

„Ubohá Lýdie,“ povzdychl si, „už tak toho má dost, stará se o čtyři malé děti a nebudují to všechno dělat ještě horší.“

Vzpomínám si, jak jsme seděli všichni u stolu a jak tím byli bratr Josef a sestra Kateřina pobouřeni.

„Otče,“ rozčiloval se nejstarší bratr, „to on ukradl tu kládu. Ví, že jsi ho při tom viděl. Měj se před ním na pozoru... Z obavy že ho udáš, je teď schopný udělat na tebe nějaký podraz.“ Otec i tak nic nikomu neřekl. Mohl ho udat a postavit se dokonce i proti řediteli pily. Ale můj otec byl dobrák. Mlčel z ohleduplnosti. Bylo mu líto ředitelových dětí i dětí skutečného zloděje...

Na druhý den došlo opravdu k domovní prohlídce. Aby si člověk uvědomil, co taková věc znamená, musel by znát život a mentalitu vesničanů. Když se někde dělá domovní prohlídka, není pochyb o tom, že ten člověk je vinen. Nemluvě o tom zástupu mužů zákona. Jako by hledali vraha. Dostavil se starosta i se svou šerpou na hrudi, radní, exekutoři, četníci a všichni ostatní... Pro vesnici to byla neslýchaná událost. Všichni závistivci a nepřející, všichni, kteří si dělali na náš „zámek“ zálsuk, byli v sedmém nebi. Prohledali celý dům od sklepa po půdu, nic nevynechali... Tak strašně mého otce a nás ponížili... Přemisťovali masivní nábytek, prozkoumávali podlahu, do sena píchali dlouhé tyče s háky a můj otec, vzprímený a hrdý, je při tom všem beze slova provázel. Nakonec byli nuceni konstatovat, že v domě není ani kousek prkna, a komisař a celá jeho suita odešli s nepořízenou.

Celá ta záležitost zůstala dodnes neobjasněná. Domovní prohlídka do případu jasno neynesla, takže jistá byla jen jedna věc, totiž že hledaný kus dřeva u nás není... Jedině můj otec by mohl všechno osvětlit, ale nikdy nic nevyzradil. Myslím, že díky němu se to nikdy nikdo nedozvěděl. Ani rodina toho zloděje, ani jeho děti, ani lidé z pily.

Třešně

Maminka poslala malého Pětu pro dvě kila třešní. Když se vrátil, převážila pytlík: 1,5 kg! To ji rozzlobilo a zatelefonovala do obchodu:

„Jste obyčejný zloděj! Takhle ošidit dítě! Měl byste se stydět!“

„Promiňte paní," odpověděl obchodník, „ale pokuste se zvážit svého syna. Uvidíte, že půl kila přibral."

Zděšení

Mladý automechanik přijde na onen svět a stěžuje si svatému Petrovi:

„Musel jsem zemřít tak mladý?"

„Ríkáte mladý? Mám tady přehled odpracovaných hodin, které jste si nechal zaplatit svými zákazníky...a podle toho by vám muselo být už nejmíň sto let!"

Nic není zadarmo

Soudce říká obžalovanému;

„Takže, tento pán měl na sobě těsné sako, v jeho vnitřní kapse byla tato peněženka a vy jste ji přesto ukradl. Povězte nám, jak jste se k ní dostal!"

Obžalovaný: „Obvykle, pane soudce, беру tři sta franků za lekci."

Rozhodnutí

Už toho tolik přečetla o škodlivých účincích cigaret, že se rozhodla přestat... číst.

Kulturní revoluce

v době kulturní revoluce v Šanghaji, dal prezident Mao mladým lidem příkaz, aby opustili školy, šli do velkých měst a tam důsledně realizovali myšlenky integrovaného komunismu. Všichni si mají být rovni. Znamená to jediné: pryč s intelektuály, pryč s boháči, pryč s měšťáky v komunistické straně! Myšlenka nechodit do školy a na státní náklady navštěvovat velká města nadchla většinu studující mládeže. Líbil se jim i nápad brát bohatým to, čeho mají nadbytek.

Nien Cheng, Číňanka z lepších vrstev, která se provdala za Angličana, vypravuje, co prožila, když jí do domu vpadl houf mladých lidí:

„Právě jsem v kuchyni u stolu snídala. Do místnosti vešla nějaká velmi hezká dívka s dlouhými vlasy spletenými do copu a sedla si naproti mně. Zadívala se na mne. Napila jsem se kávy a položila šálek na stůl. Ona ho hned vzala, přivoněla k němu, svrátila čelo a zeptala se mě.

„Co to je?"

„Káva."

„A co je to káva?"

Vysvětlila jsem jí, že káva je něco jako čaj, ale silnější.

„Je to cizokrajný nápoj?" zeptala se? „Ano, myslím, že je možné ho považovat za cizí nápoj." A jedla jsem dál.

Vzala do ruky sklenici se zavařeninou s anglickou etiketou. Opřela se lokty o stůl a upřeně se na mě zahleděla svými velkýma černýma očima.

„Proč pijete cizokrajný nápoj? Proč musíte jíst potraviny dovezené ze zahraničí? Proč máte tolik cizích knih?"

Poslouchala jsem její obžalobu a pousmála jsem se. Na svoji úlohu byla vzorně připravená. Po chvíli tichá jsem se jí zeptala:

„A vy jíte rajčata?"

„Samozřejmě," odpověděla, „v Šanghaji jíme rajčata hodně."

„Tak vidíte," rekla jsem, „rajčata pocházejí z ciziny, stejně jako grapefruit. Ten dovážíme z Persie. A pokud jde o cizí knihy, sám váš vešlý myslitel Karel Marx byl Němec. Nikdy se nepodařilo zabránit pronikání věcí a myšlenek přes hranice jedné země! A to dokonce ani v časech dávno minulých, kdy byla komunikace obtížná. Pokoušet se o něco takového dnes je pochopitelně ještě mnohem těžší. Jsem si například jista, že ostatní národy už mají informace o čínských studentech, kteří se sjednotili a chtějí uskutečnit kulturní revoluci."

„Opravdu si to myslíte?" zeptala se zamyšleně. Cítila jsem, že objevuje nové světy.

Po chvíli dodala:

„Máte schopnost věci vysvětlovat. Nepracovala jste na univerzitě?"

Měla jsem plná ústa, a tak jsem jenom přikývla.

„Po skončení gymnázia jsem taky chtěla jít na univerzitu."

Náhle se dveře kuchyně otevřely. Vedoucí skupiny nakoukl dovnitř, aby zjistil, jestli už je připravená lednička, aby ji mohli odnést. Dívka náhle vstala a hlasitě prohlásila:

„Jste nepřítel lidu, nebudu poslouchat vaše hlouposti."

Otočila se a odcházela, ale ve dveřích se ještě otočila, podívala se na mě a mile se usmála."

More

Anglický král Jindřich VIII. se v roce 1534 nechal prohlásit nejvyšším představeným církve. Jeho kancléř Thomas More - hrdina filmu „Muž na věčnost“ - ho odmítl v novém úřadě uznat a tak byl uvržen do vězení.

Řediteli věznic bylo nepříjemné, že musí uvěznit tak čestného člověka. More ho vzal přátelsky kolem ramen a řekl:

„Nedělejte si starosti! Jednejte se mnou úplně stejně jako s ostatními vězni! A kdybych si přeje jen stěžoval na bydlení nebo stravu, klidně mě vyhodte na ulici!“

Pagnol

Marcela Pagnola jednou zastavil jistý žebrák, jeden z těch drzejších, a chtěl si od něho půjčit peníze.

„A jakým právem si je chcete ode mne půjčit?“ vyzvídá Pagnol.

„Právem příbuzného.“

„Ale podívejme! Tak my jsme příbuzní? A od kdy?“

„Už od Adama a Evy!“

„Máte úplnou pravdu,“ přitakal Pagnol, „na to jsem zapomněl. Tady máte jeden frank, drahý bratrance. A dám vám dobrou radu: když si přesně tolik vypůjčíte i od ostatních členů rodiny, stanete se miliardářem!“

Gina

Nicola Valéryová je rumunská novinářka. Když se komunisté v roce 1948 chopili moci, byla tato hluboce věřící křesťanka, která nikdy neskrývá svoje přesvědčení, vsazena do vězení. Jednoho dne dostala od svých nejbližších balík s jídlem. Bez meškání se o jeho obsah rozdělila s ostatními vyhladovělými spoluvězeňkyněmi. Připravila čtyři balíčky, a pokoušela se je poslat ženám, které musely dodržovat přísné předpisy a neměly nárok na takovou pomoc z venku. Když se během přestávky na vězeňském dvoře dozorkyně nedívala, podařilo se jí prostrčit skrz mříže tři balíčky. Když jim ale podávala čtvrtý, šeptla trochu hlasitěji:

„To je poslední, rychle si ho vezměte!“

Ale právě v tom momentě se ozval hvizd píšťalky:

„Stůjte! Ani hnout!“

Něco takového je podle vězeňského řádu přísně zakázáno. Nicola byla za tento přestupek odsouzená na těžké práce. Musela nosit obrovské pytle s moukou, uložené v kostele, z kterého udělali sklad. Uplně vzadu, za posledním pytlem našla k svému velkému údivu ukrytou Bibli. Od nástupu komunistů byly všechny náboženské knihy, včetně Bible, absolutně zakázány. Nicola se rozhodla riskovat. Ukryla Bibli pod šaty a podařilo se jí pronést ji do společné místnosti, kde spala spolu s mnoha jinými ženami.

Poslechněme si teď její vyprávění: „Vyšplhala jsem se na jednu z paland a oznámila jsem:

„Mám tu něco mimořádného! Nalezla jsem bezpochyby tu nejdůležitější knihu na světě:

BibU!“ Rozepnula jsem si košiU a knihu jsem jim ukázala: „Kdo souhlasí, abychom šije ponechaly, ať zvedne ruku!“

Všechny paže se spontánně zvedly. Jen Marie de Layo řekla:

„Já s tím nesouhlasím, protože jsem nevěřící a nevím, k čemu by nám ta kniha byla dobrá. Ale slibuji vám, že zachovám absolutní mlčení.“

Abychom měly z Bible maximální užitek, rozstříhaly jsme ji tak, aby byla každá z šedesáti šesti knih Starého a Nového zákona zvlášť. Každý večer a při sebemenší hrozbě prohlídky naše malá knihovna mizela v nádržce na vodu, která se už roky nepoužívala a kterou dozorkyně nikdy neprohližely. Působením

Boží milosti, tato improvizovaná knihovna konala zázraky. Byla jsem svědkyní dojemných konverzí. Obzvlášť mi utkvěla v paměti Gina. Byla zatčena a uvězněna týden po svém muži. Jeden bývalý ministr byl její přítel. Pronásledovala ho policie, a tak požádal Ginu, aby ho ukryla ve svém domě. Zůstal tam schovaný několik měsíců. Avšak Ginin patnáctiletý syn, se chtěl pochlubit, jaké má odvážné rodiče, a řekl to svému kamarádovi. O několik dní později se to policie dozvěděla a jejich dům obklíčila. Tajně ukrytý přítel vyskočil oknem a policie ho zastřelila. Ginin manžel byl zatčen okamžitě a ona týden poté. Při převozu z jednoho vězení do druhého jela v policejním antonu i s několika muži. Zeptala se jich, zda nepotkali náhodou ve vězení muže jménem Evžen Bratin, Neřekla však, že je to její muž. Jeden z vězňů jí řekl, že se s Bratinem rozešel hodinu předtím, než nastoupil do antonu. Dodal, že byl zoufalý, protože se právě dozvěděl, že jeho syn spáchal sebevraždu. Nedokázal už dál snášet výčitky svědomí. Vyčítal si, co způsobil svým rodičům. Uvězněný

tak Gině dopodrobna všechno vypověděl, aniž tušil, že ona je jednou z obětí tragédie. Gina přijela do vězení naprosto zničená. Vrhla se na postel a bez přestání plakala. V následujících měsících se i ona pustila do čtení Bible. Jednou odpoledne na vycházce se ke mně přitočila a pár kroků jsme šly spolu. Rekla mi:
„Chci, abys věděla, že největší chybu, kterou jsem kdy udělala a za kterou si dávám největší vinu, je to, že jsem šla několikrát na potrat. Od chvíle, kdy jsem začala číst Bibli, cítím vinu před Bohem za to, že jsem zabránila narození dítěte. Postavila jsem se proti Božímu plánu... Můj syn zahynul tragickou smrtí. Já vlastně nesu zodpovědnost za to neštěstí. Myslíš, že se mi jednoho dne dostane odpuštění?“
„Myslím si, že když upřímně htuješ toho, cos udělala, a když věříš, že Kristova krev má moc tě vykoupit, je ti odpuštěno.“
„Jak mám ale napravit zlo, které jsem spáchala?“
„Na jednu stranu musíš vědět, že utrpení očisťuje. Na druhé, že zlo se napravuje dobrem. Že když člověk koná dobro, tak to zlo, které napáchal, napravuje.“
„Myslíš, že budu moci mít ještě dítě?“
„Proč ne? A pak, můžeš to napravit i jinak. Možná úplně jiným způsobem, než tím že bys přivedla na svět dítě.“
„Pořád se modlím. Nevím, jak se mám modlit. Říkám Bohu všechno, co mě tíží. Je to spíš žalozpěv, ale říkám tomu modlitba.“
„A cítíš se potom lehčí?“
„Ach ne! Ale vím, že musím vytrvat.“
Povzbuzovala jsem ji. A skrze utrpení ve vězení vstoupil do jejího života Kristus.

Lítost

Jistý muž při zpovědi říká: „Vyznávám se, že jsem z jednoho skladu ukradl pytle s moukou.“ Kněz se táže: „Kolik pytlů?“
„Ukradl jsem tři... vlastně pět pytlů!“
Kněz nechápe:
„Tak tři nebo pět?“
Odpověď všechno vyjasní:
„Otče, vzal jsem tři, ale pro dva si ještě dojdu!“
Je samozřejmé, že zpověď bez pokání nemá žádný smysl!

Sen z dětství

Starého pána se jednou ptali, jestli se mu v životě splnily jeho dětské sny.
„Ano, jeden sen se mi splnil. Když mi byly čtyři, nesnášel jsem, když mě česali. Toužil jsem být plešatý!“

U telefonu papež

Jednou večer volal papež Jan Pavel II. na jednu švýcarskou kliniku, aby si pohovořil s polským knězem, který tam byl hospitalizovaný.
„Haló, kdo volá?“ ptá se spojovatelka.
„Tady je papež.“
„Neříkejte! Tak to já jsem čínská císařovna.“ A zavěsí.

Nic ji nevyvede z míry

šestiletá Tiana si řekla, že nikdy nebude pracovat. „Vdám se,“ povídá matce.
„A co když tvůj manžel nebude dost vydělávat?“ „No a co, tak si vezmu dva!“

Znetvořená tvář

Guy Gilbert se nám svěřil, s jakými problémy se musí potýkat při výchově svých svěřenců.
„Na obrazovce se ve zpravodajském deníku objevila její znetvořená tvář. Obraz staré ženy s obličejem poznamenaným ranami pobouřil celou Francii. Všichni sledovali, co způsobili alkoholem notně posilnění mladíci této takřka osmdesátileté ženě. Utočníci si nemohli vybrat oběť ubožejší. Pobírala jenom směšný důchod, který stačil sotva k tomu, aby mohla přežít. Její zhoršující se invalidita jí nedovolovala než se stále pomaleji belhat od jednoho kusu nábytku k druhému.“

Jeden z dvou násilníků ji uhodil a chtěl, aby jim ukázala, kde má schované peníze. Mladší pouze přihlížel. Skočili po penězích. Zatímco si rozdělovali hubených dvě stě franků, ubohá stařenka projevila velkou odvalu. Všimla si, že klíč zůstal v zámku. Neváhala a zamkla násilníky na dva západy. Potom už stačilo jen přivolat pomoc.

Když mě policisté po týdnu předvolali na povinný výslech, neboť u nás nebyli oba výtečníci ubytováni, naše oči se střetly.

Oba zůstali přede mnou stát jako přikovaní. V mém pohledu museli vyčíst odpor a znechucení nad jejich neospravedlnitelným jednáním. Mimo to však mohli v mém pohledu vycítit i bratrskou lásku, která jim měla pomáhat snášet trest, k jehož výkonu právě nastupovali. Na komisařství, kam byli odvedeni, se na ně určitě sesypala sprška úderů. Policisté, jako obyčejně, se určitě nerozpakovali vzít spravedlnost do vlastních rukou. Bití pokračovalo i ve vězení. Vězni nemají ve zvyku příliš se párat s nově příchozími, o jejichž zločinech se mohlo dočíst v denním tisku. Hned jak mezi ně hlavního viníka strčili, dostal kopanců, nadávek, dokonce mu na hlavu nasadili odpadkový koš a zahrnovali ho nejrůznějšími urážkami, aby mu tak dali najevo, co si myslí o jeho odporném skutku, který spáchal. Mladík měl jenom jednu možnost: požádat o izolaci.

Ocitl se v cele, třiadvacet hodin ze čtyřadvaceti úplně odloučený od ostatních. Když jsem se v hovorně sešel s jeho mladším spoluviníkem, ten se svalil na lavici, jen co mě uviděl. Slzy mu doslova vytryskly z očí... Nemohl snést můj pohled. Zůstal dvacet minut s hlavou v dlaních.

Nic jsme si neřekli. Absolutně nic. V obrovském tichu, které přerušovaly jen vzlyky, bylo lze vycítit jeho zahanbení, samotu, ale i radost z toho, že vidí člověka, který ho nikdy neopustí, i kdyby se provinil tím nejodpornějším činem.

Kristus je s námi, tak je to!"

Výkřik srdce

Jistý biskup obdržel od jedné vdovy následující dopis:

„Když byl můj manžel na smrtelné posteli, poprosila jsem ho za odpuštění a sama jsem mu odpustila, a každý den se modlím, aby mu Bůh dal věčnou blaženost. Nebrání mi to však v tom, abych svůj život neviděla jako velkou prohru. Láska v mém nitru dávno vyhasla. Ať už jsem byla nemocná, těhotná nebo vyčerpaná, vždycky jsem musela velice těžce pracovat... Přesto jsem nikdy od manžela neslyšela jediné slůvko povzbuzení, nikdy mi nepomohl, když jsem čekala dítě nebo když bylo některé z našich pěti dětí nemocné. Když jsem se opovážila postěžovat si, zbil mě. Zal a zoufalství zničily všechnu lásku, která ve mně byla. Už jsem dál nemohla. Od té obrovské spousty práce, ale především tou přemírou smutku, neporozumění a nespravedlnosti jsem se cítila být úplně na dně. I tak jsem se ale snažila dobře vypadat a doma bylo vždy útulno a čisto. Vždyť žena toho tolik dokáže! Když nachází oporu a pomocnou ruku při uskutečňování svého poslání, je schopna nadlidských výkonů. Bez toho se pro ni ale stává už tak dost těžký život nesnesitelným, manželský svazek nevolnictvím a ona sama si připadá jako ot-rokyně. To byl můj případ. Píšu vám to proto, abyste vysvětlil mužům, v jak těžké situaci se často ženy nacházejí, a abyste jim řekl, že si mají svých manželek vážit, být jim oporou a čas od času jim pomáhat.“

Dobrý terén

Přítel Marka Twaina byl náruživým hráčem golfu. Jednou ho spisovatel sledoval při hře, ale příteli to příliš nešlo: při každé druhé ráně napálil místo míčku drn. Marku Twainovi vletěla hlína přímo do obličeje.

Po hře se ho přítel zeptal: „Co říkáš našemu terénu?“

„Ještě nikdy jsem neochutnal lepší!“ zvolal Mark Twain.

„Rád bych tady měl nějaké hory.“

„Žádný problém,“ řekl Bůh. A stvořil hory.

Svýcar se podíval na zelenající se svahy a dodal:

„Nebylo by špatné, kdyby se na nich pasly krávy!“

A hned jak se objevily krávy, dal se náš milý Svýcar do dojení. Rozplýval se nad tím vysoce kvalitním mlékem a podal Bohu šálek, aby taky ochutnal.

„Je výtečné,“ řekl Bůh, když mu vracel prázdný šálek, „přeješ si ještě něco?“

„No... ne... jenom frank dvacet za to mléko!“

Zakázané anekdoty

Stalin, jako všichni tyrani, posílal své nepřátele do koncentračních táborů.

Rozhovor v moskevském metru:

„Je pravda, že Stalin sbírá všechny anekdoty, které se o něm povídají?“

„Ano, a taky sbírá lidi, kteří je vyprávějí.“

Nepokoje ve Rwandě

Během války ve Rwandě se tisíce lidí ocitly pod nadvládou nenávisti a strachu. Jistý novinář nám vyprávěl událost, která se tam odehrála.

„Toho večera měl Gabriel strach. Uléhal s pocitem velké nejistoty. Během noci se probouzel při sebemenším hluku. Jeho pes, který zůstal hlídat venku, nepřestával štěkat. Pozorně naslouchal každému kroku, který se rozléhal farou. Jsou to vetřelci nebo Tutsiové hledající útočiště? Několikrát vstal, šel až ke dveřím a pátravě se zadíval do tmy. Ne že by byl nějaký strašpytel, ale tady, uprostřed pekelného vraždění, si uvědomil, že Hutové jsou teď v převaze. Už je to jen otázka dní. Možná budou vyvražďeni všichni Tutsiové. On jako kněz by měl těmto masakrům zamezit. Zvedl sluchátko a pokouší se -možná naposledy - zavolat svému představenému do Paříže. „Jak se vede, Gabrieli?“

„Zle. Moc zle. Teď mám v domě 200 Tutsijských uprchlíků. Podle všeho nás dnes večer Hutové napadnou. V následujících hodinách zřejmě zaútočí na faru a myslím, že dnes v noci všichni zemřeme.“

Probděl celou noc, aniž zamhouřil oko, a ráno, když vycházelo slunce ozvaly se strážce: „Poplach!“ Je 11. dubna. Útočníci jsou zde. Dobrá stovka mladých ozbrojenců s mačetami, oštěpy a bambusovými tyčemi s ostře seříznutými konci na způsob bodáků se blíží k faře. Gabriel zvedá ruce a žádá o slovo: „Budte pozdraveni, co si přejete?“

„Chceme Tutsie, které tu schováváš. Církev je nemá co ochraňovat. Není tu pro ně!“ „Jak to,“ zvolá otec Gabriel, církev je pro všechny, a zvláště pro ty, kteří jsou v nebezpečí. Kdybyste byli ohroženi vy, přísahám vám, že by byla církev dnes na vaší straně.“

„Ale jsou to zločinci, zabili prezidenta!“

„Pokud jde o smrt prezidenta, věřte, že i mne to zarmoutilo. Ale můžete si být jisti, že ani jeden z Tutsiů, kteří jsou tady, není osobně zodpovědný za ten atentát.“

Po dlouhém rozhovoru se zabijáci vzdali úmyslu dostat se dovnitř a odcházejí. Ale nevzdávají se.

A za nějaký čas si to vskutku k faře míří skupina patnácti ozbrojených mužů. Gabriel jim vyjde vstříc:

„Co chcete?“

„Vaše Tutsie. Už je nejvyšší čas, abychom si je odvedli.“

„Jen přes mou mrtvolu.“

Gabriel poklekne, rozepne paže a vykřikne:

„Konejte svou špinavou práci! Skončeme to, zabijte mě!“

To na útočníky zapůsobí. Zahanbeně a beze slova se už po druhé vracejí zpátky.

Utečencům na faře se strachem svírá žaludek. I ten nejmenší hluk vyvolá paniku. Dveře jsou zamknuté, aby děti a ženy nemohly vycházet ven. Na chodbě dlouhé třicet metrů a široké metr a půl se tísní dvě stě lidí.

Na každém konci chodby stojí s kyjem v ruce strážci. Když chce Gabriel v noci přejít z jedné místnosti do druhé, musí překračovat těla.

Už nepochybuje o tom, že všichni Tutsiové, které zde chrání, zemřou a že on sám se tomu také nevyhne. Příští noci Hutové opravdu zaútočí. Tutsiové zabarikádovávají zevnitř dveře a z prvního patra házejí po útočnicích kameny. Ti kupodivu nečekaně ustupují... Bezpochyby jdou zavolat posilu.

Na faře vládne napjatá atmosféra. Když na sebe smrt nechává čekat, stává se ještě krutější.

Najednou přibíhá celý udýchaný jeden muž z hlídky:

„Kde je otec Gabriel, kde je otec Gabriel?“ „Co se děje?“ ptá se Gabriel. „Je konec. Mají posily. Už to nebude dlouho trvat!“

Konečný útok je nebezpečně blízko. Gabrieli je to jasné.

A přesto se stalo něco, v co už nikdo nedoufal. Všichni užasle naslouchají stále silícímu burácení motoru. Tutsiové vyskakují a běží se podívat k oknům. Po svaahu se k nim namáhavě šplhá autobus a vjíždí na faru.

„Jsme zachráněni,“ zvolá jeden z nich, „je to armádní autobus, jedou pro nás!“

Do autobusu pro sedmdesát lidí se jich vměstnalo dvě stě. Armáda se nad nimi slitovala. Po příjezdu do Rubengery, cítí se konečně v bezpečí. Gabriel si stoupl ke dveřím autobusu a dlouze, jednomu po druhém, tiskne ruku. Je šťastný, že udělal všechno, co bylo třeba na záchranu jejich životů.

Matka Alžběta

Během druhé světové války byla matka Alžběta představenou jedné řeholní komunity v Lyonu. Ve svém klášteře ukryvala osoby hledané Němci. Dne 25. března byla zatčena gestapem a internována v ženském koncentračním táboře v Ravensbrücku.

Každou neděli četla na oddělení číslo 15, v koutku, liturgické texty. Celý tábor matku velebil. A jak by ne? Byla samý úsměv, radost, pokoj a překypovala láskou.

Na Velký pátek roku 1945 příslušníci SS vyvolávali čísla žen, které byly určeny do plynové komory. Matka Alžběta na seznamu nebyla. Plakala. Všechny plakaly. Některé křičely:

„Nechceme umřít!“ „Jsem mladá, jsem silná, mohu pracovat!“ Z bloku odcházely po jedné.

Matka Alžběta přistoupila k jedné mladé ženě: „No tak... Jen odvahu!“ Ta odpověděla: „Mám dvě děti!“ Matka Alžběta pohlédla na okno: „Honem, rychle, vyskoč z okna!“ Žena váhá. Matka Alžběta ji postrkuje k oknu. „Nikdo tě neuvidí. Prohlízejí tě tam vzadu pod postelemi. Rychle...“ Nakonec poslechla. A když příslušník SS vykřikl jako poslední číslo trestankyně, která právě utekla, matka Alžběta vykročila. Podívala se na ty, které zůstaly a řekla: „Jdu do nebe... Dejte to vědět sestřím do Lyonu!“ To, co matka Alžběta vykonala pro matku dvou dětí, vykonal Kristus pro nás pro všechny. Svou hroznou smrtí zaplatil za všechny naše hříchy.

Vyženu Matku Terezu, ale pod jednou podmínkou

Chrám bohyně Kálí v Kalkatě se stal skutečným hnízdem zlodějů, narkomanů a prostitutek. Nedaleko odtud pečovala Matka Tereza o opuštěné a na ulici umírající ubožáky. Úřady jí na to nakonec přidělily právě tento starý chrám.

Když se to lidé dověděli, začali na městském úřadě protestovat:

„Nějaká cizinka chce obrátit chudáky na křesťanskou víru! Požadujeme, aby byla odtamtud vyhnána!“

„Jenom klid, jenom klid!“ odpověděl komisař, „dobrá, slibuji vám, že ji vyzvu, aby odešla.“

Když přišel do chrámu bohyně Kálí, zamířil si to přímo k Matce Tereze. Vedle ní ležel nemocný z kterého se šířil nesnesitelný zápach. Komisařovi se z toho udělalo špatně.

Naklonil se k pacientovi. Při pohledu na tu hrůzu jen polkl: z ran umírajícího vylézali červi! Matka na rány opatrně přikládala obklady manganistanu draselného. Obrátila se ke komisaři:

„Jestli se chcete zvlášť na něco podívat, můžu jít s vámi.“

„Ne, chci si to tady prohlédnout sám,“ odpověděl otráven. Nechte mě samotného!“

Po návratu z chrámu řekl těm, kteří reholníci obviňovali:

„Slíbil jsem vám, že tu ženu pošlu z naší čtvrtě pryč. Dobře, udělám to, ale pod jednou podmínkou: že vaše matky a sestry budou dělat to, co dělá ona. V tom případě ji vyženu!“ Od toho dne už nikdo nechtěl, aby Matka Tereza odešla.

Ohleduplný

Učitel se ve škole ptá:

„Petříčku, pověz mi, co bys udělal, kdybys našel milión franků?“ Žáček uvažuje:

„No, podle toho, kdo je ztratil. Kdyby to byl chudák, vrátil bych mu je!“

Být dobrý je ušlechtilé

Humorista Mark Twain jednou řekl:

„Je ušlechtilé být dobrým člověkem. Vysvětlovat ale ostatním, jak se stát dobrým člověkem, je ještě ušlechtilejší...a méně únavné!“

Čeho je moc, toho je příliš!

Jeden noční hlídač dostal na konci měsíce o pět set franků víc, než mu patřilo. Svému zaměstnavateli však nic neřekl. Ten si omylu všiml a následující měsíc mu těch pět set franků z výplaty strhl.

„Poslyšte,“ povídá noční hlídač, „tento měsíc mi chybí pět set franků!“

„Ale minulý měsíc, když jsem vám dal o pět set franků víc, nic jste neřikal!“ bránil se zaměstnavatel.

„To je pravda,“ souhlasil hlídač. „Víte, když se stane chyba jednou, mohu přimhouřit oko, ale dvakrát, to už je příliš.“

Vzácná shoda

William se právě vrátil ze studií na univerzitě. Všechny udivil svým novým vzezřením: extra široké kalhoty, hedvábná košile, pestře vzorovaná vesta a kravata podle poslední módy - vypadá úžasně. Vstoupil do knihovny, kde jeho otec právě cosi četl. Starý pán zvedl oči a zadíval se na syna. Čím déle na něj hleděl, tím větší znechucení pociťoval.

„Synu,“ řekl konečně, „vypadáš jako opravdový trouba!“

V tom momentě vešel Williamův strýc a zvolal: „Williame, vypadáš přesně jako tvůj otec, když se jako pětadvacetiletý vracel ze studií!“

„Ano,“ souhlasil William s úsměvem, „i otec mi to právě říkal.“

Tvrdohlavá

Rozzlobený otec říká synovi:

„Právě jsem dostal výpis tvých známek a vůbec nejsem spokojený!“

„Přesně tohle jsem říkal paní učitelce, ale ona ti to chtěla přesto poslat!“

Expres z Bukurešti

Stalo se někdy kolem roku 1920 v rychlíku, který jel z Bukurešti do Czernowitz. Anca Petrescu seděla v jednom kupé se ženou jistého vysokého státního úředníka. Ta uprostřed noci překvapila Ancu, jak se přehrabává v její kabelce. Anca celá zmatená přísahala, že si kabelky spletla, protože byly úplně stejné. Všechno by se bývalo mohlo vysvětlit jako obyčejné nedorozumění, kdyby žena úředníka ne zjistila, že jí v kabelce chybějí šperky. Zdálo se, že podezření je oprávněné a tak nešťastníci zatkli. Její zoufalství se nedá vypovědět. Dnem i noci plakala.

nejedla a přímo se ztrácela před očima. Manžel, který byl tou událostí otřesený, odmítl zaplatit kauci za její propuštění a ponechal ji napospas osudu.

A pak jednoho krásného dne Ancu propustili na svobodu. Záležitost se vyřešila: žalobkyně svoje šperky našla!

Vězeňskou bránu vyšla zlomená a bělovlasá žena.

Když už je řeč o brýlích

Jednoho dne se rozhlasové hlasatelce, paní S. přihodilo něco neobvyklého. Ať vypravuje: „Je sobota ráno. Právě jsem si rozbila brýle. Nemohu číst ani psát! Láteřím, oblékám se a jdu k jednomu znamenitému optikovi, o němž se ví, že je mistrem svého oboru.

V chodbě jsou koberce, všude květiny a vkusné reprodukce slavných obrazů. Prodejna vypadá sympaticky, prodavači se chovají k zákazníkům zdvořile. Ale...

„Chcete mít do dnešního večera vyměněné skla? S dvojí ohniskovou vzdáleností? Ale to je nemožné, madam! Nejdříve v pondělí. Jsou to speciální skla... A v sobotu tyto opravy neprovádíme. Je nám líto...“

Naléhám, vysvětluji, ale všechno je mamě. Nedá se nic dělat. Unavená dlouhým přesvědčováním to nakonec vzdávám. Až do pondělí budu tedy poslouchat rozhlas a chodit na procházky. Nebo si vezmu prášky na spaní a pokusím se celý víkend prospat. A tak pokládám ty nešťastné brýle na pult před zaměstnance.

„Vaše jméno, prosím?“

„Napišu ho na lístek, který mi podal... Prodavač si jméno přečte, zvedne oči, podívá se na mě a povídá: „To je... vaše jméno? To jste .. vy?“ „Ano, samozřejmě.“

Nepokládám se za žádnou hvězdu. A když mé jméno náhodou lidé, díky rozhlasu, znají - obvykle u nikoho nevyvolává paniku ani žádné zvláštní nadšení...

Chování zaměstnance se však naráz mění! „Počkejte, počkejte, paní... Neodcházejte... Musím dát vědět řediteli.“ „Řediteli? K čemu to?“ „Aby sem přišel!“

„Já ale nepotřebuji ředitele. Podle toho, co jste povídal, mi to dřív než v pondělí stejně udělat nemůžete.“

„Mrzelo by ho to, až by se dověděl, že jste tady byla a že jsme mu nedali vědět!“ „Ale proč?“

Zaměstnanec už ale zmizel ve výtahu... Nic nechápu, ale čekám, co se bude dít dál.

Dovedu si představit, jak hloupě asi vypadám. Ostatní zaměstnanci si něco špitají a s úsměvem po mně pokukují. Co se děje? Nej spíš pro ně j sem něco jako dcera následníka trůnu, Marlene Dietrichova a Johanka z Arku dohromady!

Vtom už ke mně pospíchá plešatý, kulatoučký muž, usmívá se a líbá mi ruku:

„Jem šťastný, že jste přišla. Ze vás konečně mohu poznat osobně a ne jen prostřednictvím dopisů!“

„A my... si píšeme?“

„Ano, už tři roky! Vám vděčím za to, že se můj život změnil, a stejně tak i život mých spolupracovníků.“

„Mně?“

„Ano, vám. Nevšimla jste si, v jakém úžasu zůstal můj zaměstnanec, když uslyšel vaše jméno?“

„To ano..., ale pořád nechápu...“

„Pojďte do mé kanceláře, všechno vám vysvětlím.“

A začal vyprávět svůj příběh: „Jednoho dne jsem při obědě poslouchal rádio. Byl to váš pořad a mluvila jste v něm o osamělosti starců, o smutku některých žen, které nemoc a věk uvěznily ve čtyřech stěnách bytu, kolikrát umístěného až v nejvyšším patře... Cítil jsem se nepříjemně. Dotklo se mě to, protože jsem si vzpomněl na svoji matku. Kdyby ještě žila, byl bych s ní, dělal bych jí společnost, staral bych se o ni a byl bych šťastný. Napsal jsem

vám a požádal jsem vás o nějakou adresu. Obratem jste mi ji poslala. Osobě, kterou jste mi vybrala a svěřila do opatrování, jsem hned napsal. Navrhl jsem jí, že jestli může chodit, rád bych ji pozval do restaurace. Myslel jsem si, že tam se nám bude napoprvé rozprávět příjemněji, než u ní doma. Měli jsme schůzku u stanice metra Pa-lais-Royal: Abychom se poznali, ona měla mít v ruce noviny a já kytičku..."

"Jak romantické!"

"Snad. Odpověděla mi, že se schůzkou souhlasí. Povečeřeli jsme v jedné známé restauraci, byla velmi šťastná. Radovala se jako dítě. Vypravovala mi, celý svůj život, a já zase svůj... Byla to neobyčejná žena. Můj život a život mých spolupracovníků obrátila naruby."

"Proč o ní mluvíte v minulém čase?"

"Protože minulý rok zemřela."

"Kolik jí bylo roků?"

"Osmdesát, a mně bylo tehdy třicet sedm..."

"Ale... čím tak zasáhla do vašeho života?"

"To hned pochopíte. Já jsem válečný sirotek. Matka zemřela při porodu a otec ve válce. Bylo mi deset. Vychovávali mě pěstouni. Byli to venkované s laškovým srdcem, a měli mě moc rádi. Nebyl jsem hloupý, vešnický učitel mě povzbuzoval, školu jsem dokončil s dobrými výsledky. Měl jsem silnou vůli a obchodního ducha. Vlastním přičiněním se mi podařilo někam to dotáhnout, vystoupat po žebříčku výš. Ve čtyřiatřiceti jsem se stal ředitelem této pobočky. Ale neprestal jsem být nevydělaným hrubiánem. Byl jsem tvrdý k sobě i k ostatním. Jednal jsem s lidmi stejně, jako se mnou jednali v mých předešlých zaměstnáních, když jsem začínal pracovat. Nikdo mi nic neodpustil, a tak jsem se ani já s nikým nemazilil! Umění, divadlo, literatura byly pro mne prázdné pojmy. A co je ještě horší, neměl jsem ani oonětí o zdvořilém jednání

Ředitel této velké firmy se na chvílku odmlčel a potom pokračoval:

"Ale asi ve mně něco dobrého bylo, nějaké dobré zrnko, a díky té ženě to semínko vzklíčilo. Ta osmdesátiletá stařenka mě všechno naučila... Číst a milovat knihy, hovořit..., chápat a rozumět... Díky ní jsem se stal jemnějším člověkem. Byla to velmi chudá žena, ale velká dáma. Bydlela v podkrovním pokojíku blízko stanice Pa-lais-Royal. Měla tam starožitný rodinný nábytek a mnoho různých ozdobných předmětů. Občas jsem zpozoroval, že některý z nich chybí. Vyhuboval jsem jí."

"Proč? Prodávala je? Vy... Vy jste jí nepomáhal?"

"Ne. Prodávala šperky a ty vzácné předměty jeden za druhým. Nikdy ode mne nevzala ani jeden jediný haléř. Vodil jsem ji na večere do vybraných restaurací, jezdil jsem pro ni autem, zval jsem ji do divadla, do Opery, všude tam, kam si přála. Občas jsem jí daroval pár rukavic, hedvábnou šálu, kabelku..."

"Jako byste to dělal... pro koho?"

"Pro ženu, kterou bych miloval. A tou by byla bývala má matka, taková, jakou jsem si ji vysnil..."

"Rozumím... Ale jak to, že vaši zaměstnanci znají tenhle příběh a moje jméno?"

"Stále jsem tomu nerozuměla!"

"Protože jednou sem za mnou přišla... Viděla, jak se chovám k zaměstnancům. Zhrozila se. A tak mě naučila chápat věci, o kterých jsem až dosud neměl ani tušení."

"Co například?"

"Pochopil jsem, že každý člověk má svoji důstojnost a že je třeba si ho vážit. Naučil jsem se, jak důležitá je galantnost a zdvořilost ve vztazích mezi šéfem a jeho podřízenými, ba ještě důležitější na straně šéfa než zaměstnance. Postupně, jak jsem svoje chování měnil, měnila se tady i celková atmosféra. Jeden z mých zástupců jednou velmi mile poznamenal, že už nejsem, jako jsem býval, že mám jinou povahu, že se způsob, jakým vydávám příkazy a pracovní pokyny, změnil. Začal jsem se smát a pod záminkou nějakého výročí, jsem uspořádal malou oslavu. Ujal jsem se slova a všechno jsem jim vypravoval: jaký podíl na tom má moje starší přítelkyně, jak jsem se s ní seznámil, díky komu jsem ji poznal... a tak jsem vyprávěl i o vás."

"A jak zemřela vaše přítelkyně, o které vypravujete s takovou láskou. Ve svém bytě?"

"Ne. Jednou jsem ji pozval do Comédie-Française. Udělalo se jí tam nevolno. Odvezli jsme ji ke mně. Byl to srdeční záchvat. Lékař mě upozornil, že je příliš slabá na to, aby ho přežila..."

"Až do poslední chvíle jsem ji držel za ruku. Ještě naposled otevřela oči, jenom aby mi řekla..." Hlas se mu zlomil, po chvílce pokračoval: "Rekla 'Jsem šťastná.' Pochoval jsem ji do své vlastní hrobky. Pohřeb měla krásný. Všichni moji přátelé poslali květiny. Když se to dověděli zaměstnanci, přišli všichni, sami od sebe... A váš zásah do mého života tím ale neskončil, madam. Od té doby jsem se nikdy neprestal starat o staré, opuštěné lidi. To, co jsem udělal pro ni, teď dělám i pro jiné. A moji přátelé mě napodobili. Odložili jsme sobectví starých mládenců, kteří spokojeně žijí jen sami pro sebe. A to je vaše zásluha!!" Usmívám se... "Tak tedy, moje brýle..., ta skla..., můžete mi je spravit dřív než v pondělí?"

"Samozřejmě."

Slibte mi, že nebudete věřit všemu

Jedna profesorka připojila k měsíční zprávě určené rodičům následující poznámku:
„Slibte mi, že nebudete věřit všemu, co vaše děti povídají o škole a o mně, a já vám slibuji, že nebudu věřit všemu, co vypravují o vás!“

Roztrušují o mně lži

Jeden volební kandidát si stěžuje svému manažerovi, že jeho protikandidát o něm roztrušuje samé lži.

„To nevadí,“ povídá manažer, „jen doufejme, že o vás nezačne říkat pravdu...“

Vysvědčení

Jednu paní učitelku, která už byla v důchodu, čekalo jednoho dne velké překvapení.
. „Toho dne jsem se slunila na terase. Přišli ke mně nějací dva neznámí muži. Jednomu mohlo být kolem šedesáti, druhý byl o něco mladší. Ten starší ke mně přistoupil a představil se:

„Dobrý den. Jmenuji CoUe.“

Pan CoUe? Jméno mi nic neříkalo, pátrala jsem v paměti, kdo by to mohl být, ale na nic jsem nepřišla. Povídám: „Dobrý den,“ a jelikož dál čekám nějaké vysvětlení - a rozhodně to na mně muselo být vidět - muž pokračuje:

„Vy si na mě nepamatujete?“

„Na mou duši ne,“ přiznala jsem se, ale jak si ho tak prohlížím, zdá se mi být nějaký povědomý.

„Paní Carlesová,“ povídá chlapík, „hned těsně po válce jsem u vás pracoval. Nevzpomínáte si? Pracoval jsem jako zedník u firmy Forbras-Gaston.“

To jméno mi skutečně něco říkalo. Byl to název firmy, která nám opravovala dům.

Muž naléhal. „Určitě si vzpomenete. Vždyť jste mě dovedla ke zkouškám!“

Ani teď jsem ještě nebyla doma.

„Já že jsem vás připravila ke zkouškám?“

„Ale ano, paní Carlesová. Bylo mi tehdy šestatřicet. Pamatujete si, jak jsme jedli všichni společně ve vaší kuchyni? Vy jste učila ve škole, a když jste se vrátila, sesedli jsme se kolem stolu. Jednou jsem vám vypravoval o svém životě a řekl jsem vám, že bych chtěl být nočním hlídačem na lyceu v Brianšone, abych mohl přes den pracovat na stavbě svého domku, ale ředitel lycea mě nechtěl přijmout. Na to místo jsem potřeboval výuční list a ten jsem neměl. Když jsem se o tom zmínil, váš manžel, který také poslouchal, se na vás podíval a vy...“

Najednou jsem si vzpomněla. Na okamžik mám před sebou naši kuchyň a velký stůl, za kterým sedí můj manžel a všichni ti zedníci se svými fajfčíčkami a každý má před sebou kastrůlek s jídlem. Vybavil se mi ten člověk a vzpomněla jsem si na to, co říkal. Když se Jan na mně podíval, hned jsem věděla, co chce říct, i když mezi námi nepadlo ani slovo.

„...vy jste se usmála a řekla: Poslouchejte, siče nevím, jak to půjde, ale zkusíme to.“ A tak jste mi pokaždé v poledne, když ostatní pokuřovali a odpočívali, řekla: Jdeme, Colle! a šli jsme do vedlejší místnosti a vy jste se přitom pořád dívala na hodinky, abyste nezmeškala začátek vyučování a já svou práci.“

Opravdu to tak bylo. Trávili jsme tu hodinu po obědě přípravou na jeho zkoušku. Colle byl žák velmi pozorný, žádnou gramatickou poučku jsem mu nemusela opakovat dvakrát. Tolik si přál dostat to svoje vysvědčení! Nic nezanedbal, pravopis, matematika, dějepis, všechno mu šlo.

„A víte, že nakonec jsem to vysvědčení dostal!“ „Výborně!“

„Díky vám jsem dostal v šestatřiceti letech výuční list!“

Když to říkal, měl slzy v očích.

„A nakonec jsem to místo dostal a splnilo se mi to, po čem jsem tak velmi toužil. Postavil jsem si domek. Když byl hotový, dal jsem mu jméno Col-leovo útočiště. Byl to můj životní sen.“

Jeho vyprávění mě tak dojalo, že jsem se rozplakala. Je to moje nejkrásnější vzpomínka na celá ta dlouhá léta mého učitelování. To, že mi ten muž přišel po dvaatřiceti letech sdělit, že díky mně obdržel v šestatřiceti letech svoje první vysvědčení, to je nejkrásnější odměna, kterou jsem kdy dostala.“

Brigita

Guy Gilbert se rozhodl, že bude mladé lidi z ulice zachraňovat před zločinem. Při své práci musel být často tvrdý a neúprosný.

Mnohokrát jsem tomu děvčeti říkal:

„Brigito, přestaň se takhle chovat! Jenom ty chlapy provokuješ. Nakonec budeš mít nepříjemnosti!“

Měla víc než příjemně vystupování. Svě velmi krásné tělo vystavovala na odiv, až to hraničilo s ne-stoudností, a tak provokovala a vzrušovala. Jako nezletilou mi ji svěřil dětský

soudce. Jednou mi řekla, že našla super kluka. Nazítrí jsem šel za ní na adresu jeho garsonky, tam nikdo!

Šel jsem tam pak ještě několikrát a nenápadně jsem se vyptával, kde by mohl být. Nakonec jsem se dozvěděl, že Brigitu unesli tři muži. Všechno mi bylo jasné. Stalo se to, čeho jsem se nejvíc obával. Vystopovat její dobrodružnou pouť z pařížského předměstí až do Bruselu, to byla úloha hodna Sher-locka Holmese. Když jde ale o záchranu bytosti, která mi je svěřená do opatrování, je ze mě velmi šikovný detektiv. Dozvěděl jsem se, že je v jednom nočním klubu v Bruselu. Několikrát jsem tam volal, ale vždycky mi řekli, že Brigita na této adrese není. Nedal jsem se odradit a zkoušel jsem to dál. Jednou v noci se ozval v telefonu jakýsi ustrašený ženský hlas a ten mi sdělil, že Brigita tam přece jen je... Vzápětí to v telefonu cvaklo a žena na druhém konci zavěsila. Ve tři ráno jsem tam volal znovu. Tentokrát se mi na opačném konci linky ozval drsný mužský hlas.

Představil jsem se a chtěl jsem Brigitu. Muž se mě zeptal proč. Řekl jsem mu, že jsem za tu nezletilou dívku odpovědný a že rozhodně chci, aby mi ji zavolal k telefonu. Zasmál se, a ať si prý uvědomím, že volám do Belgie, kde jsou zákony jiné než ve Francii. Odpověděl jsem mu, že s belgickými zákony nemám nic společného, a vysvětlil jsem mu, že když ona nezletilá dívka je francouzská státní příslušnice, tak že se na ni vztahuje francouzská legislativa. Mluvili jsme stále hlasitěji. V jeho hlase se ozval výhrušný *tón* byl to hlas dravce, který se nechce vzdát své kořisti.

Trochu jsem ubral a zdvořile jsem se zeptal, co vlastně ta malá dělá ve tři ráno v nočním klubu.

„Pracuje,“ odpověděl stroze.

„Dobrá,“ povídám, „něco se vás zeptám. Máte děti?“

„Ano, dvě dcery, šestnáct a osmnáct let,“ ozvala se odpověď.

„A jak se jim daří?“

„Výborně,“ zasmál se muž na druhém konci zjevně překvapen, že se najednou zajímám o jeho potomstvo.

A pořád stejně mírným tónem jsem prohlásil: „Určitě jsou to moc pěkný kurvičky!“ „Cože?“ zasípala zuřivě. „Co tím myslíš?“ Byla to větší trefa, než jsem očekával. Hlas se mu vzteky trásl.

„Myslím tím to, že Brigita dělá v tvém nočním klubu prostitutku, a přitom je ve věku tvých dcer. Jak by se ti zamlouvalo, kdyby tvoje dcery musely dělat to, co dělá ona?“ Než praštil sluchátkem, vychrlil na mě spoustu hrozeb a nadávek. Ihned jsem to vytočil znovu a dřív než měl čas cokoli říci, přikázal jsem mu, aby Brigitu do osmačtyřiceti hodin dopravil zpátky do Francie. Nato jsem mu s telefonem pro změnu praštil já. Příští den jsem se obrátil na dětský soud. Kroky, které bylo třeba podniknout na záchranu Brigity, byly zdoluhavé. Rozhodl jsem se, že to urychlím.

Moji belgičtí známí ji tajně vystopovali v jiném nočním klubu, kam ji nejspíš prodal onen muž, s kterým jsem telefonoval. O dva týdny později jsem se s ní, díky jejich neocenitelné pomoci, znovu setkal. Přijel jsem ji vyzvednout na francouzské hranice. Stála přede mnou, ještě si ani nestihla šmýt vrstvy mejkapu, a zoufale se mi vrhla kolem krku, protože nedokázala snést můj pohled. Cestou do Paříže mezi námi nepadlo jediné slovo.

Ujala se jí jedna rodina na venkově. Tam se s jejich pomocí pokusila uniknout vlastní minulosti.

Často jsem se s ní vídal. Dnes je matkou dvou dětí, má domov a je šťastná. Jednoho dne mi řekla: „Nikdy ti nezapomenu, že jsi mi tehdy na hranicích nic nevyčítal.“

Někdy je mlčení opravdu výmluvnější než všechno moralizování a výčitky dohromady. Až dlouho potom jsem se dozvěděl, že před vrátnicí do našeho centra postával ozbrojený muž, aby mi „řeči podsvětí“ vysvětlil, jak oceňuje můj zásah. Proč se však ten člověk, když mě viděl vycházet ať už samotného nebo s mými přáteli, o nic nepokusil? Nemohl nebo nechtěl? To se už asi nedovím nikdy.“

O všech jen dobře

Jistá paní vždycky mluvila o všech lidech jenom v dobrem. Sousedka jí povídá:

„Vy byste mluvila pěkně i o ďáblovi!“

„No ano, opravdu...je vytrvalý... to se musí uznat!“

Královna inkognito

Alžběta II., královna anglická, vyjela si jednoho dne, jen tak inkognito, se svou přítelkyní, autem, na malý výlet. Když projížděly městem Norfolkem přišlo a královna povídá přítelkyni:

„Co kdybychom si daly šálek čaje?“

Zastavily se v kavárně celé rozradostněné, že se jim podařilo dostat se nepozorovaně dovnitř. Zatímco popíjely čaj, přišla k nim nějaká paní a povídá královně:

„Omlouvám se, madam, chtěla jsem vám jenom říci, že se velmi podobáte královně.“
Alžběta, která se nechtěla prozradit, odpověděla: „Díky, to mám velkou radost!“

Thierry

Tento velmi neobvyklý dopis napsal jistý dvacetiletý mladík:

„Před sedmnácti měsíci jsem se dostal do vězení v Bois d' Arey. Důvody mého uvěznění byly opravdu velmi vážné. Všechno bylo výsledkem mého více než neuspořádaného života. Když jsem byl na svobodě, stále jsem si na něco stěžoval. Neměl jsem rád svůj život. Bral jsem drogy, hašiš, heroin atd. A co jsem vypil alkohol! Dobře jsem se cítil, jen když jsem byl v náladě. Byl jsem ubohý blázen! Žil jsem jen dneškem, co bude zítra mě nezujímalo. Co je to skutečné štěstí, o tom jsem neměl ani potuchy. Společně s přáteli, pankáči a skinheady, jsme hlásali chaos a nenávisť, tvrdili jsme, že v budoucnosti nás už nic nečeká, že je třeba užívat si za každou cenu teď, hned. Naším heslem bylo: Oko za oko, zub za zub. Zkrátka a dobře, byl to nenormální život. Nevěděl jsem, že štěstí spočívá v něčem úplně jiném, než co jsem si myslel já. Člověk že je šťastný, když se mu daří, když je v jeho životě krása, láska a porozumění...Nic z toho jsem nechápal. Můj život, to byly jen rozmary, výstrelky, drogy...Slabost a nedostatek pevné vůle byly jako velký černý vír, který mě přitáhl až na okraj propasti. V něm jsem se točil stále rychleji a rychleji a pomalu, ale nezadržitelně jsem klesal hloub a hloub! Byla to hrůza. Už jsem se skoro ocitl v parátech smrti! Pod vlivem heroínu jsem žil v transu třeba i několik dní. Snil jsem ty nej smutnější sny spolu s dalšími ztroskotanci až do dne, kdy jsem byl tělesně a duševně úplně na dně. spal jsem ve městě mezi odpadky nebo ve sklepích. Tu trochu peněz, které jsem „našel“, jsem utratil za drogy a alkohol. Postupně se ze mne stala úplná troska! Kdo by se chtěl stýkat s člověkem, který dopadl tak jako já? A tak mě opustili přátelé, a rodina se ke mně přestala znát. Dostal jsem se na šikmou plochu, začal jsem páchat zločiny a nakonec jsem se dostal, s železky na ruku, na policejní komisařství, před soud, k prokurátorovi a nakonec do vězení.

Jakmile mě přivedli na celu, mou první myšlenkou bylo, jak se dostat ven. Byl jsem plný nenávisť. Okolo mne byly jen zdi, ostnaté dráty, mříže. Ano, žil jsem, jistě, ale v té nejčernější tmě! Hned jsem začal pomýšlet na sebevraždu, ta myšlenka mě pořád pronásledovala. Zanevřel jsem na celý svět. Asi měsíc po tom, co jsem byl uvržen do toho strašlivého věznění, to jsem byl ještě plný nenávisť, se ke mně nějak dostala modlitba Otčenáš. Byl to pro mě ale jen kus papíru popsáný slovy. Nic víc. Přesto jsem si ji přečetl, asi tak, jako se čtou básně, potom jsem ji odložil a rychle na ni zapomněl.

Uběhl jistý čas a jednou, když na mě dolehl hrozný pocit opuštěnosti, byl to ten druh stesku, který vězně dohání k sebevraždě, jsem v touze trochu se potěšit vzal balíček dopisu, které jsem dostal od rodiny a některých přátel. A jak jsem vzal ten stůpek dopisů, vypadl z něho papírek s Otčenášem. Sebral jsem ho a znovu jsem si modlitbu celkem lhostejně přečetl. Potom jsem si ji, sám nevím proč, přečetl ještě jednou a pak znovu, ale to už jsem si dával pozor na to, co čtu. A pak se něco stalo. Něco příjemného, co oblažilo naráz moje tělo i duši, jako když se člověk dozví najednou něco úžasného. Naráz se mi ulevilo, uvolnil jsem se a vydechl si. Svalil jsem se na slamník, a s pocitem, který jsem nikdy předtím nepoznal, jsem tak zůstal až do večera.

V příštích dnech jsem tu modlitbu četl znovu a znovu. Cítil jsem potřebu promluvit si s někým o tom všem, co ve mně vzbuzovala, a tak jsem vás, otče, požádal, abyste přišel. A pak jste mi obstaral Bibli. Začal jsem číst, každý den trochu, a začal jsem se modlit. Celou svou duší. Cítil jsem to jako velkou očistu, jak se všechno ve mně dává do pořádku, jako by tam někde uvnitř mne začínal vládnout nový řád, měl jsem pocit bezpečí, amá víra den ze dne rostla."

Na konci dopisu píše o svém obrácení, o tom, jak ho ráno vzbudilo kokrhání kohouta, jeho, který byl předtím stále vyčerpaný a celé dny proležel v posteli. O tom, jak se každé ráno modlí a zpívá ranní chvalozpěvy. Svůj dopis končí touto výstižnou větou: „Jaký je teď ten život krásný!“

Sacha Guitry

Sachovi Guitrymu se zdá být účet, který má v novém restauraci zaplatit, opravdu příliš vysoký. Proto povídá majiteli:

„Ale my dva máme stejnou profesi!“

„Ach tak,“ reaguje majitel a dá mu třicetiprocentní slevu.

Při odchodu ho šéf podniku vyprovází ke dveřím: „A kde máte tu svou restauraci?“ ptá se.

„Já nemám žádnou restauraci!“ „Vždyť jste říkal, že jste z branže!“ „To ano, i já jsem zloděj!“

Král Slunce

Ludvík XIV. povídá jednou Fontenellovi: „Nevěřím, že existují skutečně čestní lidé!“

Fontenelle mu s úsměvem odpověděl: „Já si naopak myslím, že existují, pane, ale určitě se s nimi nepotkáte na královském dvoře!“

Tristan Bernard

„Co si myslíte o kartářkách?“ zeptal se novinář Tristana Bernarda.
„Nemám o nich valné mínění,“ odpověděl Bernard, „jednou jsem šel taky zajednou takovou věstkyní, zaklepal jsem na její dveře a ona se zeptala: „Kdo je tam?“

Člověk nemůže vědět všechno

Jistý student skládá ústní zkoušku z dějepisu. Profesor se ho ptá:
„Jak se jmenuje francouzský generál, který byl nejdříve prvním konzulem a potom se stal císařem?“
Student usilovně loví v paměti, ale je to marné. Rozzlobený profesor vykřikne:
„Napoleon Bonaparte!“
Student se zvedne a míří si to ke dveřím.
„Kam jdete?“ ptá se profesor.
„Promiňte,“ odpovídá student, „myslel jsem, že voláte dalšího!“

Umění rozlišovat

Anglický král Jakub I. Požádal o radu dva anglikánské biskupy, Andrewse a Neala:
„Musím sehnat peníze. Myslíte, že bych je mohl získat přímo od svých poddaných bez toho, že by mi to schválil parlament?“
„Ale zajisté,“ odpověděl Neale, „o tom nemůže být pochyb!“
„A vy, Andrewsi,“ povídá král, „co si o tom myslíte vy?“
„Já se ve finančních otázkách nevyznám,“ odpověděl Andrews.
„Ale no tak,“ naléhá král, „povězte mi svůj názor!“
„Domnívám se,“ povídá Andrews, „že si můžete vzít peníze od Neala, když s tím souhlasí, ale ne od těch ostatních!“

Důvěra

v roce 1847 koupil Don Boško dům, který měl sloužit jako útulek pro děti z ulice. Neměl však ani korunu a během čtrnácti dnů měl zaplatit čtyřicet tisíc liber. Jeho matka si dělala velké starosti. Don Bosko jí řekl:
„Pověz mi, mami, kdybys ty peníze měla, dala bys mi je?“ „Samozřejmě!“
„Tak jak bychom si tedy mohli myslet, že Bůh, náš Otec, není stejně tak štědrý jako ty!“ A týden před uplynutím lhůty peníze přišly.

Obrana papeže

Rozčilený Napoleon říká papežovu vyslanci, kardinálu Consalvimu:
„Zničím papežství!“
Consalvi na to klidně namítne:
„Pane, to není možné. My kněží jsme se v průběhu osmnácti století napáchali tolik hloupostí... A když se to nepodařilo nám, jak to chcete dokázat vy za pár roků a navíc docela sám?“

Papež optimista

Novinář, kterého zajímají statistické údaje, se ptá papeže Jana XXIII.:
„Kolik lidí pracuje ve Vatikánu?“
Papež se na něj pobaveně podívá a povídá:
„Asi tak polovina!“

Rodokmen

Ve škole se hovoří o stvoření světa:

„Pane, můj otec mi řekl, že pocházíme z opic!“

Vy mlčte, Duponte, historie vaší rodiny nás nezajímá!“

Ach, ty děti!

U stolu povídá tatínek dětem:

„Když jsem byl malý, moje maminka neměla tolik peněz, aby mi mohla dávat tak dobré zákusky, jako máte dnes vy.“

Děti jášají: „Tak to jsi rád, tatínku, že můžeš být teď s námi, vid?“

Člověk z Turína

Povídá se, že když se jeden člověk z Turína zpovídal Donu Boskovi, dostal otázku:

„Jak dlouho jste nebyl u zpovědi?“

„Naposledy před deseti lety.“

„Nuže,“ povídá klidně Don Bosko, „dáte mi deset stříbrných!“

„Jakže,“ podivil se kající, „myslel jsem, že rozhrěšení je zdarma!“

„Tak vy jste to věděl,“ pokřádal ho Don Bosko, „a přesto jste čekal deset let!!!“

„Chtěl, aby si ten člověk uvědomil nesmyslnost svého počinání. Copak to není hloupé, být dobrovolně nemocný deset let, přestože lék je na dosah ruky?“

Příklady táhnou

Kněz působící ve vězení nám vypravuje o důležitosti knih v životě:

„Malik byl devatenáctiletý mladík, který byl vychováván bez víry, a o Kristu nikdy neslyšel. Po jedné vášnivé debatě v kazatelně mě požádal o zvláštní přijetí, aby se mi mohl s něčím svěřit. Tehdy jsem mu dal knihu Nickyho Cruze. Za několik dní jsem od něho obdržel následující dopis:

„Otče, dovoluji si vám napsat, neboť dnes se mi stalo něco úžasného. Při čtení knihy „Z ghetta do života“ od Nickyho Cruze, to je ta kniha, kterou jste mi půjčil, jsem se několikrát bez zjevné příčiny rozplakal. Byla to něco mimořádného a já teď věřím v našeho Pána, který je Bůh. Myslím, že mi chce velmi pomáhat, a tak si dovoluji požádat vás o radu. Modlil jsem se, ale nevím, jak to mám přesně dělat. Byl bych moc rád, kdybyste mohl přijít za mnou do cely, a pomohl mi milovat Boha...“

Natálie, láska mého života

Guy Gilbert se usmívá, když vypravuje: Její šibalské oči a štíhlá postava prozrazovaly, že už přestává být dítětem. Při vzpomínce na ten okamžik, kdy jsem ji před deseti roky s láskou pokládal na svoji postel, nemohl jsem se ubránit dojetí.

Jednoho večera přišla za mnou Evelyn. Natálie tehdy nebyla ještě na světě, teprve se na svět chystala, zatím ještě spala v lůně své matky.

„Jsem těhotná. Několik chlapů mě znásilnilo. To dítě nechci. Bylo to otřesné. Když se narodí, na tváři mu budu stále vidět tu hroznou chvíli, kdy se ti tři mizerové zmocnili mého těla.“ Odmlčela se a pokračovala:

„Guy, měla jsem v úmyslu nechat si dítě vzít, ale ty bys s tím určitě nesouhlasil. Dotáhnu to až do konce a potom ti ho dám.“

„OK!“, povídám, „beru si ho...“

Šest měsíců nato někdo zvoní. Byla to Evelyn a podávala mi Natálii zabalenou do plenek. Narodila se před týdnem. Opatrně jsem ji položil na postel a okamžitě jsem zavolal svým známým.

Antonína a Giselu jsem dobře znal. Nemohli mít děti. Bylo to pro ně moc těžké. Navzájem si nič nevyčítali, ale oba se uzavírali do jakýchsi nenormálních výmyslů a beznadějných teorií. Chápal jsem, že za ně potřebují ukryt svoje zoufalství, když říkali:

„Chápej, jaký smysl by mělo rodit děti do světa, kdy jedna bomba může naráz, v jediné vteřině, všechno zničit. A připočti si k tomu globální znečištění Země. UVědomuješ si, jaké životní vyhlídky by naše dítě mělo...?“

Telefonicky jsem jim sdělil, že Natálka leží na mě posteli, že nemám ani mléko ani potřebnou mateřskou něhu, a že svůj otcovský cit dokážu projevit spíš při práci s partou mladých lidí, o které se obvykle starám...

„Hned jsme tam,“ zněla odpověď.

O dvě hodiny později si už nadšená Gisela, v jejichž krásných očích se třpytily slzy radosti, Natálii odnášela. Těsně za ní šel Antonín, dojatý a zároveň nejistý, ale už s vědomím, že v následujících minutách jeden nový život popře značné množství zoufalých teorií, které jim vnutila jejich dlouhotrvající samota. Skutečnost, že jsem mohl po deseti letech vidět Natálku v doprovodu adoptivních rodičů, kteří štěstím jen zářili, znamenala pro mne nevýslovnou radost. Chci bojovat, a někdy třeba i útokem a zavile, za záchranu života; každého života. V tomto smyslu jsem otcem mnoha dětí."

Himalájský pták

Následující krátkou příhodu nám vypravovala Alice Van Berchem:

„V roce 1921 vypukl v jednom himalájském lese požár. Zatímco většina lidí se ho pokoušela uhasit, někteří stáli a se zakloněnými hlavami se zaujatě dívali do koruny jednoho stromu. Uprostřed hořících větví bylo hnízdo plné ptáčat.

Nad hnízdem poletovala zoufale jejich matka.

Jak rádi bychom ta mláďata zachránili, ale bylo to nemožné. Oheň byl příliš prudký, aby se k nim mohl někdo přiblížit! Stál jsem tam a dívala se, stejně bezmocná jako všichni ostatní. Zakrátko začalo hořet i hnízdo. Myslela jsem si, že ptačí matka odletí. Ale nestalo se tak. Naopak, vrhla se do plamenů a roztáhla nad svými mláďaty křídla, aby je ochránila. V mžiku se stala obětí své lásky a shořela na popel. Nikdy předtím jsem nic podobného neviděla. Byla jsem uzašlá. Pochopila jsem, že jsem vlastně právě spatřila lásku. Nekonečnou lásku!! A najednou jsem si uvědomila, že když je tak malé stvoření schopné takové oběti, o kolik musí být větší láska a obětavost Stvořitele! Ze stejné nekonečné lásky opustil nebesa a vzal na sebe lidskou podobu, aby obětoval svůj život za naše hříchy, a tak nás zachránil."

Válečný zločinec?

Bedřich II., pruský král, rozpoutal několik válek, aby rozšířil svoje panství. Byl dobrý přítel Voltaira, a tak dovedl ocenit každou vtipnou odpověď, i když byla namířená proti němu.

Jednou se zeptal lékaře:

„Povězte mi, doktore, určitě se vám stalo, že jste určil špatnou diagnózu. Řekněte mi upřímně, kolik lidských životů máte na svědomí?"

„Asi o tři sta tisíc méně než Vaše Veličenstvo!"

František Xaverský

František Xaverský a bratr Juan zorganizovali s pomocí několika portugalských přátel výpravu do Japonska. Tamnímu císaři přinesli mnoho darů: jednu hákovnici, což byla předchůdkyně pušky, tři křišťálové vázy, portugalské šaty, zrcadla pro ženy, několik párů brýlí pro zlepšení zraku krátkozrakých, a hlavně hrací hodiny.

Císaře tyto dary nesmírně potěšily a poslal za ně zpátky velkou sumu peněz. František mu však peníze vrátil se slovy:

„Nechceme peníze, ale povolení kázat a křtít".

Císař souhlasil.

František se tedy odebral v doprovodu bratra Juana na veřejně prostranství. Kázali před velkým davem lidí a stále ještě další a další přicházeli. Najednou nějaký surově vyhlížející člověk přistoupil až k Františkovi a plivl mu do tváře. V davu se rozhostilo ticho. Plivnout někomu do tváře znamená v Japonsku smrtelnou urážku. Ten člověk ho tak vyzval na souboj. Lidé téměř nedýchali. František si křdenně utřel tvář a pokračoval:

„Ježíš uzdravil malomocného a vykonal ještě mnoho jiných zázraků. Jeho nepřátele ho však ve své nenávisti nechali zatknout, a když se ho zmocnili, pňhvali na něho. Potom ho přibíh na kříž, ale on je přesto neproklínal. Modlil se: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí." Potom zemřel, aby svou obětí smířil člověka s Bohem."

Ještě těhož večera čekal na Františka a bratra Juana u dveří jejich příbytku samuraj, japonský bojovník. Bylo mu asi čtyřicet. Zdvorile je pozdravil a pravil:

„Byl jsem pevně rozhodnutý proti vašemu příchodu ostře protestovat. Dneš jsem vás však viděl a slyšel. Domníval jsem se, že je možné reagovat vždy jen dvěma způsoby: jako zbabělec, nebo jako čestný člověk. Mýlil jsem se. Existuje ještě třetí způsob. Jsem si jist, že žádný samuraj by se nedokázal tak ovládnout! Proto jsem si přišel poslechnout vaše učení."

Chybný krok

Jeden člověk se jde vyzpovídat a říká knězi:

„Jsem ženatý."

„To není hřích," povídá kněz.

„Vím, ale přesto toho lituji."

Inzerát

„Prodám pár nových lyží. Jen jednou použité. Pro bližší informace telefonujte do všeobecné nemocnice, pokoj 111.“

Maminka všechno ví

Patnáctiletá dívka se vrací velmi pozdě domů: „Mami, víš, kde jsem dnes večer byla?“
„Ano, holčičko moje, vím to. Ale i tak si chci poslechnou pohádku, kterou mi chceš vyprávět.“

Když už tak už!

Prodavač v knihkupectví povídá zákazníkovi: „Tahle kniha vám ušetří polovinu vaší práce.“
„Dobrá,“ odpověděl zákazník, „ tak si od vás vezmu hned dvě!“

Kolektivní sebevražda

Ulicemi města pospíchá sestra Ancilla. Už se stmívá a ona spěchá, aby co nejdříve dorazila do budovy misionářské stanice, která se nachází až na jeho druhém konci, když se tu náhle před ní vynoří jakási dívka:

„Stůjte, sestro!“

Reholnice se prudce zastavila. Je to její bývalá žačka, dobře ji poznává: „Mishura?“
Nedostala žádnou odpověď. Dívka uchopila sestru za ruku a vtáhla ji, ostrážitě se rozhlížejíc na obě strany, do temného vchodu. Nikde nikdo. Septem jí začala cosi obšírně vykládat. Ulice se zvolna nořily do tmy. Nastávala noc a tehdy se tlumené bu- ' ráčení děl na obrněných lodích a výbuchy pum zdály ještě hrozivější. Ani Japonsko nebylo druhé světové války ušetřeno.

Sestra poslouchala, co jí bývalá žačka v přítomí dvora chvatně vysvětluje.

„Cože!? Ne, to není možné Mishuro!“

„Je to pravda, sestro, a když nic nepodnikneme, stane se, co jsem vám řekla!“

„Proboha, hned mě tam zaved!“

„Bude to určitě hodně nebezpečné, sestro!“

„To nevádí! Musíme zasáhnout!“

Mishura vzala mladou jeptišku za ruku a obě se poklusem vydaly ulicemi ponořenými do tmy k domu, stojícímu v jednom ponurém zákoutí. Sestra Ancilla tuto čtvrt Asahikawy vůbec neznala.

Vrata nebyla zavřená. Chvilku váhaly. Z jedněch dveří vlevo k nim doléhaly hlasy. Mishura už brala za kliku, chtěla rychle vstoupit dovnitř, ale reholnice ji zadržela.

„Zachovej klid! Chvilí počkej!“ přikázala jí.

Obě dvě tam zůstaly nehybně, mlčky stát. Do chodby pronikl odkudsi ostrý paprsek světla a zároveň k nim dolehl ostrý ženský hlas:

„Situace žen z Asahikawy je bezvýchodná. Naši muži padli na kontinentu do zajetí buď Američanů, nebo Číňanů. Zítřa, možná už časně ráno, nepřítel zaútočí na Asahikawu. To jsou informace, které se mi podařilo získat.“

Žena musela na chvíli přestat hovořit, protože nemohla překřičet vyděšené hlasy přítomných. Když konečně vzrušení opadlo, pokračovala:

„Naši muži od nás očekávají oběť, která je už po staletí součástí nejvznešenější japonské tradice, a z našeho pohledu je i naší svatou povinností. Vaši manželé jsou všichni bez výjimky důstojníci. Vy padnete do rukou americkým bandám. Dnes v noci existuje pro vás, jako manželky důstojníků, pouze jediné východisko. Takové, k jakému se už odnepaměti za podobných okolností uchýlovaly všechny ženy ve vašem postavení. Nikdo, ani jedna z nás, nemá absolutně žádné právo spářit zítřa východ slunce... Musíme to provést přes noc!

Mezi přítomnými zavládlo hluboké ticho. Nikdo neprotestoval. Sestra Ancilla si uvědomila, že čtyřicet žen se tam připravuje k sebevraždě. Otevřela dveře a rázně vešla do místnosti. Před ní na provizorním pódiu stála v japonském obleku Togoda, žena divizního generála. Reholnice ji znala jako ženu, která vystupovala ostře proti misijní stanici a své odmítavé stanovisko dokázala zarputile obhajovat. Rychle si proklestila cestu řadami židlí, na kterých seděly manželky vyšších důstojníků. Togodaje sem svolala nejen z celého města, ale i širokého okolí. Někde vzadu v šále zaplákal dítě. Ancilla si uvědomila, že matky si musely vzít sebou i své děti! Na nic nečekala a vystoupila na pódium.

„Jděte pryč. Nikdo vás nevolá! Jedná se výhradně o věc národní cti!“ vyjela na ni bojovně Togoda.

„Sestro Togodo, jen pár slov!“

„Nejsem vaše sestra!“

„V svých očích ano! Paní Togodo, nemáte právo vyzývat tyto ženy k sebevraždě!“

Tvář ženy se stáhla v nenávisném pohledu. Vrhla se na sestru Ancilla a zařatou pěstí ji udeřila přímo do obličeje. Reholnice se zachvěla a ucítila, že jí z nosu teče krev a trísni hábit. Generálova žena couvla, protože čekala podobně surovou reakci. Ale sestra se klidně zahleděla do tváří těch čtyřiceti většinou dobrých a Cestných žen a opět se ujala slova: „Sestry! Vaši muži se vrátí ze zajetí a budou šťastni, až se s vámi znovu shledají!“ „Naši manželé se nikdy nenechají zajmout!“ odpověděla nadmíru vzrušeně jedna z žen. „Naši muži jsou Japonci. Nenechají se chytit. Buď zemřou v bitvě, nebo spáchají sebevraždu!“ „Ne! Vaši manželé se vrátí a budou vás hledat. A vy tím, že pomýšlíte na to, že si vezmete život a že s sebou na smrt vezmete i svoje děti, připravujete vraždu, a ne vlastenecký čin!“ Hlas mladé jeptišky neustále síhl, byl stále vzrušenější a naléhavější. Musela je přesvědčit. V sázce bylo mnoho. Naděje musela zvítězit nad zoufalstvím! I kdyby míra jejich zoufalství byla zároveň i mírou jejich lásky, kterou chovaly ke svým mužům. A pokračovala: „Naše náboženství nás učí, že sebevražda je zlo. Říkám vám, že to je zbabělý útěk, skutek nehodný japonské ženy!“ „Dost. Zmlkni už!“ „Budu mluvit, dokud to půjde. Nejde o mě, nehájím své zájmy, myslím na vaše muže...“ Ostrý a pronikavý hlas Togody přehlušil slova reholnice: „Ženy, pojdte za mnou! Musíme se dostat k hra-, nám města. Tahleta nepatří k naší rase a nemůže nás ani pochopit. Ať si klidně mluví dál! Za mnou!“ Ženy začaly vstávat. Nastal rozhodující okamžik. Mamě se sestra Ancilla znovu pokoušela apelovat na jejich rozum. „Vaši muži! Vaší manželé...“ opakovala stále dokola. Když se první ženy zvedly, aby se vydaly do tmy za Togodou, padla na kolena, sepjala ruce a začala japonsky odříkávat Otčenáš: „Ten ni maschimasu warera no Chichi yo.“ Slova naplněna vroucností se pomalu rozeznívala prostorem. Sestra Ancilla se modlila z hloubi duše a nevnímala obrovské ticho, které se kolem ní rozhostilo. Ponořená do modhtby, se zavřenýma očima, prosila za ženy japonských vojáků, které šly vstříc své beznaději. Proto neslyšela ani to, že se několik žen mezi sebou o něčem dohadují. Když skončila svoji modlitbu, zvolna otevřela oči a chtěla se zvednout. Ale zůstala ztrnulá, nešlechpná se pohnout. Když spatřila, co se přihodilo, zapomněla na bolest, kterou ji způsobila Togoda svou pěstí. Téměř všechny ženy klečely s rukama sepjatýma na hrudi, se skloněnou hlavou a očima upřenýma do země. Některé jen nehlasně pohybovaly rty, ostatní polohlasně odříkávaly: „Ten ni mashimasu warera no Chichi yo...“ - „Otče náš“. Z celé skupiny chyběly pouze tři ženy. Togoda a ještě dvě další, stejně fanatické, jako byla ona, zmizely ve tmě. Jejich mrtvolky spolu s těly tří dětí byly nalezeny na kraji pole na konci města. Byla to sestra Ancilla v doprovodu své věrné žačky Mishury, kdo se je vydal příštího dne hledat, aby mohly být důstojně pohřbeny. Manželé oněch čtyřiceti Japonek se takřka bez výjimky vrátili z amerických a ruských zajateckých táborů. Živi a zdraví.

Echo

Echo Heronová, americká ošetřovatelka, se s námi podělila o několik momentek ze svého života. Neděle. Dnes večer jsem pomáhala doktoru Le-wisovi, když dělal endoskopii paní Sandersové. Tn hodiny jsem lékařovi asistovala a reagovala na každé jeho sebemenší přání. Po práci mi ani nepoděkoval. Naproti tomu ale nelenil a šel si na mě stěžovat na ředitelství, protože jsem si během práce vypila hrneček polévky. Prohlásil, že to je profesionální chyba. Přitom ho to, že bylo osm večer a že jsem od oběda neměla nic v ústech, vůbec nezajímalo... Čím víc jsem na to myslela, tím větší jsem měla vztek, takže nakonec mě ze všeho tak rozbolela hlava, že jsem skoro neviděla. Pondělí. Paní M. mi dnes večer umřela v náručí. Dříve než skonala, zeptala jsem se jí, zda nechce vidět syna. Její poslední slova byla: „A proč proboha? Toho lumpa zajímají jen moje peníze!...“ Uterý. Když jsem byla na zdravotní škole, učila nás naše profesorka Beatrice jak bojovat s depresí. Člověk se musí přestat honit a musí najít někoho, u koho najde porozumění, komu se může vypovídat, kdo ho pochopí. Z toho množství úmrtí a jiných smutných věcí, kterých jsme v nemocnici svědky, mohly bychom se zbláznit. To mi připomnělo Roberta. Byl to jeden vynikající mladý lékař, který si podobně jako mnoho jiných mladých doktorů myslel, že vyléčí celý svět. Ani ty nejhorší nezdary, které jsou v tomto povolání mnohem častější než úspěšná vyléčení, ho nepřiměly změnit názor. Robert s tvrdošíjnou uminěností věřil, že když bude dělat všechno, co je v jeho silách, chromí vstanou a začnou poskakovat po chodbách. Když ho nemocní potřebovali, byl vždycky po ruce. Když nějaký pacient umíral, plakal a vytýkal si, že neudělal vše pro jeho záchranu. Dával ze sebe všechno. Půjčoval i z toho mála peněz, co měl, nabízel se kolegům, kteří měli nějaké těžkosti, že je zastoupí, a vyslechl každého, kdo se mu začal svěřovat se svými problémy. Robert měl vzácnou schopnost s každým soucítit. Pokud vím, pro sebe nikdy nic nezádal. Ostatně, druzí byli tak zaneprázdněni, že jim ušlo, co ho to všechno stojí sil. Nikdo si nevšiml, že už dál nemůže, že je se silami u konce.

Jednou po poledním jídle, když jsem jednomu nemocnému píchala uklidňující injekci, zahlédla jsem, jak se kolem oken mihl jakýsi stín. V domnění, že se pravděpodobně jedná o nějakého velkého ptáka, vystrčila jsem hlavu z okna a uviděla na asfaltu ležící tělo podobající se rozbité panence. Byl to Robert.

Nechal po sobě pár slov na rozloučenou a v nich prosil pacienty, které by jeho smrt mohla pohoršovat, za odpuštění.

Po Robertově pohřbu nastala mezi zaměstnanci naší nemocnice zvláštní změna. Lidé se najednou začali jeden druhého vyptávat: „Tak co, jak se máš?“ „A ty, jde to?“ Nebo: „Chceš, abychom si spolu promluvili?“ Nebo ještě: „Hlavně se nezdražej za mnou přijít!“ Uvědomili jsme si, že tam nejsme jenom proto, abychom podávali výkony, ale že si musíme navzájem i pomáhat.

Alexandra

Je pondělí, 9.00 ráno. V kanceláři ředitelství školy vyzvání telefon. Ředitelka školy bere sluchátko a slyší:

„Tady je paní Lenoirová. Moje dcera Alexandra má chřipku a nemůže přijít do školy.“

Ředitelka se na chvíli zarazí. Ten hlas... A tak se zeptá:

„Kdo je u telefonu?“

„Moje matka!“

Táta

Patnáctiletý mladík pospíchá ke svému příteli Marku Twainovi a stěžuje si:

„Mám toho už dost, můj táta je úplně zaostalý! Vůbec se s ním nedá mluvit! Ani trochu nechápe tuhle dobu.“

Mark Twain mu položil ruku na rameno a povídá: „Nic si z toho nedělej!... Představ si, že když mně

bylo patnáct let, můj táta byl přesně takový. Ale když

mně bylo dvacet, už bylo znát, že dělá pokroky.

A teď, když mně je pětatřicet, je z něho už celkem rozumný člověk!“

Přehnaná úzkostlivost

Volají faráře k jednomu pětadesátiletému umrajícímu. Kněz mu nabízí, že ho vyzpovídá. Stařeček odpovídá: „Ale já hříchy nemám, pane faráři.“ „Žádné hříchy? Vy nemáte nic na svědomí?“ „Vůbec nic!“ „Opravdu?“

Stařeček několik okamžiků přemýšlí a potom povídá:

„Přece jenom mi jedna taková malá pochybnost vrtá hlavou. Když mi bylo dvacet, chodil jsem za jednou dívkou. Kamarád to ale nelibě nesl. Jednou, když jsem s ním byl v loďce na jezeře, strčil jsem ho a on přepadl přes okraj loďky. No a... protože jsem ho už od té doby nespáčil, kladu si kolikrát otázku, zda se mu něco nestalo!“

Kolbe

Františkán Maxmilián Kolbe byl nacisty uvržen do vězení 17. února 1941. Krátce nato byl ve vězení na inspekční návštěvě jeden kapitán SS. Když otevřeli celu číslo 13 a on mezi vězni uviděl hábit františkánského mnicha, rozzuřilo ho to k nepříteli. Byl to dvoumetrový obr. Jako šelma se vrhl na Maxmiliána Kolbeho, vyrval mu růženec, který měl za pasem, zamával mu křížkem před obličejem a zařval: „Hlupáku! Idiote! Špinavý faráři! Ty věříš témhle hloupostem?“

„Samozřejmě, že jim věřím.“

Dostal pořádnou řádku na levou tvář a potom na pravou. Začal plivat krev.

„I teď tomu ještě věříš?“

„Ach, ano, zajiště. Věřím tomu!“

Esesák zdvojnásobil svou brutalitu. Na Kolbeho se sneslo krupobití ran provázené sprškou nadávek. Bylo už z něho jen malé, beztvaré klubko svíjející se na zemi. Esesák odchází následován svými vojáky a přitom se pochechtává.

Dvěře se zavřely. Ostatní vězni obklopili Kolbeho, některým se v očích zaleskly slzy. A v tichu je slyšet jak otec slabým hlasem šeptá:

„Neplačte, přátelé! Naopak, radujte se! Všechno tohle utrpení slouží k tomu, aby se ti lidé stali lepšími.“

Oběť

Bylo pozdě v noci, 4. června 1952. V kuchyni kláštera na předměstí hlavního peruánského města Limy se ještě svítilo. Sestra Tarcisia zkušenu rukou krájela porce masa na zítřek a přitom myslela na děti, které spaly ve společné ložnici v prvním poschodí. Měla je moc ráda, všechny ty děti z chudého předměstí, které přicházely sem do klášterní školy, aby se tady naučily všemu, co je pro život nezbytné. Její myšlenky se ale zatoulaly i jiným směrem, daleko za nedozírný oceán. Myslela na to, co se děje v Německu, a hlavně v jejím rodném městečku uprostřed hor Schwarzwald. Sestře Tarcisii se občas zastesklo... a z očí jí vyhrkly slzy. Ale vždycky se rychle vzpomněla a pomyslela na své malé chovance, kteří jí byli svěřeni, a tak zapomněla na svůj stesk.

Z úvah jí najednou vytrhl výkřik. Mladá peruánská kuchařka vyděšeně uskočila co nejdál od kamen. Velká kád', ve které ohřívala vosk, se vznítla. Sestra Tarcisia si okamžitě uvědomila hrozící nebezpečí. Ozvala se rána, vroucí vosk vystříkl a začal se rozlévat po kuchyni. Každým okamžikem mohl vypuknout požár.

„Děti!“ vykřikla, myslíc přitom na velkou noclehárnu hned nad kuchyní.

Celá budova byla ze dřeva. Za pár vteřin může být všechno v jednom plameni.

Musí tomu zabránit! S myšlenkou na děti vrhla se neohroženě vpřed. Skvařící se vosk jí prskal na ruce a do obličeje a přilepený na kůži hrozně pálił. Děti pokojně spaly, zatímco na ně v plamenech cíhala smrt. Nesměla ztratit ani vteřinu. Každá byla drahocenná. Jen tak, holýma rukama uchopila nádobu.

z níž vylétávaly snopy jisker, a strhla ji z kamen. Rozžhavená kovová držadla jí propálila dlaně až na kost... Oheň už zasáhl i její šaty. Kád' však nepustila, pevněji držela ve svých spálených rukou a se strašnými bolestmi se pak rozběhla ke dveřím, ven na

vzduch.....Teprve tam ji pustila. Kád' s ohromným

rachotem dopadla na dlažbu. Hořící vosk, rozlitý po kamenech, už neznamenal žádné nebezpečí.

Představená kláštera zpozorovala na dvoře velký pohybující se oheň. Byla to sestra Tarcisia, která se proměnila v živou pochodeň... Představená jí běžela na pomoc. Vychrstla na ni vědro vody, potom druhé, a tak uhasila poslední zbytky jejího hořícího oděvu.

Když se dostavil lékař, upadla sestra Tarcisia do bezvědomí. Sanitka ji dopravila do Limy.

Probrala se až po několika hodinách. Slábnoucím hlasem zašeptala: „Děti...žijí?“

Když jí ujistili, že žádnému z jejich malých svěřenců se nic nestalo, usmála se a zašeptala: „Tak je všechno v pořádku.“ To byla její poslední slova.

Při pohřbu sestry Tarcisie se kolem hrobu na velkém hřbitově v Limě tísnil obrovský dav lidí. Všichni se s ní chtěli naposledy rozloučit, s tou „cizinkou“, která nložila život, aby zachránila „jejich“ děti.

Samuel Rogers

Anglický spisovatel Samuel Rogers, žijící v 18. století, měl velmi jedovatý jazyk. Při jakémsi večírku se ho jedna dáma zeptala:

„Pane Rogersi, proč mluvíte o lidech tak špatně?“

„Nuže, vysvětlím vám to,“ povídá Rogers, „je to kvůli tomu, že mám velmi slabý hlas, a když o lidech mluvím pěkně, nikdo mě neslyší.“

Člověk musí vědět, co chce

Kdo si chce vydělat na živobytí, musí pracovat. Kdo však chce zbohatnout, musí si najít jiný způsob!

Umění vychovávat

Jednoho Portugalce právě jmenovali ředitelem školy. Před začátkem školního roku zašel za donem Boskem, aby mu poradil, jak je třeba mladé svěřence vychovávat.

„Tak, že je budete milovat,“ odpověděl don Bosko.

Frank Sinatra

Slavný Sinatra zrovna dojedl v jedné restauraci v Los Angeles, když k němu přistupil jakýsi mladý muž:

„Pane Sinatro, mohli byste pro mě něco udělat?“ „O co se jedná?“

„No jde o tohle. Moje snoubenka si teď šla zatelefonovat. Tak jsem vás chtěl požádat, až budete kolem nás vycházet z restaurace, jestli byste mi nemohl říct: „Ahoj, Bobe!“ To by na mou nastávající udělalo ohromný dojem!“

Pobavený Sinatra s úsměvem souhlasí. Za několik okamžiků, když prochází kolem stolu těch dvou zamilovaných, přátelsky prohodí: „Ahoj, Bobe!“
„To jsi ty, Francku?“ odpověděl snoubenec, „bud' tak laskav a nevyrušuj! Nevidíš, že právě jím?“

Věhlas

Romanopisec Sinclair Lewis pokouší se na můstku parníku, který se plaví do Evropy. Doprovod mu dělá jeden americký pntel. Najednou si spisovatel uvědomuje, že ta mladá, elegantní žena, která sedí na lehátku před ním, čte jednu z jeho knih! Nakloní se k příteli a zašeptá mu do ucha:
„Vidíš tu mladou ženu, která vypadá tak inteh-gentně? Čte právě moji knihu! Při vši skromnosti, tohle už něco znamená! Něco takového přece jen nenechá člověka lhostejným! A vypadá to, že je četbou skutečně zaujatá. Teď se zahleděla na oceán. Vidíš, už nemůže ani dál číst. Musí na chvíli přestat. Zdá se, že si ji mé vyprávění zcela podmanilo...“
V tom momentě mladá žena zívne a hodí knihu přes palubu!

Loupežné přepadení

Jean-Claude Dague je osmačtyřicetiletý muž s pronikavým pohledem, který má schopnost mimořádně poutavě líčit svá dobrodružství. Svěho času byl filmovým producentem a řídil malou filmovou společnost se šesti zaměstnanci. Produkoval filmy, které měly jakýstakýs úspěch. Mluvil se o nich dokonce i v televizi i v rozhlase, ale to nestačilo. Na výrobu filmů jsou potřeba v každém případě peníze. A ty mu chyběly. Bral si půjčky, ale banky mu poskytovaly stále méně úvěru, až mu nakonec přestaly půjčovat docela. Hrozil mu bankrot. Všecko, co za ty roky vybudoval, se mělo zhroutit. A ti, kteří mu důvěřovali, to znamená jeho zaměstnanci, měli zůstat bez práce. Vypravuje:
„Dlouhé měsíce jsem nemohl spát a jen jsem polykal ukhdňující prášky. Nakonec jsem ztratil hlavu. Ve stavu naproste nepřičetnosti jsem vzal atrapu pistole a šel vyloupit banku. Zbraň nemohla nikomu ublížit, ale mladá žena, kterou jsem držel v šachu, to samozřejmě nemohla vědět. Hrozně jsem ji vyděsil. Ještě dnes mívám noční můry, ve kterých mě pronásleduje její k smrti vyděšený obličej. Stačilo deset vteřin, aby se mi ta scéna navždy vtiskla do paměti.
Byl jsem ale jenom lupič-amatér, protože policie mě hned v příštích minutách zatkla u východu z banky. Odsoudili mě k osmi letům vězení.
Byl jsem ve vězeňské cele už dva roky, když přišel mariánský měsíc květen. Pocházím z Daxu, to je malé městečko nedaleko Lourd a Pannu Marii jsem odjakživa považoval za svoji druhou matku. Teď se mi však život zhnusil a rozhodl jsem se s ním skoncovat. Zabalit to prostě. Rozhodl jsem se, že se oběsím.
Ale ještě předtím, než jsem si stanovil datum, uzavřel jsem s Pannou Marií dohodu. Povídal jsem jí:
„Jestli existuješ a jestli jsi opravdu taková, jakou jsem tě znal, když jsem byl malý, dej mi znamení! Jinak tu pojdu jako pes, proklínají tvého syna, kterého nazývají Ježíšem. Budu se teď v průběhu měsíce května ze všech sil snažit. Každý den v cele pokleknu bez ohledu na dozorce a budu se modlit růženec. Když mi dáš do 31. května znamení - nemusí to být zážrak, jen maličké znamení, budu to brát, že chceš, abych žil dál - a nejenže udělám všechno, abych se vrátil k víře, ale slibuju ti, že poputuju bos z Daxu do Lourd.“
Tak jsem tedy po dobu třiceti dní odříkával, či spíše prznil „zdrávaš“, protože jsem slova ze sebe vyrážel, jako bych chtěl spolu s nimi vyrvat zlo, jež ve mně zapustilo kořeny.
31. května v sedm večer se zavřela mříž, a znamení nikde. V duchu jsem si řekl, že teď už se nic nemůže stát, a začal jsem si chystat oprátku, na které jsem se chtěl oběsit. Přisunul jsem postel před dveře, abych měl dost času umřít, kdyby náhodou přišel dozorce. Navlékl jsem si smyčku na krk.
v okamžiku, kdy jsem chtěl provaz uvázat na okenní kUku, slyším jak někdo odemyká dveře. Honem jsem provaz ukryl, ale dozorce jsem se asi zdál nějak nervózní, a tak se zeptal: „Co se děje?“
Nedokázal jsem zakrýt neklid a odpověděl jsem tak trochu v panice. „Nic, pane dozorce. Co by mělo?“
„A co tady dělá ta postel?“
„Uklízím.“
„Tu máš!“ povídá a podává mi dopis.
V sedm hodin večer to bylo skutečně neobvyklé, protože poštu roznášejí nejpozději v šest, nikdy později. Normálně bych ten dopis měl dostat až příští den, 1. června, či spíše bych ho už nedostal vůbec, protože budu už mrtvý. Položil dopis na stůl a se slovy: „A žádné hlouposti, jasné!“ odešel.
Podíval jsem se na ten dopis. Písmo mi nic neříkalo. To nebude pro mne. A znovu si navlékám smyčku. V okamžiku, kdy jsem už už dělal ten poslední krůček, který mě dělil od nicoty, jen tak, naposledy jsem se ještě jednou mrkl na ten dopis a všiml jsem si, že je nějaký tlustší než obyčejné dopisy bývají. Znovu jsem si sundal smyčku s krku, slezl jsem z

potrubí, na kterém jsem stál, a šel jsem ke stolku, na který dozorce položil dopis. Zvědavě jsem roztrhl obálku, a co nevidím? Pohlednici s Pannou Marií Lurdskou.

Další zvláštností bylo to, že pohlednice původně nebyla vůbec určena mně. Zaměstnanec, který kontroluje poštu, zřejmě dopisy zaměnil. Ten, který byl adresovaný mně, musel vložit do obálky nějakému Jakobovi a tahle pohlednice, která patřila tomu neznámému člověku, tu zas omylem strčil do obálky pro mne. Při pohledu na Panenku Marii jsem se rozbřečel jako malý kluk. Všechno mně bylo jasné. Dala mi znamení, o které jsem prosil. Chce, abych žil dál.

Když mě propustili z vězení, splnil jsem ihned svůj slib. Uprostřed léta jsem šel, i s celou svou rodinou, 135 kilometrů pěšky do Lourds. Po této pouti jsem pocítil něco zvláštního. Jakousi neznámou radost. Už jsem se nestyděl za to, že jsem byl kdysi ve vězení. Byla tu jistota, věděl jsem, že už nikdy neudělám nic špatného, že nejsem kriminálník. Jistota, že jsem zase takový, jaký jsem býval kdysi, jenom bohatší o víru, která je mocnější než cokoliv jiného.

Dapozzo

Dapozzo strávil osm let v německém koncentračním táboře. Poslechněme si jeho vyprávění o tom, co zkusil během těch strašlivých let 1937 až 1945.

Odjakživa jsem měl mohutnou postavu, ale tehdy jsem vážil sotva 45 kilogramů. Na těle jsem měl samé jizvy, stopy po tom, jak mě tloukli, pravou paži jsem měl chromou, protože jsem ji měl zlomenou, a nikdy mi ji nikdo neošetřil.

Na Středý večer roku 1943 si mě předvolal vehtel. Stál jsem před ním do půl těla svlečený a bos, on seděl za stolem, který se prohýbal pod obrovskou spoustou vynikajících jídel. Musel jsem tam stát a umíraje hladu se dívat, jak královsky hojuje. Přesto jsem se ze všech sil snažil potlačit v sobě nenávisť. Po večeri přinesl poddůstojník kávu a koláčky. Bylo zjevné, že si na nich velitel opravdu pochutnává. Podíval se na mě a řekl:

„Vaše žena je opravdu vynikající kuchařka, Dapozzo!“

Nechápal jsem, co tím chce říci. Hned mi to vysvětlil:

„Vždycky mně velmi chutnaly koláče, které vám žena už roky posílá. Jsou opravdu vynikající.“

Už jsem si myslel, že tentokrát podlehnu pokušení a začnu ho nenávidět. Moje žena a čtyři děti si odtrhly od úst, aby mi ze svého skrovného přidělu mouky, másla a cukru, mohly upéct koláče a poslat mi je sem. Chtěl jsem, aby mi dovolil alespoň k nim přivonět, abych si tak připomenul domov. Odmítl az^val: „Raus! Ven!“

Po válce se mi podařilo zachytit jeho stopu. Změnil si jméno a žil v ústraní, docela nenápadně, aby na sebe neupozornil. V roce 1953 jsem k němu přijel ještě s jedním přítelem na návštěvu. Nepoznal mě, tak jsem se představil:

„Jsem číslo 17531. Vzpomínáte si na Vánoce 1943?“

Zmocnil se ho děs: „Přišel jste se mi pomstít?“ zeptal se přidušeným hlasem.

Namísto odpovědi jsem před ním otevřel velkou krabici. Byl v něm nádherný koláč. Požádal jsem ho, zda by nám jeho paní laskavě neuvařila kávu. Potom jsme všichni čtyři jedli společně koláč a popíjeli kávu. Nikdo neřekl ani slova. Velitel se rozplakal a zeptal se: „Jak mi ale můžete odpustit?“

„Pro lásku Kristovu,“ odpověděl jsem.

Edison a spol.

Historka, která se bude líbit všem mužům: Edison je na procházce s pětiletou vnučkou. I ona už zaslechla něco o gramofonu.

„Dědečku,“ ptá se, „to ty jsi vynalezl první mluvící stroj?“

„Ne,“ odpoví skromně Edison, „sice jsem vynalezl mluvící stroj, ale ne první. První byl stvořen Pánem Bohem a jmenuje se žena.“

„A který vynález je lepší, ten tvůj nebo ten Pána Boha?“

„Samozřejmě že ten od Pána Boha. Ale můj má jednu malou výhodu. Když člověk chce, dá se zastavit!“

Fioruescu

Když se v roce 1948 v Rumunsku dostali k moci komunisté, ihned rozpoutali boj proti křesťanům.

Pastor Fioruescu byl jako mnoho jiných uvržen do vězení. Za každou cenu z něj chtěli dostat jména členů jeho komunity. Jelikož je vytrvale odmítal vyzradit, sáhli k těm nejkřutějším metodám výslechu. Pálili ho do ruda rozpáleným pohrabáčem a surově ho bili. Potom do jeho cely vpustili potkany. Neustále se musel bránit jejich útokům. Trvalo to čtrnáct dní a čtrnáct nocí. Komunisti ho chtěli za každou cenu donutit, aby prozradil své spolubratry. Pastor však nepolevil. Nakonec k němu přivedli nejstaršího syna, bylo mu v té době čtrnáct let, a před ním ho bičovali, jen aby ho přinutili vypovídat. Když už nemohl snést pohled na utrpení svého dítěte, řekl:

„Alexandře, už víc nesnesu, aby tě takhle bili. Řeknu jim, co chtějí.“

Jeho syn však odpověděl;

„Ne, otče. Nesmíš připustit, aby mým otcem byl zrádce. Musíš vydržet! Když mě zabijí, umru za Ježíše a za vlast!“

A tak komunisti v zuřivosti utloukli mladíka k smrti.

Necdet

Marek Halter vyhledal po padesáti letech ty, kteří Židům pomáhali uniknout před nacistickými plynovými komorami. V Istanbulu potkal bývalého tureckého diplomata Necdeta Kenta, který mu vyprávěl následující příhodu:

„V roce 1941 jsem byl jmenován vicekonzulem na tureckém generálním konzulátu v Marseille. Posléze jsem byl povýšený na konzula a v této funkci jsem zůstal v Marseille až do roku 1944.“

Když nacisti obsadili jižní zónu Francie, zorganizovali s pomocí dvanácti tisíc francouzských policistů obrovskou razii. Jednou večer ke mně přišel Sidi Iscan, Žid ze Smyrny, který pracoval na konzulátě jako tlumočník. Byl zděšený: Němci právě zatkli přibližně osmdesát tureckých Židů. Odvedli je na nádraží se zřejmým úmyslem poslat je do Německa. Sidi Iscan jen stěží zadržoval slzy. Ihned jsme oba odjeli autem na nádraží Saint Charles v Marseille.

To, co jsem spatřil, bylo neuvěřitelné: vagony, v kterých se vozí dobytek, naplněné stovkami vzlykajících a kvílících mužů, žen a dětí! Naplnil mě smutek a hněv. Co mě však tu noc nejvíc zarazilo, byla tabulka na jednom z vagonů. Stálo na ní: „Do tohoto vagonu je možno naložit 20 kusů skotu a 500 kilogramů sena.“ A přitom v každém z nich bylo namačkáno 80 lidí!... Když o moji přítomnosti informovali důstojníka gestapa, chtěl vědět, proč se o transport zajímá turecký konzul. Přišel ke mně a povýšeně se mě zeptal, co tam dělám. Slušně jsem mu vysvětlil, že ti lidé jsou turečtí občane, že jejich zatčení je omyl, který je třeba ihned napravit a propustit je. Nacistický důstojník mi odpověděl, že on vykonává rozkazy a že ti lidé ve vlaku nejsou Turci, ale Židé... Nato jsem Sidi Iscanovi pošeptal: „Pojďte, nastoupíme do vlaku!“ Odstrčil jsem esesáka, který se mi pokoušel bránit v nastupu, a vlezli jsme se Sidi Iscanem do vagonu. Důstojník se dal do křiku, ale nebylo mu to nic platné, protože vlak se už dal do pohybu.

Když jsme zastavili, bylo to v Arles nebo v Nii-mes, to už si přesně nepamatuji, několik německých důstojníků přišlo k vagonu, ve kterém jsem byl já. Tvářil jsem se odmítavě a neodpověděl jsem na jejich pozdrav. Omlouval se mi, že vlak z Marseille odjel přesto, že jsem byl jasně vnitř. Byla to prý chyba, za kterou budou ti, kdo jsou za to odpovědni, potrestáni. Příkře jsem namítl, že to nebyl žádný omyl, a že je skandální, aby turečtí občane židovského vyznání byli takhle namačkáni v dobytčáku!

A protože Turecko bylo neutrální, mohl jsem si, jako konzul této země, dovolit klást si stále větší požadavky, i když jsem se jednalo o ty nejzarytější nacisty. Rekl jsem jim, že nepřipadá v úvahu, abych ty lidi nechal samotné. Jakožto občan národa a představitel vlády, pro niž je nepřipustné jakýmkoli způsobem rozlišovat občany podle náboženského vyznání, odmítl jsem vrátit se do Marseille bez nich. Důstojníci tehdy zřejmě dostali příkaz všechno nějak urovnat. Zeptali se mě, zda všichni ti lidé ve vlaku jsou Turci. Dodnes si pamatuji ty pohledy mužů a žen, ty dětské oči, visící na mých rtech. Všichni ztrnule sledovali naše dohadování, ve kterém šlo o jejich život. Rekl jsem že ano, že všichni jsou Turci. Konečně nás esesáci vysadili z vlaku. Nikdy nezapomenu na to, jak se nám, mně a Sidimu, ti, které jsme právě zachránili, vrhli kolem krku, jak nás objímali, tiskli nám ruce a jak nám se slzami v očích dojatě děkovali... Všichni jsme se vrátili do Marseille. Se Sidim Iscanem jsme si sami objednali odvoz a pohrdli jsme mercedesem, který nám dali k dispozici nacisti.“

Necdet Kent se na okamžik zamyslel, zahleděl se kamsi do dálky a pak pokračoval:

„v životě jsem nezakusil takový vnitřní klid, jaký mě zaplavil toho dne, když jsem za svítání konečně vklouzl do postele... Dlouhá léta mi chodily dopisy od mých spolucestujících, kteří se mnou absolvovali tu zvláštní, podivuhodnou cestu vlakem.“

POVÍDKY Z KNIHY:

SLEPIČÍ POLÉVKA PRO KŘEŠŤANSKOU DUŠI

Můj otec předčítal ze Slepíčí polévky pro duši po večeři u rodinného stolu. Smáli jsme se, plakali a byli jsme dojatí. Toho večera jsme k sobě měli blíže než kdy jindy.

Vanessa Simuvá, sedmá třída

Když mi bylo čtrnáct, chtěl jsem skončit se životem. To nutkání mi vydrželo deset let. Ted, když jsem si přečetl vaši knihu, jsem sám sobě slíbil, že to m neudělám.

Neznámý autor

Odpykávám si čtyřletý trest. Moje zohýbaná Slepíčí polévka pro duši obíhá po společné ložnici, kde bydlí 121 mužů. Všichni ti tvrdí chlápci jsou do jednoho dojatí tou nebo onou povídkou, a někdy ukápnou i slza.

Neznámý autor

Slepíčí polévka pro křesťanskou duši se. vydává na cestu od našich srdcí k vašim. Modlíme se za• to, aby vám přinesla tolik lásky, inspirace, povzbuzení a útěchy jako nám. Modlíme se, aby se vaše srdce otevřela, aby se zhojily duševní a citové rány a aby vaše duši zaplavila nekonečná vlna radosti! Posíláme vám naši lásku. Bůh vám žehnej!

I. Povídky O LÁSCE

Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.

1. Korintským 13,4-7

1

Kde je Ježíšek?

Budu ctít Vánoce ve svém srdci a pokusím se je tam uchovat po celý rok.

Charles Dickens

Jesličky bez Ježíška?! Jedny takové jsem si doma každý rok pyšně vystavovala. Připomínaly mi dávné svátky, kdy jsem si tuhle neúplnou hračku koupila.

Toho roku jsem byla velice rozhořčená a zklamaná, protože moji rodiče se po 36letém manželství rozváděli. Nedokázala jsem se s jejich rozhodnutím smířit, deprimovalo mě. Vůbec jsem si neuvědomila, že potřebují mou lásku a porozumění víc než kdy jindy.

Neustále jsem vzpomínala na Vánoce v dětství - obrovský vánoční stromek, blýskavé ozdoby, pečlivě vybírané dárečky a láska, kterou jsme přitom prožívali všichni společně jako rodina. Kdykoli jsem si tyto vzpomínky v duchu vybavila, rozplakala jsem se, protože jsem věděla, že v životě už nikdy znovu nepocítím tu pravou vánoční atmosféru. Kvůli svým dětem jsem se však přinutila vydat se do města a koupit na poslední chvíli nějaké dárky.

Opozdilci, kteří vyrazili nakupovat jako já, se teď strkali a tlačili v obchodech kolem regálů a stojanů. Vánoční ozdoby a řetězy visely z napůl otevřených krabic a těch pár panenek a plyšových zvířátek, které zbyly na prázdných policích, vypadalo jako opuštění sirotci. Těsně před mým nákupním vozíkem spadly na podlahu malé jesličky. Zastavila jsem, abych je sebrala a vrátila na regál.

Zahlédla jsem nekonečnou frontu u pokladny a řekla jsem si, že to nestojí za to. Raději hned odejdu. Vtom jsem zaslechla, jak kdosi zostra a hlasitě křičí.

„Sáro! Okamžitě vyndáš tu věc z pusy, nebo ti dám na zadek!“

„Ale mami! Já nemám nic v puse! Mami, podívej! Já jsem mu dávala pusinku! Mami, to je malinký Ježíšek!“

„To je mi jedno, co to je! Polož to! A hned! Slyšíš mě?“

„Ale mami, pojd' se podívat,“ trvalo na svém dítě. „Je to celý rozbitý'. Malý jesličky a Ježíšek se ulomil!“

Stála jsem v sousední uličce a přistihla jsem se, jak se usmívám. Zachtělo se mi podívat se na tu malou holčičku, která dávala Ježíškovi pusinku.

Byla to asi čtyř až pětiletá dívenka v otrhaných šatech. Konce copů měla zavázané barevnými kousky vlny, takže působila veselým dojmem, i když neměla pořádné zimní oblečení.

Váhavě jsem se podívala na její maminku. Nevěnovala dítěti sebemenší pozornost. Dychtivě se přehrabovala mezi zlevněnými zimními kabáty. Měla na sobě také ošoupané oblečení a na nohou tenisky promáčené tajícím sněhem. Ve vozíku spalo miminko pečlivě zabalené do vybledlé žluté deky.

„Mami!“ volala holčička. „Můžeme koupit tady toho malinkýho Ježíška? Mohli bysme ho posadit na ten stoleček u gauče a potom“

„Řekla jsem ti, abys to položila!“ přerušila ji matka. „Pojil' sem ke mně, a hned! Nebo

jednu dostaneš! Slyšelas?"

Rozzlobená matka se vydala k dítěti. Otočila jsem se, protože jsem nechtěla vidět, jak matka děcko potrestá. Uplynulo několik sekund.

Nic se nehýbalo, nikdo nenadával, ticho. Úplné ticho. Zvědavost mi nedala, a tak jsem se maličko ohlédla. K mému překvapení klečela matka na mokré špinavé podlaze a objímala holčičku, tiskla ji k sobě a celá se třásla. Chtěla něco říct, ale vzdala se jen na zoufalé vzlykání.

„Maminko, neplakej!“ prosila holčička. Objala maminku a omlouvala se. „Promiň, že jsem tady v obchodě zlobila. Slibuju, že už nebudu nic chtít! Nechci tady toho Ježíška! Vážně ho nechci. Podívej, dám ho zpátky sem do jesliček! Jenom už neplač!“

„Ty mi promiň taky, zlatíčko,“ odpověděla nakonec matka. „Víš, že nemám dost peněz, abych zrovna teď mohla koupit něco hezkého, a tak pláču, protože jsem něco koupit chtěla - vždyť jsou Vánoce - ale možná, že na Štědrý den, když mi slíbíš, že budeš hodná holčička, dostaneš to nádobíčko, co se ti líbilo. A možná, že příští rok si budeme moct koupit opravdový vánoční stromek. Co ty na to?“

„Víš co, mami?“ ozvalo se dítě nadšeně. „Já vážně nepotřebuju tady toho malého Ježíška. Víš proč? Protože naše učitelka v nedělní škole nám říkala, že Ježíš ve skutečnosti žije v našem srdci! Jsem ráda, že žije v mém srdci - ty taky, vid', mami?“

Dívala jsem se, jak se holčička chytla maminky za ruku a šly spolu k východu. Prostá a nadšená dětská slova mi zaznívala v uších: „Žije v mém srdci.“

Pozorovala jsem jesličky a uvědomila jsem si, že ono dítě, které se před 2000 lety narodilo ve stáji, je někdo, kdo s námi kráčí i dnes. Dává nám o sobě vědět a pomáhá nám překonat životní těžkosti. Pokud mu to dovolíme.

„Děkuji ti, Bože,“ začala jsem se modlit, „děkuji ti za překrásné dětství, na které mám ty nejhezčí vzpomínky. Děkuji ti za rodiče, kteří mi dali domov a lásku, když jsem to nejvíc potřebovala. A nejvíc ti děkuji za tvého syna.“

Rychle jsem shrábla kousky jesliček a pospíšila jsem si k pokladnám. Poznala jsem jednu známou prodavačku a poprosila ji, aby dala malého Ježíška holčičce, která právě odcházela s maminkou z obchodu. Vysvětlila jsem jí, že zaplatím za chvilku. Dívala jsem se, jak si holčička dárek vzala a hned dala Ježíškovi ještě jednu pusinku.

Rozbité jesličky mi od té doby každý rok připomínají malou holčičku, jejíž prostá slova zasáhla mou duši a změnila zoufalství v novou jistotu a radost.

Ježíšek v jeslích samozřejmě neleží, ale pokaždé, když se na ně podívám, znám odpověď na otázku: „Kde je Ježíš?“

Žije v mém srdci!

Jeannie S. Williamsová

2
Deset centů

*Jsem jenom jeden,
ale jsem.
Nemohu udělat všechno,
ale něco udělat mohu.
A protože nemohu udělat všechno,
neodmítnu udělat to,
co udělat mohu.*

*Edward Everett Hale,
prohlášení ke společnosti Lend-a-Hand*

„Slečno, tady!“

„Haló, mohla byste se podívat na mou objednávku?“

„Ještě trochu mléka pro miminko, prosím vás.“

Povzdychla jsem si a odhrnula vlasy z čela. Pracovala jsem v restauraci, kam se toho únorového poledne rozhodly zajít na oběd davы lidí, aby utekly sněhu a dešti. Spousta zákazníků dokonce čekala u vchodu, až se uvolní stůl. Ještě ani nebylo půl jedné a já už byla naprosto vyčerpaná a hlava mě bolela jako střep! Jak to jen vydržím celý den?

Před rokem jsem byla opravdu vděčná za tohle místo. Pro matku dvou malých dětí, která najednou zůstala sama a ne měla žádné zvláštní vzdělání, bylo místo v dobré restauraci u proslavené nemocnice opravdu požehnáním.

Jako nováček jsem dostala tu nejhorší práci - obsluhovat malou místnost až vzadu v budově. Byla daleko od vchodu a stejně daleko od kuchyně, takže obsluha tu pochopitelně trvala déle než v předních jídelnách. Stály tu dva velké stoly a několik miniaturních stolečků u oken. Do této zadní místnosti se pravidelně směřovaly jednak samotné ženy, které chtěly poobědvat, jednak velké rodiny s dětmi, u nichž se předpokládalo, že budou hlučné a náročné na obsluhu.

Přestože jsem tu pracovala už skoro dva roky a během té doby byly přijaté další nové síly, nemohla jsem se téhle zadní místnosti zbavit. Většinou mi to nevadilo. Z „mých“ oken jsem viděla na hlubokou strž zarostlou z obou stran lesem. Na dně se klikatil potůček. Bylo to překvapivě krásné místečko, které tu leželo ukryté uprostřed velikého města. Když jsem neměla moc práce, mohla jsem si při pohledu z oken krásně odpočinout a utrhnout pro sebe chvíli klidu.

Dnes však byl jeden z těch dnů, kdy jsem toužila po práci někde vpředu. Ačkoli jsem se snažila všechno stihnout, měla jsem pořád zpoždění kvůli spoustě lidí, jimiž jsem se musela proplétat cestou od stolů do kuchyně a zpátky. A kromě toho byly k oběma velkým stolům přistavené židle a dětské židličky navíc, takže mi blokovaly uličky.

Na okamžik jsem se zastavila, abych se rozhlédla, kde je mě nejvíce zapotřebí.

V tu chvíli jsem ji uviděla. Seděla u nejvzdálenějšího stolku, vtisknutá do rohu a krásný výhled jí kazil stůl pokrytý špinavými talíři se zbytky. Vypadala asi tak na 70 let, bílé vlasy, zbrázděná tvář a její ruce vypovídaly o celoživotní dřině. Na hlavě měla starodávný modrý slaměný klobouk, na sobě bavlněné domácí šaty a ošoupaný hnědý kabát, který se jaksi nehodil k ročnímu období. Seděla tiše, opuštěně a vyzařoval z ní hluboký smutek.

Pospíšila jsem k ní, začala sklízet ze stolu a při tom jsem si postěžovala na servírku, která mě neupozornila, že tady čeká zákaznice, a na kluka, který měl na starosti sklizení špinavého nádobí. „Za takovouhle práci nedostane večer zákusek!“ dodala jsem.

Usmála se na mě, aby mi dala najevo, že ví, že žertuji, ale její oči zůstaly smutné.

„To nevadí,“ řekla. „Žiju tu farmě a tady z toho okna to vypadá skoro jako u nás doma.“

„Taky bych ráda žila na nějakém hezkém místě,“ pokračovala jsem, ale paní si už dál povídat nechtěla.

Objednala si jen šálek čaje a já jsem dohlédla na to, aby ho dostala opravdu horký. Pak

jsem ještě řekla, že doufám, že se u nás snad zastaví někdy, až tu bude klidněji, ale potom jsem se už musela věnovat dalším zákazníkům. Slyšela jsem, jak volají:

„Slečno!"

„Haló, objednali jsme si už před dvaceti minutami!"

A už jsem zase byla v jednom kole a měla ještě větší zpoždění.

Když jsem se po chvíli znovu rozhlédla, byla stará paní pryč. Pořád jsem musela myslet na to, proč asi byla tak strašlivě smutná.

Za okamžik jsem zaslechla, jak mě někdo volá, a uviděla jsem ji. Prodírala se ke mně davem lidí na chodbě. „Tady pro vás něco mám," řekla a natáhla ruku. Odložila jsem talíře, které jsem nesla, a utřela jsem si ruku, abych od ní mohla přijmout deset centů.

Chudák, jistě nevěděla, jak se některé servírky posmívají zákazníkům, kteří nechávají malé spropitné. Uvědomila jsem si, jak daleko se musela tlačit tou spoustou výletníků, jen aby mi mohla dát svůj desetník, a že si nejspíš nemůže dovolit dát ani to.

Usmála jsem se a řekla: „To jste opravdu nemusela."

„Vím, že to není moc," odpověděla, „ale vy jste přerušila svoji práci, abyste se mi mohla věnovat, a byla jste na mě milá. Chci jen, abyste věděla, že si toho vážím."

Obyčejné „děkuji" se mi nezdálo v té chvíli nejvhodnější, s, tak jsem ještě přidala: „a Bůh vás opatruj."

paní na moje slova nečekaně zareagovala. Chytila mě za ruku, rozplakala se a zajímavě řekla: „Děkuji ti, Bože. Víš, jak moc jsem potřebovala potkat nějakou křesťanskou duši."

Nechala jsem talíře ležet, kde byly, vzala jsem ji za ruku a odvedla k volné židli. „Řekněte mi, co se vám přihodilo. Nemůžu vám nějak pomoci?" zeptala jsem se.

Zavrtěla hlavou a rychle odpověděla: „Ne, nikdo mi nemůže pomoci. Přivezla jsem sem manžela na operaci kýly, ale teď mi řekli, že má rakovinu. Nevím, jestli operaci přežije. Je Mu sedmdesát dva, žili jsme spolu přes padesát let. Nikoho tady neznám a město vypadá tak cize a chladně. Chtěla jsem se uklidnit modlitbou, ale jako bych tady v tom místě nemohla najít Boha."

Konečně se jí podařilo se ovládnout a přestala plakat. „Skoro jsem sem ani nevešla, zdálo se mi tu draho, ale musela jsem prostě na chvíli odejít z nemocnice. Když jsem seděla vzadu u okna, zkusila jsem se znovu pomodlit. Poprosila jsem Ježíše, aby mi ukázal jednu jedinou křesťanskou duši, abych věděla, že nejsem úplně sama a že mně naslouchá."

Držela jsem ji stále ještě za ruku a potichu jsem řekla: „Povězte mi, jak se váš manžel jmenuje, a já se za vás oba každý den pomodlím."

Usmála se na mě a řekla: „To budete moc hodná. Jmenuje se Henry."

Pak vstala a odešla a já se pustila s novým elánem do práce. Únava za mě jakoby spadla a ani jediný ze zákazníků si kupodivu nepostěžoval na zpoždění. Cítila jsem, že Bůh jistě zařídil, abychom se my dvě potkaly a jedna druhé pomohly. Byla jsem moc ráda, že jsem staré paní nabídla svou modlitbu a doufám, že i ona věděla, že mi dala víc než jen těch deset centů.

Najednou jsem prožívala ten nejkrásnější den, jaký jsem mohla prožít.

Joanne Morrisová

*Získat moudrost je lepší než ryzí zlato a získat rozumnost je
výbornější než stříbro.*

Příslaví 16,16

Před dávnými časy stál uprostřed velikého města na vysoké hoře velkolepý kostel. Když ho při výjimečných příležitostech celý rozsvítili, zářila jeho okna daleko do kraje. Co však bylo na kostele ještě pozoruhodnější než krása a výstavnost, to byla legenda, která se vážala k jeho zvonům.

V rohu kostela stála vysoká šedivá věž a na jejím vrcholku visely, jak se mezi lidmi tradovalo, ty nejkrásnější zvonky na světě. Po dlouhá léta je však nikdo neslyšel zvonit. Dokonce i o Vánocích zůstávaly němé. Bylo zvykem přinášet do kostela na Štědrý večer dary jako oběť Ježíškovi. Jednou přinesl kdosi na oltář dar tak výjimečný, že se zvonky na vysoké věži rozezněly přenádhernou hudbou. Lidé říkali, že je rozhoupal vítr, jiní tvrdili, že to udělali andělé. Ted už však po dlouhá léta nikdo nepřinesl tak skvělý dar, aby se zvonky znovu rozehrály.

V malé vesnici několik mil od města žil se svým bratrem chlapec Pedro. Nevěděli skoro nic o kouzelných vánočních

zvonech, ale slyšeli o mši v kostele a rozhodli se, že si tu podívanou nenechají ujít.

Na Štědrý den mrzlo až praštělo a země se pokryla jinovatkou. Pedro s bratrem vyrazili brzy po poledni a před setměním došli k městu. Právě se chystali projít velikou bránou, když Pedro zahlédl vedle cesty ležet něco tmavého.

Byla to vyčerpaná nemocná žena, která těsně před hradbami upadla a neměla už dost sil najít si nějaké přístřeší. Pedro se pokusil ji vzbudit, ale žena ztrácela vědomí. „Nedá se nic dělat, bráško, budeš muset jít sám.“

„Bez tebe?“ rozplakal se maličký.

Pedro pomalu přikývl. „Tahle paní by tu zla, kdyby se, o ni nikdo nepostaral. Všichni jsou teď už nejspíš v kostele, ale až půjdeš zpátky, musíš přivést pomoc. Zůstanu tady a pokusím se ji trochu zahřát. Možná by mohla i sníst kousek rohlíku, co mám v kapse.“

„Ale já tě tu nemůžu nechat!“ plakal dál bratr.

„Nemusíme zmeškat mši oba,“ řekl Pedro. „Budeš se dívat a poslouchat dvakrát. Jednou za mě a jednou za sebe. Ježíšek určitě ví, jak bych se k němu rád pomodlil. Vezmi si tenhle stříbrňák, a jestli to půjde, tak ho polož na oltář jako oběť, až se nikdo nebude dívat.“

S těmito důležitými pokyny se mu nakonec podařilo vyprovodit bratra do města, i když musel hodně mrkat, aby zahnal slzičky zklamání.

Veliký kostel vypadal té noci překrásně a slavnostně. Varhany hrály a tisíce lidí zpívaly, až se zdi kostela otřásaly.

Na závěr mše se vydal k oltáři průvod lidí s obětními dary. Někdo nesl šperky, někdo koše plné zlata. Slavný spisovatel přinesl knihu, kterou sepisoval řadu let. Na konci průvodu kráček král té země a doufal, tak jako všichni ostatní, že právě za jeho dar vánoční zvonky zazvoní.

Za vzrušeného šepotu celého davu sňal král z hlavy korunu posetou drahými kameny a položil ji na oltář. „Ted určitě uslyšíme zvonky,“ říkali všichni. Dočkali se však jen hvízdání větru ve věži.

Průvod skončil a sbor začal zpívat závěrečný chvalozpěv. Najednou varhaník přestal hrát a zpěváci zmlkli. V kostele zavládlo hrobové ticho. Všichni napínali uši a poznenáhlu si začali uvědomovat jemný, ale zřetelný zvuk věžních zvonů. Vzdálená hudba zaznívala jasně a čistě, nikdo z přítomných ještě nikdy neslyšel něco tak krásného.

Každý hned vstával a díval se k oltáři, aby viděl, jaký to báječný dar probudil zvonky z dlouholetého mlčení. Zhlédli však jen malého chlapce, který se nepozorovaně přikradl k oltáři a položil na něj stříbrňák svého bratra.

Musíme dávat nejen to, co máme, ale i to, co jsme.

Kardinál Mercia

Zatím všechno klape, pomyslela si s úsměvem Susan a odškrtnula si další jméno na seznamu. Jedenapadesátiletá lékárnice strávila už pěkných pár týdnů stopováním spolužáků ze střední školy, aby je mohla pozvat na sraz.

Po třiceti letech se nesešli, a tak si Susan řekla: Proč bychom se nemohli sejít po třiatřiceti letech? Vzala si celou záležitost sama na starost a čím víc se blížilo datum srazu, tím víc se těšila na setkání se starými kamarády.

Na jednoho člověka byla obzvlášť zvědavá - na Bennetta Scotta. Nedávno se dozvěděla od jiného spolužáka, že je Bennett vážně nemocný. Léta ho trápily ledviny, teď už musel každý den absolvovat dialýzu a čekal na transplantaci.

Doufám, že už brzy bude žít novým životem, říkala si, když vytáčela jeho číslo. Starý kamarád potřeboval anděla strážného. Susan to sice ještě nevěděla, ale měla se jím stát právě ona.

Když se Bennett objevil v jejich škole v Jižní Karolíně, Susan si ho zpočátku ani nevšimla. Byla vůdčí typ a měla mnoho přátel, zatímco Bennett byl nesmělý citlivý kluk, který se právě přistěhoval. Brzy se však jejich cesty zkřížily.

Oba dva zpívali ve školním sboru, oba spolupracovali na vydávání časopisu a chodili ke stejnému učiteli na klavír. Oba také získali v sedmé třídě titul „Nejtalentovanější žák“ a na střední škole titul „Nadějný talent“.

A tak se jejich osudy navzájem proplétaly, až se z nich stali nejlepší přátelé. Zpívali spolu dueta a vyhledávali jeden druhého na chodbě nebo při obědě. „Doufám, že na mě nezapomeň,“ napsala Susan Bennettovi do památníku, ale po maturitě, jak už to bývá, se jejich cesty rozešly.

O pár desítek let později žila Susan v Stevensville v Marylandu. Byla rozvedená, měla spoustu přátel, cestovala a věnovala se svému zaměstnání, které milovala. Bennett se usadil se ženou Sárrou v New Jersey, učil na střední škole a vychovával dvě děti.

Teď to měl možná všechno ztratit. Když začal telefon vyzvánět, Susan se zhluboka nadechla.

„To je báječný, že tě zase slyším,“ zajásal Bennett. „Ten sraz bych si nenechal ujít ani zanic.“ Povíдали si o práci, o rodinách, o plánech do budoucnosti - ale o nemoci se Bennett nezmínil ani slovem a Susan o tom začínat nechtěla.

Když však zavěsila, nemohla na něj zapomenout a nedokázala se zbavit bolesti, která jí naplňovala srdce. To je nespravedlivé, pomyslela si smutně, má tolik proč žít. Znovu a znovu si v duchu přehrávala rozhovor, slyšela, s jakou pýchou Bennett mluví o své sedmadvacetileté dceři Mindy a třidvacetiletém synu Stephenovi, a jak se těšil, že budou se Sárrou cestovat.

Hned nato ji zaplavila vlna vzpomínek na jiného muže, jehož život předčasně ukončilo selhání ledvin - na muže, kterého si chtěla vzít. Susan tehdy nedokázala zachránit svému snoubenci život a doktoři byli také bezmocní. Ta rána bolela dodnes.

Bennett si tu dovolenou v cizině zaslouží, řekla si Susan v duchu s naprostou rozhodností. Zaslouží si dočkat se svatby své dcery, zaslouží si pohoupat na kolenou vnoučata. Jeho rodina by měla mít šanci uspořádat mu obrovský večírek k odchodu do důchodu. Sára by si zasloužila tančit s Bennetem valčík na mnoha dalších večírcích.

Najednou se Susan rozhodla a znovu vytočila Bennettovo číslo.

„Podívej, Bennette,“ spustila, když se jí ozval, „já vím, že jsi nemocný, a mám zkrátka jednu ledvinu navíc, kterou bych ti mohla dát.“

Bennett ztuhl překvapením. Léta jsem ji neviděl, nepromluvil s ní ani slovo, a ona mi nabízí notiry! život, užasl v duchu.

Nabídka ho dojala, ale přijmout ji nemohl. „Děkuju ti,“ řekl nakonec, „ale nemůžu to po tobě chtít.“

„Nic ode mě nechceš. Já ti to nabízím,“ oponovala Susan. „A nedělám to jen pro tebe, ale i pro tvoji rodinu.“

Bennett přesto nepřijal. Nedokázal to. V době, která zbývala do srazu jejich třídy, mu Susan ještě několikrát svou nabídku opakovala, ale vždycky zdvořile odmítl.

Těsně před srazem se jeho stav zhoršil natolik, že se mohl pohybovat jen na kolečkovém křesle. Lékaři mu řekli, že bez transplantace mu zbývá už jen několik měsíců života.

Susan ta zpráva opravdu vyděsila a dvojnásob naléhala. „Dovol mi, abych ti pomohla,“ prosila ho, až nakonec souhlasil.

Okamžitě domluvila testy na první den po srazu. Věděla, že neexistuje velká naděje, že by se zrovna ona hodila jako dárce. Bennettova žena Sára se například nehodila. Kromě toho si také uvědomovala jisté nebezpečí i bolest spojenou s operací. Přesto se nevzdávala naděje. Posilovala ji vzpomínka na sraz, kde viděla, jak se Bennett objímá se svou ženou a jak spolu zpívají. Aí jsem vhodný dárce, prosím, af mohou být tihle dva pořád spolu, modlila se. Oba manželé se slzami v očích šeptali své díky.

Při odběru krve jí srdce bušilo jako o závod, a když volali výsledky z laboratoře, nemohla se skoro ani nadechnout. Hodila se! „Neuvěřitelná shoda,“ řekl lékař, „takhle blízko nebývají ani sourozenci.“

Susan se celá třásla vzrušením, když volala Bennettovi výsledek. Tohle určitě zařídil Bůh, pomyslela si Susan, proto jsme se letos znovu potkali. Měli jsme se setkat.

O několik měsíců později si před operací pevně stiskli ruce. Když se Susan po pěti hodinách probudila z narkózy, její první malátná slova byla: „Jak je Bennettovi?“ Lékaři řekli, že se transplantace podařila. Díky Bohu, pomyslela si.

„Už teď je mi líp!“ volal Bennett na uvítanou, když ho přišla poprvé navštívit do nemocnice. Pak se mu oči zalily slzami a zeptal se: „Jak se děkuje za život?“

„Dávej pěkně pozor na moji ledvinu a bude to stačit!“ řekla Susan, aby zamaskovala své vlastní dojetí.

Eva Ungová

*Největšího projevu lásky je schopen ten, kdo umí rozdávat
drobné laskavosti každý den.*

Neznámý autor

Každoročně vybaluji v prosinci vánoční ozdoby a spolu s nimi i jednu vzpomínku na Vánoce strávené před dvaceti lety v malém městečku ve státě Maine a na dárek, který dala jedna malá holčička druhé. Ve světě, kde se Vánoce stávají čím dál víc jen nablýskanou záležitostí obchodu, mi tenhle dárek vždycky připomene, že skutečná podstata vánočních svátků spočívá v dávání a přijímání dárků opravdu od srdce.

Zimy se tehdy zdály být studenější a všední dny se táhly s hlemýždí rychlostí. Naše škola byla poměrně malá - pro každý ročník dvě paralelní třídy. Do mé třídy chodily děti, které se dobře učily, nosily většinou hezké oblečení a jejich rodiče patřili do Sdružení rodičů a přátel školy. Děti z „horší“ třídy neměly moc dobré vysvědčení. Většinou byly chudé. Léta jsme chodili do stejné školy a během prvních čtyř let jsme si bezpečně zapamatovali, kdo chodí do jaké třídy. Jedinou výjimkou byla dívka, které budu říkat Marlene Crockerová.

Den, kdy ji přeřadili do „lepší“ třídy si pamatuji jako dneska. Stála to ráno u učitelčina stolu v dlouhé vlněné sukni, která jí sahala až pod kolena. Měla záplatovaný svetr, ale ve tváři výraz plný nadějného očekávání.

Nebyla vůbec hezká, snad až na inteligentní hnědé oči. Slyšela jsem, že se dobře učí, a bylo mi divné, že už dávno není v lepší třídě. Dívala jsem se, jak tam tak stojí a čeká, až jí učitelka přidělí místo, a představovala jsem si, že bychom se mohly skamarádit a bavit se spolu o přestávkách. Pak se ozval šepot. „S tou nesedím!“ prohlásil kdosi pohrdavě.

„Už toho bylo dost,“ řekla učitelka rázně a třída ztichla. Od té doby se už nikdo Marlene nesmál - alespoň pokud byla učitelka ve třídě.

Nikdy jsem se s Marlene o přestávkách nebavila. Hranice, které nás oddělovaly, byly příliš pevné.

Jednoho podzimního dne jsme s matkou náhodou jely autem po lesní cestě. Moc často jsme tudy nejezdily, protože matka říkala, že se tak propálí spousta benzínu. Zrovna jsem něco povídala, když jsem z okna zahlédla maličkou chatrč z térového papíru. Byla asi tak velká jako naše koupelna a stála uprostřed velikého pozemku posetého rezivělými vraky aut. Přes dvůr byla natažená šňůra na prádlo a pod ní stála dívka, která se na nás podívala, když jsme ji míjeli. Poznala jsem Marlene. Zdvihla jsem ruku na pozdrav, ale auto už bylo daleko. „Chudák holka,“ řekla matka, „věší prádlo, zrovna když bude pršet.“

Tu zimu začalo pořádně sněžit a vypadalo to, že nikdy nepřestane. Vánoce se blížily, a když se pak pod stromečkem začaly kupit dárky, byla jsem blažená jako nikdy. Ve škole jsme se chystali na vánoční večírek. Nechali jsme kolovat klobouk se jmény a každý si z něj vytáhl jméno toho spolužáka, kterému přinese dárek. Naposledy se klobouk zastavil u Marlene. Jeden z kluků se k ní naklonil tak blízko, jak se k ní ještě nikdo nepřiblížil. Přečetl, co si vytáhla, a zahalekal na celou třídu: „Marlene má Jennu!“

Celá jsem zrudla zlostí, když jsem uslyšela své jméno. Marlene sklopila oči, ale spolužáci si nás nepřestali dobírat, dokud nezasáhla učitelka. „Mně je to jedno,“ řekla jsem, ale cítila jsem se ošizená.

Nadešel den školního večírku a já šla váhavě na autobus, v ruce krásně zabalené kouzelné fixy, které jsem nesla jako dárek tomu, koho jsem si vytáhla. Ve škole jsme nejdřív snědli vánoční cukroví, které napekly naše maminky, a vypili hroznový džus, a pak jsme si předali dárky. Balící papíry lítaly po třídě, jak se všichni dychtivě do dárků pustili.

Nastala chvíle, které jsem se bála. Měla jsem dojem, že se kolem mě v tom momentě shlukla snad celá třída. Na mém stolku ležel malý balíček úhledně zabalený do ubrousku. Podívala jsem se na Marlene. Seděla sama. Najednou se mi hrozně chtělo ochránit Marlene před posměvačnými spolužáky. Chytla jsem balíček, rozbalila ho a držela ho schovaný v dlani.

„Co je to?“ vykřikl jeden kluk, když už to nemohl vydržet.

„Je to peněženka," odpověděla jsem nakonec.

Zazvonilo, přijely školní autobusy a kdosi se zeptal Marlene: „To udělal tvůj táta ze srnce, co zastřelil?"

Marlene přikývla a dodala: „A maminka."

„Děkuju ti, Marlene," řekla jsem.

„Prosím," odpověděla a usmály jsme se na sebe. Marlene se nestala mou kamarádkou, ale nikdy jsem se jí neposmívala. Až budu větší, mohla bych k nim možná zajet na kole a povídat si a hrát si, myslela jsem si cestou domů v autobuse. Bránila jsem se pomyšlení na Marleniny Vánoce.

Míjely roky, odešla jsem na střední školu, pak na vysokou a ztratila jsem kontakt s většinou svých bývalých spolužáků. Kdykoli jsem se potýkala s matematikou, vždycky jsem si vzpomněla, že pro Marlene by to byla hračka. Zaslechla jsem, že Marlene nechala školy, aby matce pomohla s mladšími dětmi, pak se brzy vdala a sama měla děti.

Jednoho dne jsem narazila na tu starou bílou peněženku ze srnčí kůže, kterou jsem před lety dostala na vánočním večír-

ku. Zajímavé, že jsem si ze všech dárků, co jsem kdy dostala, schovala právě tenhle. Vzala jsem ji do ruky a prohlížela si, jak je složitě vyrobená. Pod horní stranou peněženky jsem zahlédla přihrádku a v ní malý kousek papíru. Nikdy dřív jsem si ho nevšimla. Seděla jsem ve svém pohodlném obývacím pokoji a četla slova, která mi před mnoha lety Marlene napsala. „Mé nejlepší přítelkyni." Ta slova mě píchla u srdce. Přála jsem si, abych se mohla vrátit a mít dost odvahy stát se takovou kamarádkou, jakou jsem chtěla být. Příliš pozdě jsem pochopila, jak veliká láska byla v tom dárečku zabalená.

Každé Vánoce pravidelně vybaluji několik věcí - staré dřevěné jesličky, blýskavé ozdoby na stromek, figurku Mikuláše a také peněženku. Vloni jsem svému synkovi vyprávěla, od koho jsem ji dostala. Chvilí o tom přemýšlel a pak řekl: „To byl ten nejlepší dárek ze všech, vid'?"

Usmála jsem se a byla jsem šťastná, že pochopil, o č šlo.

Jenna Dayovd Dodala Patricia Bradfordová

6
Syn Boží

Marie houpá synáčka svého
a duše přetéká smutkem i radostí.
Prohlíží maličký obličej jeho,
vidí v něm naději všech lidských bytostí.

Mateřská něha plní jí srdce,
kéž by už nikdy neodešel.
Vidí ho hrát si, běhat a smát se,
v bezpečí trávit každý den.

Nebude mít život snadný.
Vlastní syn Boha - osud však tvrdý.

Marie vidí záznaky, které syn učiní, malomocní se uzdraví,
ani jizvy nezůstanou, slepí prohlédnou, chodit budou chromí.
A on všechny osvobodí svou láskou.

A pak ho vidí - na kříži visí, cítí, jak trpí, naši ztrátu cítí,
ach ano, takhle skončit musí.
Proleje slzu, tvář něžnou políbí.
Nebude mít život snadný.
Vlastní syn Boha - osud však tvrdý.

Jak se tak blíží vánoční čas,
naš život naplno rotuje, nákupy,
pečení, třept a jas - ptejme se - k čemu to vlastně je.

Postůjme ve spěchu, zastavme chvilinku, na dary,
které nám přinesly, mysleme,
mateřskou lásku k malému miminku,
mír, pokoj, radosti přijměme.
Neboť se všem nám narodil, má těžký osud, boží syn.

Kathleen Weberova

Vánoce, kdy jsem půjčila
svého syna

*Nespokojujme se s tím, že jenom dáme peníze.
Peníze nestačí, peníze se dají sehnat, lidé však potřebují naše
srdce, které by jim dalo lásku. Rozdávejte proto lásku
všude, kam vstoupíte; za prvé doma. Dávejte ji svým
dětem, manželce, manželovi, sousedům.*

Matka Tereza

*Existuje někdo, kdo by nám půjčil na Vánoce tří až čtyřletého chlapce? Máme hezký dům,
skvěle se o chlapce postaráme a vrátíme ho v naprostém pořádku. Měli jsme také synka,
ale odešel a my ho zvlášť o Vánocích velice postrádáme. -*

N. Müller

Přečetla jsem si v místních novinách tuto výzvu a cosi se ve mně událo. Poprvé od smrti svého muže jsem si uvědomila, že také někdo jiný než já může prožívat hlubokou bolest. Četla jsem výzvu pořád dokola.

Několik měsíců před tím jsem dostala z Washingtonu zprávu, že můj manžel byl zabit v cizině při plnění služebních povinností. Zdrtilo mě to. Vzala jsem našeho malého synka i odstěhovala se zpátky do rodné vesničky.

Začala jsem pracovat, abych uživila sebe i syna, a čas zahojil některé rány v mém srdci. Přicházely však chvíle jako narozeniny, výročí svatby nebo svátky, a pak se bolest znovu vracela a samota tížila.

O Vánocích jsem bolest opět pocítila při čtení výzvy v novinách.

Měli jsme také synka, ale odešel a nás ho zvlášť o Vánocích velice postrádáme.

I já jsem dobře věděla, co je to postrádat někoho. Měla jsem však svého synáčka. Věděla jsem, jak prázdné se mohou Vánoce zdát bez jiskřiček v dětských očích.

Odpověděla jsem na výzvu. Napsal ji ovdovělý muž, který žil se svou matkou. Přišel během jednoho jediného roku o ženu i o synka.

Toho roku jsme strávili se synem veselé Vánoce u pana Müllera a jeho maminky. Společně se nám podařilo znovu najít štěstí, v jaké jsme už nedoufali.

Nejlepší na celém zážitku bylo, že mi to štěstí vydrželo mnoho dalších let a svátků, protože muž, který psal onu výzvu do novin, se po několika měsících stal mým manželem.

N. H. Mullerová

Nádherná barva lásky

Jakou barvu má Bůh, zeptalo se dítě bledé pleti.
Je bílý jako já? Má světlou pleť?
Je Bůh tmavý jako já? Zeptalo se dítě s kůží v barvě zlata.
Má tmavé kudrnaté vlasy? Má oči černé nebo modré?
Myslím, že Bůh je rudý jako já, pronesl indiánský chlapec,
a na hlavě nosí čelenku z per a mění noc v den.
Každý z nás ví, že Bůh prostě je a že má jakoukoli barvu.
A jedno je jisté - Bůh má nádhernou barvu lásky.
A tak až půjde tvá duše do nebe, až se tvůj život naplní,
bude na tebe čekat a napřáhne k tobě ruku.

V ráji nebudou žádné barvy,
všichni budou stejní.
Budeš souzen pouze za své pozemské činy, ne podle barvy pleti nebo podle jména.

Až přijde tvůj čas
a ty uvidíš v ráji Boha,
pak uvidíš jedinou barvu, která má smysl:
nádhernou barvu lásky.

Arnold (Sparky) Watts

II. O DÁVÁNÍ

Dej, co máš. Pro někoho to může znamenat víc, než bys myslel.

Henry Wadsworth Longfellow

Když mi můj manžel jednoho dne zavolal, že ho povýšili a že se budeme stěhovat z toho krásného koutu v severní Iowě, kde zůstala neporušená příroda, zareagovala jsem „správně“.

„Gratuluji, jsem na tebe pyšná,“ zacvrlikala jsem jako statečná ženuška z filmů z třicátých let. Hned nato jsem však v duchu docela upřímně zanaříkala: Co jen budeme dělat bez Hawkinsové?

Každá pracující matka, která se musela stěhovat, vám potvrdí, že nejhorší není vybalovat sklenici sádla, kterou stěhováci opatrně zabalili a uložili do jedné krabice s hedvábnými stínidly lamp. Ani sehnat si nového kadeřníka, který by dokázal zakryt bouli na hlavě, aby člověk nevypadal jako ledňáček, není tak těžké.

Zdaleka nejobtížnějším úkolem celého stěhování je najít ideální paní na hlídání dětí. Všechny matky hodné toho jména přistupují k výběru hlídací paní s žaludkem staženým strachem a s pocitem viny.

Když byly Kate čtyři roky a Nicholasovi skoro rok, rozhodla jsem se, že je budu dávat na několik dní v týdnu k paní na hlídání, abych se mohla vrátit do práce. Zavolala jsem soukromé učitelce dramatické výchovy v důchodu, abych se jí zeptala na radu. Cítila jsem se trochu hloupě, protože jsem se s ní seznámila teprve před týdnem a vlastně jsem o ní moc nevěděla. Helen nepřišla s malými dětmi do styku už desítky let. Přesto jsem měla dojem, že je to ten pravý člověk, který by mi mohl pomoci. Zнала spoustu lidí a se vším si věděla rady.

„Myslím, že bych o někom věděla, zauvažovala nahlas a s rozkoší vychutnávala tajemnost své informace, jak to asi s úspěchem dělávala na divadle. „Nemohu ti však prozradit, o koho jde, dokud s ní nepromluví.“

Za několik dní se Helen ozvala a oznámila mi, že její švagrová Evelyn Hawkinsová má bohaté zkušenosti s výchovou spousty dětí a vnuků, trpělivost Joba a navíc je to moudrý člověk. Žije v bytě ve městě, kam se přestěhovala ze své farmy, když ovdověla.

Při prvním setkání na mě nejvíc zapůsobil výjimečný klid, který z Evelyn Hawkinsové vyzařoval. Byla pěkně upravená, mluvila tichým hlasem. a ačkoli vypadala zpočátku dost zdrženlivě a vážně. hned jsem získala dojem, že se pod slupkou rezervovanosti skryvá skvělá osobnost.

Podle dřevěného kříže v kuchyni a výšivky v předsíni jsem poznala, kde pramení její hluboká víra. Jemná zelenobílá výšivka zobrazovala okno se záclonou, která vlála v lehkém větříku. Pod obrázkem stálo: „Když Bůh zavře dveře, otevře okno.“

Paní Hawkinsová však byla tak skromná a uzavřená, že uplynulo několik měsíců, než jsem se dozvěděla, že každodenní vycházka, ze které se vracela vždycky, když jsme k ní přijížděli, byla návštěva kostela. Chodila denně, ať bylo jakékoli počasí.

I když nikdy neřekla dětem, jak jí mají říkat, všichni si zvykli oslovovat ji Hawkinsová. Evelyn mi připadalo málo uctivé a paní Hawkinsová zase příliš dlouhé pro moje malé děti. Pravidelnost a klid, s jakými Hawkinsová mé děti vychovávala, jim, myslím. vyhovovaly, i když mi to nikdy neřekly - na to byly moc diplomatické. Jistě ji přivítaly jako úlevu po mé metodě, kde se střídalo objímání s křikem a mazlení s pohlavkem. A co horšího - sama jsem dobře věděla, že křik a pohlavky nic nespraví.

Hawkinsová byla sice navenek velice konzervativní osoba a svoje děti vychovávala v době, kdy se mnohem víc zakazovalo než dnes, ale přesto se ve skutečnosti ukázala jako daleko svobodomyšlnější člověk než já. Vychovávala moje děti a já se přitom učila od ní.

Když Kate procházela obdobím žárlivosti a hrála si na mimino, nic nedbala na moje chvalozpěvy o tom, jak je skvělé být „velkou slečnou“. Od Hawkinsové jsem se naučila jednoduchý trik. Dala jí prostě láhev s mlékem a nechala ji pít tak dlouho, dokud se neunavila pracným sáním a nesáhla sama vděčně po sklenici. A když Nick trval na tom, že je pes, nasypala mu psí sušenky do misky a položila ji na zem.

Jednou jsme Hawkinsovou poprosili, jestli by u ní děti nemohly přespát. Předem jsem ji varovala, že Nick má pro změnu zase období nočních strachů a občas se vzbudí a že si k němu možná bude muset na pár minut lehnout, než znovu usne. Ráno jsme si pro děti jeli trochu s obavami. Jak asi tuhle noc strávily? Přivítaly nás radostným pokřikem: „Měli jsme večírek! Spali jsme všichni v posteli s Hawkinsovou!“

Hawkinsová nám s klidným úsměvem pověděla: „Ale řekla jsem si, že si můžeme lehnout do jedné postele rovnou večer.“ V duchu jsem ty tři viděla nahoře v ložnici - Hawkinsová ve svém nočním úboru s vysokým límcem a moje děti, jak jí spí každé na jednom rameni.

Další věc, kterou jsem se od Hawkinsové naučila, byla, že život se skládá z drobných úkolů a my se z nich můžeme docela dobře radovat, pokud je to možné. A tak jednou zdobila s dětmi vlastnoručně upečené sušenky gumovými bonbony a jindy zase drobnými úhlednými stehy zašívali kalhoty jejího bratra, který žil sám a neuměl šít. Hawkinsová zkrátka dělala všechno dobře. Pouštěla se i do té nejnícotnější práce tak vesele a ochotně, že se tím nijak nesnižovala, naopak - každá taková práce získala na důležitosti. Jednou poslala do

soutěže šití na venkovské pouti šaty a získala nejvyšší ocenění - „Nejpreeznější dílo“. Když se to dozvěděla, rozzářily se jí oči.

Se stejným laskavým klidem se starala i o moje děti. Kdykoli se některé z nich pustilo do zdoluhavého vyprávění, naklonila k němu vážně hlavu a poslouchala. Musela jsem se stydět, protože já jsem v takovém případě vypnula pozornost, myslela na svoje problémy a občas zabručela: „Hmmm.“ Z přístupu Hawkinsové k práci s našimi dětmi jsem měla dojem, že odměna, kterou jí za to platíme, pro ni není to nejdůležitější. Jako by na prvním místě bylo potěšení, že nám může pomoci. A tak mě placení až přivádělo do rozpaků.

Není divu, že po dvou letech s Hawkinsovou pro mě znamenalo rozloučení s ní tu nejtěžší část celého stěhování. Dobře jsem věděla, že těžko najdu novou paní na hlídání, která v sobě bude spojovat to nejlepší z Mary Poppinsové a Kapitána Kangaroo. Při loučení zůstaly suché jenom její oči. Vtiskla vzlykající Kate do ruky přívěsek ve tvaru čtyřlístku a pošeptala jí: „Pamatuj, když Bůh zavře dveře, otevře okno.“

Rebecca Christianová

*Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se
k lásce a k dobrým skutkům.*

Židům 10, 24

Bylo to takové typické zimní odpoledne, kdy je každý zalezlý doma. U McDonaldů se všechny čtyři děti už zase do sebe pustily - hádaly se, posmívaly, tahaly o hračky. V takových chvílích si jejich matka skoro začínala myslet, že se snad ani nemají rády, i když v hloubi duše věděla, že to není pravda. Všichni sourozenci se hádají a perou, to je jasné, ale tahle banda na sebe byla poslední dobou výjimečně hrozná - zvláště Eric a Kelly, které od sebe dělil jen rok. Nejspíš si usmysleli, že z téhle zimy udělají jeden druhému peklo.

„Dej to sem! To je moje!“

„Není, ty tlouštíku, já to měl první!“

Matka si povzdechla. Zase další hádka, a to jsou Vánoce za dveřmi. Zbývá už jen měsíc a u McDonaldů není po vánoční atmosféře ani stopy. Tohle by přece měl být čas vzájemné lásky, vřelých citů a štěstí. K vánočnímu duchu je doma zapotřebí něco víc než jen barevně zabalené dárky a rozsvícené svíčky na stromku. Jak ale může matka přesvědčit své děti, že z předvánočních příprav je nejdůležitější být vlídný jeden k druhému?

Něco ji napadlo. Před lety se od babičky dozvěděla o jednom starobylém vánočním zvyku, který lidem pomáhal objevovat skutečný smysl Vánoc. Mohl by zabírat i na její rodinu? Za zkoušku to stojí. Svolala si všechny čtyři rošťáky a usadila je na schodech od nejmenšího po největšího - Mike, Randi, Kelly a Eric.

„Co kdybychom si letos udělali zvláštní vánoční plán?“ zeptala se jich. „Byla by to taková hra, ale může ji hrát jen ten, kdo dokáže zachovat tajemství. Umíte mlčet?“

„Já jo!“ vykřikl Eric a divoce mával rukou.

„Já umím mlčet líp než on!“ volala Kelly, vyskočila a taky mávala rukou. Jestli šlo o soutěž, chtěla rozhodně porazit Erika.

„Já to dokážu taky!“ přidal se Randi, i když přesně nevěděl, oč jde. Nechtěl zůstat stranou.

„Já taky! Já taky!“ pištěl nejmenší Milce a skákal nahoru dolů.

„Tak poslouvejte, hraje se to takhle,“ vysvětlovala matka. „Překvapíme letos Ježíška, až k nám na Štědrý večer přijde. Přichystáme mu tu nejměkčí postýlku. Vyrobité přímo tady doma kolíbku a vysteleme ji slámou, aby byla pohodlná. Ale je v tom háček: každé stéblo slámy bude představovat jeden dobrý skutek, který ode dneška do Vánoc pro někoho vykonáme. Čím víc dobrých skutků, tím víc slámy pro Ježíška. A teď to tajemství - nikomu nesmíme říct, jaký dobrý skutek děláme, ani pro koho ho děláme.“

Děti zprospacitěly. „Jak Ježíšek pozná, že je to jeho kolíbka?“ zeptala se Kelly.

„Pozná to,“ ujistila ji matka. „A podle toho, jak bude postýlka měkká, pozná, kolik lásky jsme do ní vložili.“

„Ale pro koho budeme ty skutky dělat?“ ptal se Eric.

„To je jednoduché,“ řekla matka. „Budeme je dělat jeden pro druhého. Ode dneška do Vánoc dáme vždycky jednou týdně papírky s našimi jmény do klobouku. Moje a tátovo jméno taky. Pak si každý vytáhneme jedno jméno a budeme týden dělat pro toho člověka dobré skutky. Ale pozor! Nejtěžší je, že nesmíme nikomu říct, čí jméno jsme si vytáhli. Vykonáme co nejvíc dobrých skutků, ale nesmíme se při tom nechat chytit. A za každý tajný skutek položíme do kolíbky stéblo slámy.“

„Ale co když si vytáhnou někoho, koho nemám ráda?“ zamračila se Kelly.

Matka chvíli přemýšlela. „Možná bys mohla za dobrého člověka položit ty nejsilnější stébla, protože bude těžké je vykonat. Čím víc tlustých stébel, tím rychleji se kolíbka naplní. Ana Štědrý večer se Ježíšek uloží do postýlky s matrací naplněnou láskou. Určitě se mu to bude líbit, co myslíte?“

„A kdo nám postaví tu kolíbku?“ chtěla vědět Kelly.

Eric byl nejstarší, a protože měl jako jediný povoleno pracovat s nářadím, odešel to dolů do dílny zkusit. Několik hodin se pak odtud ozývalo mocné bouchání a řezání. Potom nebylo

dlouho slyšet nic. Nakonec přišel Eric nahoru s jeslemi v rukou. „Tak tady to je," zakřenil se. „Nejlepší kolíbka na světě! A udělal jsem ji úplně sám!"

Všichni s ním výjimečně souhlasili: jesličky byly ta nejlepší kolíbka na světě. Jedna noha sice měla o pár centimetrů míň, takže se jesle trochu kymácely, ale byly vyrobené s láskou a s použitím asi stovky ohnutých hřebíků. Určitě dlouho vydrží.

„Teď potřebujeme nějakou slámu," prohlásila matka a hned společně vyrazili autem k nedalekým polím, aby ji našli. Projížděli venkovské cesty, hledali pokosené pole a nikdo se kupodivu nehádal o právo sedět na předním sedadle. Nakonec objevili malou loučku, na které v létě vyrostla vysoká tráva a teď v prosinci tu stály dlouhé žluté stonky. Vypadaly jako opravdová sláma.

Matka zastavila, děti se vrhly na loučku a dychtivě trhaly vysokou suchou trávu.

„To stačí!" zavolala nakonec matka, když už papírová krabice v kufru přetékala. „Nezapomeňte, že máme jen malé jesličky." A tak se vydali domů a tam seno opatrně rozprostřeli na táč s jesličkami na kuchyňském stole. Kratší noha se v něm úplně schovala.

„Kdy si budeme moct vylosovat jména?" volaly děti.

„Jen co přijde tatínek večer domů," řekla matka.

Po večeri napsali na papírky šest jmen, přeložili je a pořádně zamíchali ve staré baseballové čepici. Pak začalo losování.

Kelly táhla první a hned se začala chichotat. Randi si vytáhl po ní. Tatínek mrkl jedním okem na svůj papírek a přikryl si pusou dlaní, aby nebylo vidět, že se směje. Pak táhla maminka, ale její tvář nic neprozradila. Jako další sáhl do čepice malý Mike, a protože ještě neuměl číst, pošeptal mu jméno do ucha tatínek. Poslední přišel na řadu Eric. Když si přečetl jméno, zamračil se. Pak však zastrčil papírek do kapsy a neřekl nic. Mohli začít.

Následující týden přinesl samá překvapení. Vypadalo to, jako kdyby k McDonaldům přitáhlo celé vojsko skřítků, kteří konají na každém kroku dobré skutky. Kelly například objevila večer v ložnici svoje pyžamo krásně složené a postel ustlanou. V dílně někdo uklidil bez říkání piliny pod pracovním stolem. V kuchyni jednou po obědě zmizely jako zázrakem z pobryndaného stolu zbytky želé dřív, než se maminka vrátila od dveří s novinami. A Erikovi každé ráno někdo ustal postel, zatímco si v koupelně čistil zuby. Nebyla sice dokonale ustlaná, ale ustlaná byla.

„Kde mám boty?" zeptal se jednou ráno tatínek. Nikdo nevěděl, ale než odešel do práce, měl je zase zpátky na místě - čisté a nablýskané.

Matka si během týdne všimla i další změny. Děti se tolik nehádaly a nepraly jako dřív. Začaly sice občas, ale pak bez jakéhokoli důvodu zase skončily. Dokonce i Eric s Kelly spolu vycházeli líp. Všechny děti se tajemně usmívaly a občas se samy pro sebe uchechtly.

Nemohly se dočkat neděle, až si zase vytáhnou jména. Tentokrát si při tom užily ještě víc legrace a dosyta se nasmály - s výjimkou Erika. Vytáhl jméno, podíval se na ně, a pak je zase zastrčil beze slova do kapsy. Matka si toho všimla, ale mlčela.

Druhý týden hry přinesl ještě překvapivější události. Odpadky zmizely v popelnici bez upozornování, a kdosi dokonce vyřešil za Kelly dva těžké příklady z matematiky, když nechala přes noc svůj sešit otevřený na stole.

Kupička sena se v jeslích zvětšovala čím dál víc. Zbývaly už jen dva ty'dny do Vánoc a děti si dělaly starosti, jestli jejich postýlka bude pro Ježíška dost měkká.

„Kdo bude dělat Ježíška?" zeptal se Randi, když si potřetí vytáhli jména z čepice.

„Možná bychom mohli použít nějakou panenku," navrhla matka. „Můžeš ji s Mikem vybrat."

Obě nejmenší děti utíkaly hledat svoje panenky, ale všichni ostatní si chtěli taky vybírat Ježíška. Mike vytáhl ze svého pokoje hadrovou postavičku klauna Bozo a hrdě ji předal. Když se všichni rozesmáli, začal popotahovat. Za chvíli přibyl na gauči notně ošoupaný Erikův medvídek Bruffles, Barbie a Ken a taky Kermit a Frog, pak plyšový pejsci, jehňátka, a dokonce i hebounká opička, kterou jednou poslali babička s dědečkem Mikovi. Ani jedna hračka jim však nepřípadala tak úplně nejvhodnější.

Jen jedna stará panenka, kterou děti umilovaly skoro na kusy, vypadala, že by snad mohla představovat Jefka. Kdysi se jmenovala „Mluvicí panenka", dokud nepřestala mluvit díky neustálému koupání.

„Vypadá teď tak legračně," řekl Randi a měl pravdu. Kelly ji totiž jednou ostříhala, když si

hrála na kadeřnictví. Okousala tenkrát sebe i Mluvicí panenku na ježka. Jí samozřejmě vlasy zase narostly, ale panence ne. Chomáče žlutých vlasů jí teď trčely na všechny strany a vypadala jako ztracená a zapomenutá chudinka. Očička se však pořád dívala kolem sebe jasným pohledem a na ústech jí zůstal úsměv, i když tvářičku poznamenaly leccjaké špinavé prstíky.

„Myslím, že je dokonalá," řekla matka. „Počítám, že Ježíšek taky neměl moc vlasů, když se narodil, a určitě by rád viděl, že ho představuje panenka, s kterou jste se všichni tolik namazlili."

Tím bylo rozhodnuto a děti se pustily do výroby nového oblečku pro svého Ježíška. Ze zbytků kůže ušily košilku a z měkké látky plenky. Nejbáječnější na panence bylo, že se přesně hodila velikostí do jesliček. Protože však ještě nenastala ta nejvhodnější chvíle, aby ji tam položily, daly ji prozatím na polici do skříně v předsíni. Počká tam až do Štědrého dne.

Kopka sena mezitím rostla víc a víc. Každý den přinášel nová a nová překvapení. Tajemní skřítkové stupňovali aktivitu a u McDonaldů konečně zavládla vánoční nálada. Jen Eric byl od třetího losování neobvykle zamlklý.

Poslední neděle a poslední tahání z čepice připadlo na den před Štědry'm večerem. Celá rodina se sesedla u stolu a čekali, až budou všechna jména v čepici. Maminka si vzala slovo a řekla: „V jeslích jsou stovky stébel, možná i tisíc. Odvedli jste skvělou práci a můžete být na tu měkkou postýlku pyšní, ale nezapomeňte, že máme před sebou ještě celý den. Do zítřejšího večera můžeme udělat matraci ještě měkčí. Tak se o to pokusíme."

Čepice naposledy obešla stůl. Mike si vytáhl papírek a tatínek mu jako vždycky pošeptal jméno. Pak táhl Randi, přečetl jméno, pokrčil rameny a usmál se. Kelly sáhla do čepice, a když se podívala na jméno, vesele se rozesmála. Potom přišli na řadu tatínek s maminkou a nakonec předali čepici s posledním papírkem Erikovi. Když rozbalil útržek papíru, přečetl si ho, sešpulil obličej a vypadal najednou, že se rozbere. Beze slova se zvedl a vyběhl z místnosti.

Všichni hned vyskočili od stolu, ale matka je zastavila. „Počkejte, zůstaňte tady, já si s ním nejdřív promluvím sama."

Když vystoupila na poslední schod, otevřely se prudce dveře Erikova pokoje. Snažil se obléknout si jednou rukou kabát a ve druhé držel kufr.

„Musím odjet. Jestli to neudělám, zkazím vám všem Vánoce," mumlat tiše skrz slzy. „Ale proč? A kam bys jel?" zeptala se matka.

„Můžu pár dní bydlet v mém iglú. Vrátím se hned po Vánocích. Slibuju."

Matka začala říkat cosi o mrazu a sněhu a že nemá rukavice a teplé boty, ale tatínek, který za nimi přišel, jí položil ruku na rameno a zavrtěl hlavou. Domovní dveře se zavřely a rodiče pozorovali oknem malou postavu se skleslými rameny, jak se bez čepice ztěžka vleče přes ulici a sedá si na zasněženou mez. Venku byla černočerná tma a na chlapce s kufrem se sneslo několik vloček sněhu.

„Ale vždyť zmrzne!" namítla matka.

„Dopřej mu pár minut klidu," řekl potichu otec. „Pak si s ním můžeš promluvit."

Když matka po deseti minutách vyšla ven, byla už schoulená postavička pokrytá bílým popraškem. Sedla si vedle ní do sněhu.

„Co se děje, Eriku? Poslední týdny ses choval tak dobře, ale vím, že tě něco trápilo od té chvíle, co jsme začali s jeslemi. Můžeš mi říct, čím to je?"

„Ach, mami, copak to nevidíš?" posmrkl Eric. „Já se tak snažil, ale teď už dál nemůžu a zkazím všem Vánoce." A rozplakal se a zabořil hlavu do maminčina klína.

„Nerozumím ti, miláčku," řekla maminka a otřela mu slzy. „Co už nemůžeš dál? A jak bys nám mohl zkazit Vánoce?"

„Mami, ty mi nerozumíš," vzlykal Eric. „Všechny čtyři neděle jsem si vytáhl Kelly! A já jí nenávidím! Kdybych měl pro ni udělat jediný další dobrý skutek, tak snad umřu! Snažil jsem se, mami. Vážně jsem se snažil. Každý večer jsem se vplížil do jejího pokoje a ustlal: jsem jí postel. Dokonce jsem jí skládal to její zmačkané pyžamo a vysypával koš a jednou, když byla v koupelně, tak jsem za ni napsal úlohu. A mami, jednou jsem jí i půjčil svého závodáka, ale ona s ním napálila do zdi jako vždycky!"

Snažil jsem se být na ni hodný, mami. Ani jsem jí nenamlátil, když se mi posmívala, že

jsem pitomec, jak jsem udělal jeslím kratší nohu. A pokaždý v neděli jsem doufal, že už to konečně skončí. Ale když jsem si ji dneska zase vytáh, bylo mi jasné, že další dobrý skutek už pro ni neudělám. Nemůžu, mami! Prostě nemůžu. A zítra je Štědrý večer. Všem vám ho zkazím, zrovna když máme dávat Ježíška do jeslí. Tak vidíš, že musím odejít."

Několik minut tak spolu tiše seděli na mezi. Občas se ozval vzlyk nebo škytnutí. Maminka držela Erika kolem ramen.

Po chvíli začala tiše mluvit. „Eriku, jsem na tebe opravdu pyšná. Každý dobrý skutek, který jsi vykonal, by se měl počítat dvakrát, protože to pro tebe bylo hrozně těžké, že ses choval ke Kelly hezky tak dlouho. A dokázal jsi to, stéblo po stéblu. Dával jsi lásku, i když to bylo tak těžké. V tom je možná skutečná podstata Vánoc. Když dáváme lehce, nedáváme možná tak moc. Tvoje stébla byla nejspíš ta nejdůležitější. Měl bys být na sebe hrdý.

Jak by se ti líbilo, kdybys dostal příležitost získat pár snadných stébel tak jako my ostatní? Mám ještě pořád v kapse svůj papírek a nerozbalila jsem ho. Pojdme si ho na ten poslední den vyměnit. Bude to naše tajemství."

„A není to podvod?"

„Není," usmála se maminka.

Otřeli slzy, oprášili sníh a vrátili se spolu domů. Nazítří celá rodina pilně vařila a zdobila dům na Štědrý večer. Všichni balili poslední dárky a samým vzrušením málem praskli. I když měli tolik práce a netrpělivost neznala mezí, hromádka sena v jeslích rostla jako o závod. Do večera málem přepadávala přes okraje. Každý člen rodiny, ať malý nebo velký, se co chvíli během dne u jeslí zastavil, podíval se na tu báječnou kupu trávy, usmál se a šel dál. Nadešel čas jesličky použít. Byla však matrace dost měkká? Což takhle přidal ještě jedno stéblo?

Maminka se potichoučku, po špičkách vplížila do Kellina pokoje, aby složila modré pyžamo a ustlala postel. Ve dveřích však zůstala překvapeně stát. Někdo už tu byl! Pyžamo bylo úhledně položené přes postel a vedle něj na polštáři leželo červené závodní autíčko.

Tak poslední stéblo nakonec přiložil přece jen Eric.

Paula McDonałdorá

Bude-li u tebe potřebný někdo z tvých bratří v některé z tvých bran v tvé zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh, nebude tvé srdce zpupné a nezavřeš svou ruku před svým potřebným bratrem. Ochotně mu otvírej svou ruku a poskytni mu dostatečnou půjčku podle toho, kolik ve svém nedostatku potřebuje.

Deuteronomium 15, 7-8

Trináctiletý Frank Wilson se sice smál a radoval s ostatními, ale v duchu šťastný nebyl. Dostal všechny dárky, které si přál, to ano, a také se mu moc líbilo, že k nim na Štědrý večer přijeli jako vždycky příbuzní, aby jim popřáli k svátkům a dali dárky. Tentokrát to byla teta Susan.

Přesto nebyl Frank šťastný, protože to byly první Vánoce, které trávil bez svého bratra Steva. Ten rok ho totiž zabil bezohledný řidič. Frankovi Steve moc scházel. Byli dobří kamarádi.

Rozloučil se proto s příbuznými a rodičům řekl, že jde za kamarádem, odkud se vrátí pěšky. Venku byla zima, a tak si oblékl nový dárek - vlněnou kostkovanou bundu, která se mu moc líbila. Všechny ostatní dárky si naložil na sáňky.

Frank vyrazil z domova a doufal, že najde vedoucího svého skautského oddílu. Byl to velice moudrý člověk, duševně bohatý, ale bydlel v odlehlé části města - v Bytech - kde žili jen ti nejchudší. a živil sebe i rodinu pňežitostnými pracemi. Naneštěstí nebyl doma, a tak se Frank zklamaně vydal na cestu zpátky.

Pomalou šel ulicí a tu a tam zahlédl za rozsvícenými okny malých domečků nazdobené vánoční stromky. Za jedním oknem však uviděl jen zašedlou místnost a zplihlé punčochy u vyhaslého krbu. Vedle něj seděla žena a plakala.

Punčochy mu připomněly, jak si je s bratrem také zavěšovali u krbu vedle sebe. Ráno je pak našli naplněné dárky po okraj. V té chvíli dostal nápad -ještě dneska nevykonal žádný dobrý" skutek.

V náhlém popudu zaklepal na dveře.

„Ano?“ ozval se uvnitř smutný hlas.

„Mohl bych dál?“

„Samozřejmě,“ odpověděla žena, a když uviděla sáň plné dárků, napadlo ji, že Frank asi dělá sbírku, „ale já ti nemůžu dát ani peníze, ani žádné dárky. Nemám nic ani pro svoje vlastní děti.“

„Proto jsem přišel,- odpověděl Frank. „Vyberte si, prosím, z těch saní dárky pro vaše děti.“

„„Ale!“ vykřikla ohromeně paní a s vděkem dodala: „Pánbůh ti zaplatí!“

Vybrala si pár sladkostí, hru, letadélko a skládačku. Když si vzala i novou skautskou svítilnu, Frank málem vykřikl. Punčochy byly nakonec plné.

„Neřekneš, jak se jmenuješ?“ zeptala se, když Frank odcházel. „Můžete mi říkat prostě Vánoční skaut.“

Franka ta návštěva dojala, měl z ní dobrý pocit a v srdci ucítil záblesk radosti. Poznal, že jeho žal není jediným žalem na světě. Než prošel celou chudinskou čtvrtí, rozdal i všechny zbývající dárky. Vlněnou kostkovanou bundu daroval promrzlému chlapci.

Čím víc se blížil k domovu, tím se mu šlo hůř. Byla mu zima a cítil se nesvůj. Jak jenom rozumně vysvětlí rodičům, že rozdal všechny dárky? Jak to říct, aby ho pochopili?

„Kdepak máš dárky, synku?“ zeptal se otec, když Frank vstoupil domů.
„Rozdal jsem je.“

„Letadlo od tety Susan? Bundu od babičky? Baterku? Mysleli jsme, že se ti dárky líbily.“
„Líbily, líbily se mi,“ odpověděl Frank sklesle.

„Ale Franku, jak jsi mohl jednat tak zbrkle?“ zeptala se matka. „Jak to vysvětlíme pňbuzným? Strávili přece tolik času vybíráním dárků a kupovali je s láskou.“

Otec promluvil pevným hlasem. „Sám sis vybral, Franku. Na jiné dárky peníze nemáme.“

Bratr pryč, rodiče zklamaní - Frank se najednou cítil strašně osamocený. Nečekal za svůj čin žádnou odměnu, protože věděl, že dobrý skutek by vždycky měl být sám o sobě tou nejlepší odměnou - jinak by se poskrnil. Proto nechtěl žádný dárek znovu. Pochyboval jen, jestli ještě vůbec někdy v životě pocítí nějakou radost. Myslel, že dnes večer ji zažil, ale byl to jen prchavý okamžik. V posteli pak dlouho myslel na bratra a plakal, až se unavil k spánku.

Ráno sešel dolů do kuchyně, kde rodiče poslouchali vánoční hudbu. Po chvíli se ozval hlasatel:

„Přeji vám všem veselé vánoce! Nejkrásnější vánoční zážitek jsme se dozvěděli od obyvatel Bytů. Kulhavý chlapec dostal úplně nové sáňky, jiný teplou vlněnou kostkovanou bundu a i od dalších rodin z Bytů jsme slyšeli, že jejich děti dostaly včera dárky od mladíka, který si říká Vánoční skaut. Nikdo neví, kdo to je, ale děti z Bytů tvrdí, že je to určitě posel samotného Santa Clause.“

Frank ucítil na ramenou tátovy ruce a maminka se na něj usmívala skrze slzy. „Proč jsi nám to neřekl? Nenapadlo nás to. Jsme na tebe opravdu hrdí, synku.“

Z rádia se znovu ozvaly koledy a naplnily kuchyň hudbou.

„ Pějnie chválu Bohu a na Zemi pokoj lidem. ”

Samuel D. Bogan

18.00 hod., 23. prosince 1961. Toto píšu při letu z New Yorku do Los Angeles. Až se zítra dostanu domů do Honolulu, musím mít pro děti v sousedství připravenou vánoční povídku. Požádaly mě, abych ji nazval „Je Santa Claus?“. Jak asi mohu skeptické mládeži poctivě odpovědět?

Doufám, že se dostaneme do Los Angeles přesně. Téměř všichni na palubě musíme stihnout další spojení ve 20.10 hod. Pilot nám právě sdělil špatnou zprávu. V Los Angeles je mlha; žádné letadlo nemůže přistát. Musíme odbočit na nouzové letiště nedaleko Los Angeles, do Ontaria v Kalifornii.

3.12 hod., 24. prosince. S drobnými problémy jsme právě přistáli v Ontariu - s šestihodinovým zpožděním. Všichni jsme unavení, hladoví, podráždění a je nám zima. Všichni do jednoho jsme zmeškali další spoj. Mnohým se nepodaří dorazit domů na Štědrý večer. Vůbec nemám chuť vymýšlet povídku o Santa Clausovi.

7.15 hod. Toto píšu na losangeleském letišti. V posledních čtyřech hodinách se toho hodně přihodilo. Z letiště v Ontariu se stal blázinec. Musela tam přistát spousta linek směřujících do Los Angeles. Šílení cestující - bylo jich přes tisíc - doufali, že dají domů o svém zdržení vědět. Avšak telegrafní úřadovna byla zavřená a před telefonními budkami stály nekonečné fronty. A k tomu žádné jídlo, žádná káva.

Zaměstnanci letištiátka byli právě tak šílení a vyčerpaní jako cestující. Nic nefungovalo. Zavazadla se hlava nehlava kupila v divé změti bez ohledu na místo určení. Zdálo se, že nikdo neví, které autobusy kam a kdy jedou. Malé děti plakaly, ženy ječely; muži sarkasticky nadávali. Dav se - ve snaze najít své kufry a tašky - tlačil a strkal jako houf vyděšených mravenců. Stěží mohlo někoho napadnout, že to je den před Vánoci.

Náhle, z lůna nervózní vřavy, jsem uslyšel sebejistý, pokojný hlas. Zněl jako zvon významného kostela - jasně, klidně a láskyplně.

„Už si nedělejte starosti, paninko,“ říkal hlas. „Teď najdeme vaše tašky a dostaneme vás do La Jolla včas. Všechno bude v nejlepším pořádku.“ Toto bylo první laskavé, konstruktivní prohlášení, které jsem po dlouhé době slyšel.

Otočil jsem se a uviděl muže, který by dobře mohl vystupovat ve scéně „Noc předvánoční“. Byl malý a statný, s růžovoučkou veselou tváří. Na hlavě měl jakousi úřednickou čapku, ten typ, co nosí průvodci turistů. Zpod ní vykukovaly rozčuchané prameny kudrnatých bílých vlasů. Na nohou měl vysoké lovecké boty, jako kdyby snad právě teď dorazil ze sněžné výpravy za stádem sobů. Přes svůj soudkovitý hrudník a tlustý břich měl nataženou přiléhavou červenou halenu.

Muž stál vedle podomácku vyrobeného vozíku, který sestával z ohromné bedny spočívající na čtyřech cyklistických kolech. Obsahoval kelímky s kouřící kávou a hromady rozmanitých lepenkových krabic.

„Tady máte, paninko,“ řekl ten neobyčejný muž povzbudivým hlasem. „Dejte si zatím teplý kafe. My se půjdeme podívat po taškách.“

Tlačil vozík před sebou, zastavoval jen, aby někomu podal kávu nebo aby radostně pozdravil „Veselé Vánoce, bratře!“ či slíbil, že bude hned zpátky ku pomoci, a pátral mezi rozval-

nými kupami zavazadel. Konečně našel tašky té ženy. Umístil je na vozík a řekl jí: „Pojďte teď za mnou. Posadíme vás na autobus do La Jolla.“

Jakmile ji usadil, vrátil se Mikuláš (tak jsem mu začal říkat) do letištní haly. Ocitám se mu v patách a pomáhám mu s kávou. Věděl jsem, že můj autobus neodjede dříve než za hodinu.

Mikuláš rozčísil pruhem světla neutěšenou plochu. Bylo na něm něco, co vyvolávalo úsměv. Přiděloval kávu, utíral dětem nosy, smál se, prozpěvoval útržky vánočních koled, uklidňoval panice propadlé cestující a vyprovázel je na jejich cestu.

Když jedna žena omdlela, byl to Mikuláš, kdo se protlačil bezmocnou skupinkou kolem ní. Z jedné své krabice vykouzčil čichací sůl a přikryvku. Když pak žena opět nabyla vědomí, požádal tři muže, aby ji přenesli na pohodlnou pohovku a aby místním rozhlasem vyhledali lékaře.

Kdo je ten legrační nJll_lk, který dělá, co je teď správné, uvažoval jsem. Zeptal jsem se ho: „Pro jakou společnost pracujete?”

„Synku, řekl mi, „vidíš tamhle tu holčičku v modrém kabátku? Ztratila se. Dej jí tuhle sladkou tyčinku a řekni jí, aby zůstala přesně tam, kde je. Jestli bude takhle putovat kolem dokola, její matka ji v životě nenajde.”

Udělal jsem, co mi nařídil, a znovu se zeptal: „Pro jakou společnost pracujete?”

„Starou belu, pro nikoho nepracuju. Prostě se jen bavím. Vždycky si v prosinci vezmu dva týdny dovolené a pomáhám cestujícím. Vždyť co jinak v tomhle uspěchaném období, stále jsou tisíce, které potřebují pomocnou ruku. Hele, koukni, co máme tamhle.”

Zahlédl usazenou mladou matku s dítětem. Mikuláš na mě mrkl, čapku posunul furiantsky na stranu a už tam valil svůj vozík. Žena seděla na kufru a křečovitě svírala dítě.

„Tak co, sestro,” spustil, „to je náramně hezký děťátko. Máte nějakou potíž?”

Mladá žena mu mezi vzlyky sdělila, že neviděla svého muže

už víc než rok a teď se s ním měla sejít v jednom hotelu v San Diegu. Bude si dělat starosti, protože nebude vědět, co ji zdrželo, a dítě je hladové.

Mikuláš vyndal z vozíku láhev teplého mléka. „Už se netrap. Všechno bude v pořádku.”

Když ji vedl na autobus do Los Angeles - tentyž, který m jsem měl jet i já - zapsal si její jméno a jméno hotelu v San Diegu. Slíbil jí, že manželovi dá vědět.

„Bůh vám žehnej,” řekla, když nastupovala do autobusu s dítětem, které teď spalo, v náručí. „Doufám, že budete mít veselé Vánoce a dostanete hodně báječných dárků.”

„Děkuju, sestro,” odpověděl a smekl čepici. „Už jsem dostal ten úplně nejskvělejší, a dalas mi ho ty. Hohó,” řečnil dál a se zájmem sledoval cosi uprostřed davu, „tamhle má nějaký děda problémy. Sbohem, sestro. Půjdu tam a dám si ještě jeden dárek.”

Vystoupil z autobusu. Také já jsem vystoupil, neboť autobus měl ještě několik minut stát. Obrátil se na mě: „Koukni, jedeš i ty touhle rachotinou do Los Angeles?”

„Ano.”

„Dobrá, byl jsi dobrý pomocník. Teď ti chci dát vánoční dárek. Posadíš se vedle té paní a postaráš se o ni i o dítě. Až se dostanete do Los Angeles,” - vylovil kousek papíru - „zatelefonuješ jejímu manželovi do tohoto hotelu v San Diegu. Vysvětlíš mu, co jeho rodinu zdrželo.”

Věděl, jaká bude moje odpověď, protože odešel, aniž by na ni počkal. Usadil jsem se vedle mladé matky a převzal její dítě. Vyhlédl jsem z okna a uviděl jsem Mikuláše ve vyboulené červené haleně, jak mizí v davu.

Autobus nastartoval. Měl jsem dobrý pocit. Začal jsem myslet na domov a na Vánoce. A už jsem věděl, jak odpovím na otázku dětí v sousedství: „Je Santa Claus?”

Já jsem ho potkal.

WilliamJ Lederer

5
Příběh jednoho
Dne děkování

*Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte
zákon Kristův*

Galatským 6. 2

Byl den před Dnem děkování - prvním Dnem děkování, který jsem měla se svými třemi dětmi strávit sama. Otec mých dětí nás před několika měsíci opustil. Dvě starší děti měly právě vážnou chřipku a ten nejstarší dokonce nesměl týden z postele.

Venku bylo chladno a šedivo a padal drobný déšť. Děti neustále něco potřebovaly: teploměry, plenky, pití, běhala jsem celé dny a už mě to pomalu unavovalo. A teď mi ještě ke všemu došly všechny džusy a ostatní pití pro děti. Podívala jsem se do peněženky, ale zbývalo mi už jen dva a půl dolaru a s tím jsem potřebovala vydržet do konce měsíce. V tu chvíli zazvonil telefon.

Ohlásila se sekretářka z našeho bývalého kostela. Řekla, že na nás moc myslí a že pro mě něco má od lidí ze sboru. Pověděla jsem jí, že zrovna pojedu do obchodu pro pití a polévky pro děti, a tak se u ní v kostele zastavím.

Okolo poledne jsem dorazila ke kostelu, kde na mě už sekretářka čekala a předala mi speciální dárkovou obálku. „Často na tebe i na děti myslíme a modlíme se za vás," ekla. „Máme tě moc rádi." V obálce jsem našla dvě poukázky na potraviny, každou na 20 dolarů. Tak mě to dojalo, že jsem se rozplakala.

„Mockrát vám děkuju," řekla jsem a objaly jsme se. „Poděkujte, prosím, za mě všem v kostele." Pak jsem jela do obchodu a koupila to nejnужnější, co jsem potřebovala pro děti.

U pokladny jsem měla zaplatit něco málo přes 20 dolarů. Použila jsem jednu dárkovou poukázku. Pokladní ji přijala, obrátila a dlouho ji ze zadní strany prohlížela. Už jsem se lekla, že něco není v pořádku, a tak jsem začala vysvětlovat: „Tahle poukázka je pro mě úplné požehnání. Dostala jsem ji z našeho kostela, kde vědí, že jsem sama se třemi dětmi a těžko vyjdu s penězi."

Pokladní se na mě podívala laskavým pohledem a oči se jí zalily slzami. „To je báječné!" řekla. „Máte doma krůtu?"

„Ne. ale to nevadí, děti jsou stejně nemocné."

„A máte něco jiného na večeři na Den děkování?" zeptala se.

„Ne," odpověděla jsem po pravdě.

Vrátila mi drobné na poukázku, otočila se ke mně a řekla: „Nemohu vám teď hned vysvětlit proč, ale vraťte se zpátky do obchodu, vyberte si krůtu, brusinkový kompot, dýňový koláč a všechno ostatní, co potřebujete na večeři na Den děkování."

Sokovalo mě to a zároveň jsem se tak styděla, že jsem se málem rozplakala. „Myslíte to vážně?" zeptala jsem se.

„Samozřejmě! Vezměte si, co chcete. A taky něco dobrého pro děti."

Váhavě jsem se vrátila mezi regály. Cítila jsem se divně - jít nakupovat podruhé - ale pak jsem si vybrala čerstvou krůtu, pár sladkých a pár obyčejných brambor a džusy pro děti a odvezla jsem nákup ke stejné pokladní jako předtím. Znovu se na mě podívala tím laskavým pohledem plným slz.

„Teď vám to vysvětlím. Dneska ráno jsem se modlila, abych potkala někoho, komu bych mohla pomoci. A zrovna vy jste si vybrala moji pokladnu." Sáhla pod pult pro peněženku a vyndala dvacetidolarovou bankovku. Zaplatila můj nákup a drobné mi vrátila. Už podruhé jsem byla dneska dojatá k slzám.

„Jsem křesťanka," řekla ta hodná pokladní. „Tady je moje telefonní číslo, kdybyste někdy něco potřebovala." Pak vzala do dlaní mou hlavu a políbila mě na tvář. „Bůh tě opatruj, má milá."

Vešla jsem nákup k autu a cítila jsem se jako ve snu. Ohromil mě projev lásky od úplně cizího člověka a zároveň jsem si uvědomila, že Bůh určitě také miluje moji rodinu. Svou

lásku mi dává najevo prostřednictvím lidí z našeho kostela a téhle pokladní.

Děti měly strávit toho roku Den díkůvzdání se svým otcem. Kvůli chřipce však zůstaly doma se mnou a prožili jsme spolu neopakovatelný sváteční den. Nazítří se už cítily líp, a tak si mohly pochutnat na darech, které nám poskytl Bůh a láska našich bližních. Do hloubi duše jsme si uvědomili, co to znamená vzdát díky.

Andréa Nannette Mejiaová

*Dávejte. a hude rám dáno; dobrá nitra, natlačená,
natřesená, vrchovatá rám bude dána do klína. Neboť
jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří rám.*

Lukáš 6,38

Byl jsem velice pyšný na svou dceru Emily. Ačkoli jí bylo teprve devět let, střídala si poctivě veškeré své kapesné a ještě si vydělávala něco navíc tím, že pomáhala lidem v sousedství. Rozhodla se, že si sama ušetří na dámské horské kolo, po kterém toužila. Pečlivě ukládala všechno, co dostala i vydělala od začátku roku.

„Jak jsi na tom, beruško?“ zeptal jsem se jí po Dni díkůvzdání. Věděl jsem, že si chtěla ušetřit na kolo do konce roku.

„Mám 45 dolarů, tati,“ odpověděla. „Ještě nevím, jestli to stihnu.“

„Snažila ses opravdu ze všech sil. Jen tak dál,“ povzbudil jsem ji. „Ale víš, že si můžeš vybrat některé z mých kol, vid“?“

„Dík, tati, ale ty tvoje kola jsou tak starý.“

V duchu jsem se musel zasmát. Věděl jsem, že má pravdu. Sbíral jsem stará kola a jediná dámská kola, která jsem měl,

byla vyrobená v padesátých letech. Dnešní dítě by po nich rozhodně nesáhlo.

Na začátku prosince jsme se s Emily vydali do města, abychom se podívali, jaká kola kde mají a co stojí. Emily si prohlédla několik levnějších typů, ze kterých si později vybere. Před jedním z obchodů si Emily všimla dobrovolníka z Armády spásy, jak cinká zvonkem a vybírá na dobročinné účely. „Nemůžeme mu něco dát, tati?“ zeptala se mě.

„Hm, bohužel nemám žádné drobné,“ odpověděl jsem.

Emily tvrdě pracovala ještě celý prosinec a zdálo se, že nakonec přece jen dosáhne svého cíle. Jednoho dne však přišla zčistajasna za maminkou do kuchyně a oznámila jí nové rozhodnutí.

„Mami,“ spustila váhavě, „víš o těch penězích, co si šetřím“

„Ano, miláčku,“ přikývla s úsměvem moje žena Diane. „Bůh mi řekl, abych je dala chudým lidem.“

Diane si klekla k Emily. „To bys byla moc hodná, Emily.“

Ale šetřila jsi tak poctivě celý rok, co kdybys darovala jen část těch peněz?“

Emily prudce zavrtěla hlavou: „Bůh řekl všem.“

Viděli jsme, že to myslí naprosto vážně, a tak jsme jí radili, kam by mohla peníze věnovat. Emily však dostala přesné instrukce a jednoho chladného rána těsně před Vánocemi předala všechny naspořené peníze - 58 dolarů - překvapenému a vděčnému dobrovolníkovi Armády spásy.

Emilina nesobeckost mě dojala a zrovna v tom momentě jsem si všiml, že místní prodejce aut sbírá stará kola, aby je opravil a věnoval chudým dětem k Vánocům. Řekl jsem si, že když moje devítiletá dcera může darovat všechny své peníze, můžu já obětovat jedno kolo ze své sbírky.

Vybral jsem v garáži jedno nablýskané staré dětské kolo. Když jsem ho vyndával, zazdalo se mi, jako by kolo vedle něj v tu chvíli zazářilo. Měl bych snad věnovat dvě kola? Ne, jedno bude určitě stačit.

Sedl jsem do auta, ale stále jsem se nemohl zbavit pocitu, že bych přece jen měl darovat i to druhé kolo. Když může Emily poslechnout Boží hlas, můžu já taky. Vrátil jsem se, naložil i druhé kolo a odjel do prodejny aut.

Majitel obchodu mi děkoval a řekl: „Uděláte dvěma dětem velkou radost, pane Kopere. A tady máte kupony.“

„Kupony?“

„Ano, za každé darované kolo dáváme kupon, na který můžete vyhrát nové pánské horské kolo s 21 rychlostmi. Takže tady jsou dva kupony za vaše dvě kola.“

Víte, proč mě nepřekvapilo, když druhý kupon opravdu vyhrál? Moje žena byla nadšená,

smála se a říkala: „Nemůžu uvěřit, žes vyhrál!“

„To jsem nevyhrál já,“ tvrdil jsem, „ale Emily. To je úplně jasné.“

A taky mě vůbec nepřekvapilo, když místní obchodník s koly s radostí vyměnil pánské kolo, které připadalo na výhru, za báječné dívčí horské kolo.

Náhoda? Možná. Já však věřím, že to byla Boží odměna pro malou holčičku, která se obětovala víc, než by odpovídalo jejímu věku, a ještě přitom dala svému otci lekci v dobročinnosti a síle Božího slova.

Ed Koper

Bonus:
Výběr správného duchovního

Jedním z nejtěžších úkolů, před kterým církev stojí, je výběr správného duchovního. Člen poradního sboru, jenž podstoupil tento bolestný proces, nakonec ztratil trpělivost. Byl svědkem toho, jak pastorační výbor zamítal jednoho uchazeče za druhým kvůli sebemenší chybičce... ať už skutečné, nebo domnělé. Bylo načase pokusit se najít ve výboru soudnou duši. A tak povstal a přečetl dopis od údajného žadatele.

„Pánové: Dozvěděl jsem se, že vaše kazatelna je opuštěná, rád bych se tedy o toto místo ucházel. Jsem kvalifikován v mnoha oborech. S velkým úspěchem jsem působil jako kazatel, rovněž jsem dosáhl úspěchu jako spisovatel. Říká se o mně, že jsem dobrý organizátor. Stal jsem se též často na místech, kde jsem pobýval, přirozeným vůdcem.

Je mi přes padesát let, nikdy jsem se nezdržel na žádném místě, kde jsem kázal, déle než tři roky. Některá města jsem opustil poté, co má činnost tam vyvolala výtržnosti a nepokoje. Musím připustit, že jsem byl třikrát nebo čtyřikrát uvězněn, ovšem nikoli za nějaký opravdu špatný skutek.

Mé zdraví není příliš dobré, stále však dokážu zastat hodně práce. Kázal jsem v malých kostelích, třebaže se nacházely ve spoustě velkých měst. Nevycházel jsem tam však dobře s náboženskými představiteli. Někteří mi vlastně vyhrožovali a dokonce mě i fyzicky napadli. Nejsem nijak zvlášť dobrý úředník, je o mně známo, že jsem zapomínal, koho jsem křtil. Leč pokud mě zaměstnáte, slibuji, že se maximálně vynasnažím.

Člen rady se otočil k výboru a řekl: „Tak co si o tom myslíte? Nezavoláme mu?“

Staří dobří církevní zástupci byli zděšeni! Uvažovat o někom, kdo je neduživý, roztržitý, buřič a ještě k tomu bývalý kriminálník? Zbláznil se ten člen rady? Kdo je pod tou žádostí podepsaný? Kdo má tak kolosální drzost?

Navrhovatel si je nejprve jednoho po druhém nadšeně prohlédl a potom odpověděl: „Je tady podpis – apoštol Pavel“

Neznámý autor
Vybráno z DearAbby
Zaslal Jean Muier-